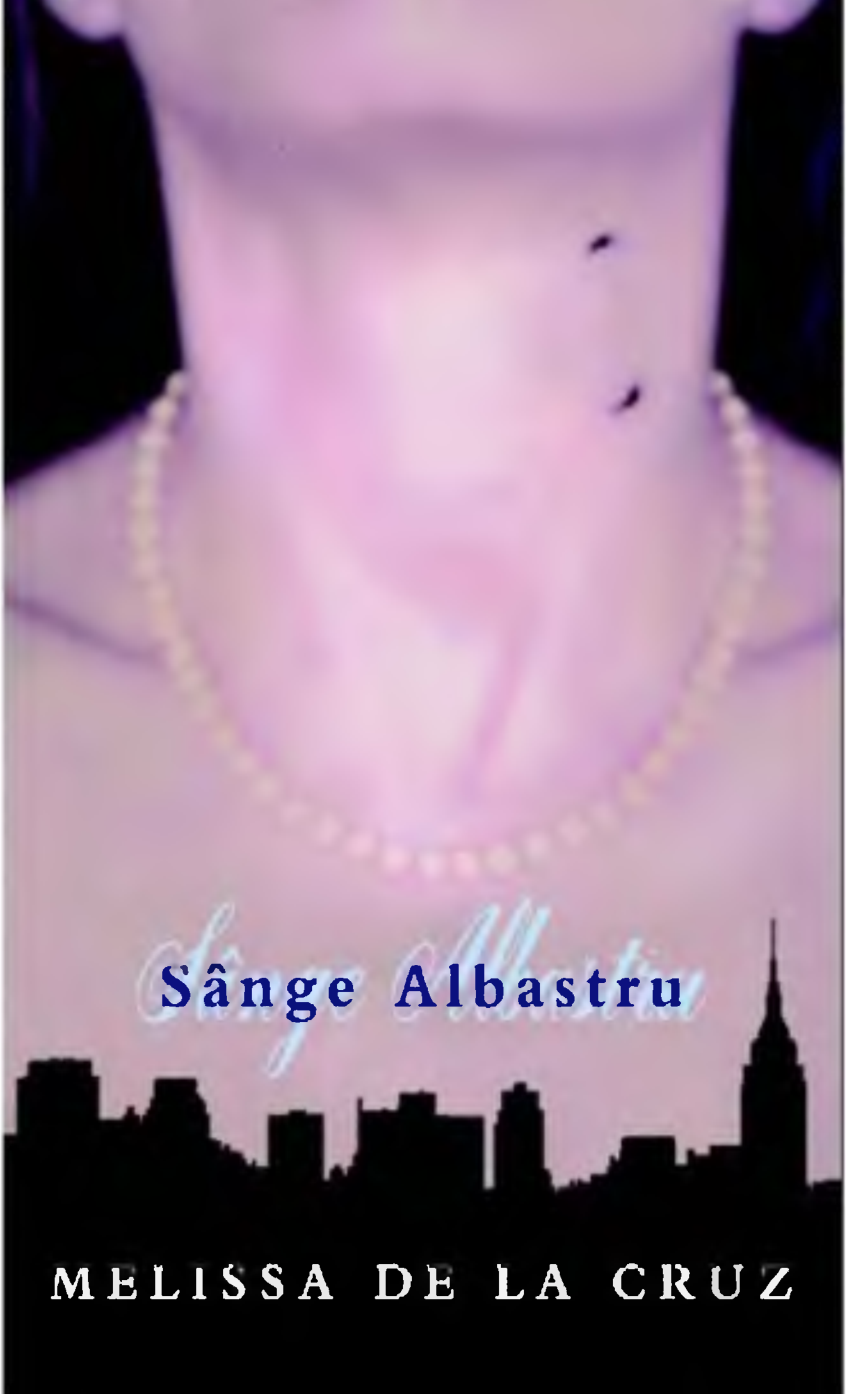

Sânge Albastru
MELISSA DE LA CRUZ

În noiembrie 1620, o sută două persoane au sosit pe corabia Mayflower, *dar mai puțin de jumătate dintre acestea au supraviețuit pentru a vedea cum ia ființă colonia Plymouth în anul următor. Deși nimeni nu murise în timpul călătoriei pe mare, viața în noul ținut a fost extrem de grea, în special pentru cei tineri. Majoritatea celor care au pierit de-abia dacă împliniseră șaisprezece ani.*

Această rată uluitoare a mortalității s-a datorat parțial unei ierni aspre, precum și faptului că în timp ce bărbații își petreceau timpul în aer liber, construind case și bând apă proaspătă, femeile și copiii stăteau închiși în cotloanele umede și înghesuite ale corabiei, unde bolile se puteau răspândi mult mai repede. După două luni de călătorie pe mare, aceștia au rămas pe corabie încă patru luni, în timp ce bărbații construiau magazii și locuințe pe uscat. Puritanii mai tineri îi îngrijeau pe cei bolnavi, expunându-se astfel și mai mult la o sumedenie de boli, inclusiv la acea afecțiune fără leac a sângelui pe care documentele istorice o numesc „ftizie".

Myles Standish a fost guvernator al coloniei cu începere din 1622, vreme de treizeci de ani, fiind ales mereu cu câte un mandat de un an. El și soția sa Rose au avut paisprezece copii, șapte perechi incredibile de gemeni. Evenimentele au luat o turnură neașteptată, și astfel, în câțiva ani, colonia și-a dublat numărul locuitorilor, nașteri multiple înregistrându-se în toate familiile celor care supraviețuiseră.

– Din *Moartea și viața în coloniile Plymouth, 1620-1641*, de Profesor Lawrence Winslow Van Alen

Jurnalul lui Catherine Carver
21 noiembrie 1620
Mayflower

A fost o iarnă grea. Marea este agitată și ne este frig mai mereu. Ne vom găsi probabil liniștea în aceste ținuturi noi, deși mulți sunt de părere că pericolul încă ne pândește. Dincolo de fereastră, țărmul seamănă cu coasta din Southampton și sunt foarte recunoscătoare pentru asta. Mereu îmi va fi dor de casă, dar cei ca mine nu mai sunt în siguranță acolo. Eu una nu dau crezare zvonurilor, dar trebuie să facem așa cum ni s-a spus. Asta este tradiția noastră. Eu și John călătorim ca soț și soție acum. Plănuim să ne căsătorim în curând. Am rămas foarte puțini și este nevoie de mai mulți dacă vrem să supraviețuim. Poate lucrurile se vor schimba. Poate norocul ne va surâde și situația se va îmbunătăți. Vasul a ancorat. Am debarcat. Ne așteaptă o nouă lume!

CC

NEW YORK

În prezent

UNU

Banca era o clădire în paragină aflată la capătul lui Houston Street, în ultimul cvartal dintre East Village, cu clădirile sale din piatră de gresie, şi terenurile virane din Lower East Side. Odată sediul venerabilei companii de investiţii şi intermedieri financiare Van Alen, era o prezenţă impunătoare, o ilustrare a stilului *beaux-arts,* cu o faţadă clasică cu şase coloane şi o „dentiţie" intimidantă — nişte caneluri ascuţite ca lama pe suprafaţa frontonului. Timp de mulţi ani a stat acolo la intersecţia dintre Houston şi Essex, tristă, goală şi abandonată, până când într-o iarnă un promotor al cluburilor de noapte, un bărbat legat la un ochi ca un pirat, a descoperit-o din întâmplare în timp ce dădea gata un hot dog de la Katz's Deli. Căuta un spaţiu potrivit pentru a da ocazia DJ-ilor săi să mixeze noul lor gen de muzică — nişte sunete lugubre şi obsedante pe care ei le numeau *trance.*

Ritmul muzicii se revărsă pe trotuar, unde Schuyler Van Alen, o fată micuţă şi brunetă de cincisprezece ani, ai cărei ochi de un albastru luminos erau conturaţi cu umbre de creion negru, stătea agitându-se la coada care se formase la intrarea în club. Îşi zgândărea oja neagră de pe unghii.

— Chiar crezi c-o să intrăm? întrebă ea.

— Fără probleme, răspunse cel mai bun prieten al său Oliver Hazard-Perry, ridicând uşor din sprânceană. Dylan a zis că-i floare la ureche. Şi-apoi, putem oricând să le arătăm ce scrie pe placa asta de aici. Adu-ţi aminte că familia ta a construit locul ăsta! zâmbi el.

— Mda, sigur, Schuyler zâmbi afectată dându-şi ochii peste cap.

Manhattanul era legat în mod implacabil de istoria familiei sale şi, din câte ştia, era legată de Muzeul Frick, de Autostrada Van Wyck şi de Planetariul Hayden, cât şi de vreo câteva instituţii (sau artere principale). Nu că asta i-ar fi schimbat viaţa cu ceva. Abia dacă avea bani cât să-şi plătească biletul de intrare de douăzeci şi cinci de dolari.

Oliver o luă cu afecţiune pe după umeri.

— Nu-ţi mai face griji! Îţi faci prea multe griji! O să fie amuzant, promit!

— Mi-ar fi plăcut ca Dylan să ne fi aşteptat, zise Schuyler iritată, tremurând în cardiganul lung şi negru găurit în coate.

Găsise jacheta săptămâna trecută într-un magazin de mâna a doua din Manhattan Valley. Mirosea a mucegai şi

parfum de trandafiri expirat, iar trupul ei slăbuț se pierdea în el. Schuyler arăta mereu de parcă s-ar fi înecat în hainele proprii. Jacheta neagră îi ajungea aproape până la coapse și pe dedesubt avea un tricou negru și un maiou gri; și pe sub toate astea, o fustă hippy lungă, cu care mătura pământul. Asemenea unui copil ștrengar al străzii, tivul fustei era murdar de praful adunat de pe trotuare. Purta perechea ei favorită de pantofi sport, niște Jack Purcell alb-negru, lipiți cu bandă adezivă deasupra găurii făcute de degetul mare de la piciorul drept. Părul ei cârlionțat era prins la spate cu un batic cu mărgeluțe descoperit în dulapul bunicii ei.

Schuyler era uimitor de frumoasă, cu o figură dulcică în formă de inimioară; un nas cârn și o piele fină și albă — dar frumusețea ei avea ceva imaterial. Părea una dintre fetele de la Dresden Dolls, dar îmbrăcată în haine de vrăjitoare. Copiii care învățau la școala Duchesne credeau că se îmbracă asemeni unei femei fără adăpost. Nu o ajuta nici faptul că era timidă și introvertită, pentru că atunci ziceau că este cu nasul pe sus, ceea ce nu era adevărat. Era doar mai tăcută.

Oliver era înalt și subțire, cu o față drăguță, ca de elf, încadrată de o claie de păr castaniu strălucitor. Avea pomeții înalți și ochi calzi și căprui. Purta o manta militară peste o cămașă de flanel și o pereche de blugi rupți. Evident, cămașa era John Varvatos, iar blugii Citizens of Humanity. Lui Oliver îi plăcea să joace rolul adolescentului rebel, dar și mai mult îi plăcea să-și facă cumpărăturile din SoHo.

Cei doi erau prieteni încă din clasa a doua primară, când bona lui Schuyler uitase să-i dea într-o zi pachețelul

de mâncare şi Oliver împărţise cu ea sandvişul lui cu maioneză şi salată verde. Îşi terminau frazele unul altuia şi le plăcea să citească cu voce tare, la întâmplare, pagini din *Infinite Jest*[1], atunci când se plictiseau. Amândoi erau succesorii moştenirii Duchesne, ale căror origini duceau înapoi în timp până la *Mayflower*. Numai arborele genealogic al lui Schuyler număra trei preşedinţi ai Statelor Unite. Dar în ciuda acestei genealogii nobile, nu-şi găseau locul la Duchesne. Oliver prefera să meargă la muzee decât să joace lacrosse, iar Schuyler nu-şi tundea niciodată părul şi se îmbrăca de la magazine second-hand.

Dylan Ward era un prieten nou — un băiat cu o faţă tristă şi gene lungi, ochi arzători şi o reputaţie nu tocmai curată. Lumea vorbea că are cazier şi tocmai fusese dat afară de la şcoala militară. Pare-se că bunicul său îi mituise pe cei de la Duchesne cu bani pentru a construi o nouă sală de sport, cu condiţia de a-l înscrie pe nepotul său. Imediat se orientase către Oliver şi Schuyler, mirosindu-le statutul de neadaptaţi.

Schuyler îşi supse obrajii şi simţi cum i se face un gol în stomac de anxietate. Stăteau aşa de confortabil, în camera lui Oliver, ca de obicei, ascultând muzică şi zapând pe TiVo; Oliver începea alt joc din Vice City pe jumătatea sa de ecran, în timp ce ea frunzărea paginile revistelor *glossy*, fantazând că era pe o plută undeva prin Sardinia, dansa

[1] Roman al scriitorului american David Foster Wallace (1962–2008).

flamenco la Madrid sau se pierdea melancolică pe străzile din Mumbay.

— Nu sunt aşa sigură, zise ea, dorindu-şi să se afle în camera lui tihnită în loc să tremure pe afară aşteptând să vadă dacă o să fie primiţi sau nu înăuntru.

— Nu mai fi aşa negativistă, o certă Oliver. Fusese ideea lui să părăsească confortul camerei sale pentru a se aventura în viaţa de noapte a New Yorkului şi nu voia să-i pară rău. Dacă te gândeşti că vom intra, chiar vom intra. Crede-mă, trebuie doar să ai încredere.

Tocmai atunci se auzi un bip pe BlackBerry-ul lui. Îl scoase din buzunar şi se uită la ecran.

— E Dylan. Este înăuntru, ne aşteaptă lângă ferestre la etajul doi. OK?

— Chiar crezi că arăt în regulă? întrebă ea, simţind brusc o îndoială legată de hainele ei.

— Arăţi bine, zise el automat. Arăţi super, spuse în timp ce scria un mesaj de răspuns.

— Nici măcar nu te uiţi la mine.

— Mă uit la tine în fiecare zi, râse Oliver şi, întâlnindu-i ochii, roşi şi îşi întoarse privirea.

BlackBerry-ul bipăi din nou şi acum se scuză îndepărtându-se să vorbească.

Vizavi, Schuyler observă un taxi care se oprise şi din care ieşi un tip înalt şi blond. În timp ce acesta cobora din maşină, din partea opusă venea un alt taxi, clătinându-se dintr-o parte în alta a drumului. La început părea că nu-l va atinge, dar chiar în ultimul moment băiatul se aruncă în

fața mașinii și dispăru sub roți. Taxiul nu se opri nicio clipă, continuându-și drumul ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Doamne Dumnezeule! țipă Schuyler.

Băiatul fusese lovit — era convinsă de asta — fusese practic călcat — cu siguranță era mort.

— Ai văzut? întrebă ea privind împrejur agitată, uitându-se după Oliver, care dispăruse.

Schuyler traversă strada în fugă așteptându-se să vadă un corp inert, dar băiatul stătea chiar în fața ei, numărându-și monedele din portofel. Trânti portiera și dădu drumul taxiul. Era întreg și nevătămat.

— Ar trebui să fii mort, șopti ea.

— Pardon? răspunse el cu un zâmbet întrebător pe față.

Schuyler era surprinsă — îl recunoscu de la școală. Era Jack Force. Faimosul Jack Force. Unul dintre acei tipi — căpitanul echipei de lacrosse, actorul principal în trupa de teatru a școlii, teza lui semestrială pe tema mall-urilor publicată în *Wired,* atât de frumos că nici nu se putea uita la el.

Poate începuse să aibă halucinații. Poate doar *a crezut* că-l vede plonjând sub roțile taxiului. Asta trebuie să fie explicația. Era doar obosită.

— Nu știam că ești unul dintre amețiți, zise ea încurcată, vrând să spună un fan al muzicii *trance.*

— Nu sunt, mă duc doar acolo, zise el arătând înspre clubul de lângă Bancă, unde un star rock foarte băut dădea

un şnur de catifea la o parte pentru a lăsa să intre nişte fete care chicoteau.

Schuyler roşi.

— Ah, ar fi trebuit să ştiu.

El zâmbi.

— De ce?

— De ce, ce?

— De ce să-ţi ceri scuze? Cum ai fi putut să ştii asta? Citeşti gândurile sau ce?

— Poate că da. Şi asta este una dintre zilele proaste.

Ea îi zâmbi. Flirta cu ea şi ea îi răspundea. OK, sigur era doar imaginaţia ei. Cu siguranţă nu se aruncase în faţa taxiului.

Era surprinsă că era atât de prietenos. Majoritatea tipilor din Duchesne erau extrem de aroganţi, încât Schuyler nici măcar nu se obosea cu ei. Erau toţi la fel — pantaloni Duck Head şi o nonşalanţă studiată, cu glumele lor insipide şi jachetele de lacrosse. Nu-i acordase lui Jack Force nici măcar o frântură de atenţie — era unul dintre elevii juniori de pe planeta Tipilor Populari; poate că mergeau la aceeaşi şcoală, dar nu respirau acelaşi aer. Şi la urma urmei, sora lui geamănă era invincibila Mimi Force, al cărei scop în viaţă era să facă viaţa celorlalţi cât mai nefericită. „Mergi la vreo înmormântare?", „Cine a murit şi te-a lăsat fără adăpost?" erau câteva dintre insultele lipsite de imaginaţie pe care i le adresa Mimi. Dar, de fapt, unde era Mimi? Nu erau gemenii Force legaţi ombilical?

— Uite ce e, vrei să intri? o întrebă Jack zâmbind şi dezvelindu-şi dentiţia perfectă. Sunt membru al clubului.

Înainte să apuce să dea vreun răspuns, Oliver se materializă lângă ea. De unde apăruse? se întrebă Schuyler. Şi cum de îi tot reuşea chestia asta? Oliver avea o abilitate extraordinară de a apărea exact în momentul în care nu-l voiai acolo.

— Aici eşti, draga mea, zise el cu o urmă de reproş.

Schuyler se uită chiorâş.

— Hei, Ollie. Îl ştii pe Jack?

— Cine nu-l ştie? răspunse Oliver ignorându-l intenţionat. Vii, dragă? În sfârşit s-a deschis şi oamenii au început să intre.

Făcu semn spre Bancă, unde un flux continuu de tineri îmbrăcaţi în negru erau mânaţi spre coloanele cu caneluri.

— Trebuie să plec, zise ea scuzându-se.

— Aşa curând? întrebă Jack cu ochii sclipind.

— Nu destul de curând, adăugă Oliver zâmbind ameninţător.

Jack ridică din umeri.

— Ne mai vedem noi, Schuyler, spuse el ridicându-şi gulerul hainei de tweed şi pornind în direcţia opusă.

— Ce mai oameni, zise Oliver după ce-şi reluară locul la coadă. Îşi încrucişă braţele enervat.

Schuyler era tăcută, iar inima îi bătea puternic în piept. Jack Force ştia cum o cheamă.

Avansară câţiva centimetri, din ce în ce mai aproape de travestitul cu un clipboard în mână care se uita autoritar de dincolo de cordonul de catifea. Clona Morticiei scana fiecare grup din cap până în picioare, dar nimeni nu era întors înapoi.

— Reţine, dacă ne fac probleme, poartă-te normal şi gândeşte pozitiv. Trebuie să vizualizezi că intrăm, OK? şopti Oliver aprins.

Schuyler dădu din cap aprobator. Înaintară, dar avansul le fu întrerupt de bodyguardul care se răsti la ei:

— Actele!

Cu degete tremurânde, Schuyler scoase un carnet de conducere cu numele altei persoane — dar poza ei. Oliver făcu acelaşi lucru. Ea îşi muşcă buza. Era sigură că vor fi prinşi şi aruncaţi în închisoare pentru asta. Dar îşi aduse aminte ce-i zisese Oliver. *Poartă-te normal. Încrezătoare. Gândeşte pozitiv.*

Bodyguardul luă actele şi le verifică la un aparat cu infraroşu care nu scoase nici un sunet. Se opri încruntat şi ridică actele în sus să le vadă mai bine, uitându-se la ei cu neîncredere.

Schuyler încercă să proiecteze o stare de linişte pe care nu o simţea, inima bătându-i cu repeziciune pe sub hainele subţiri. Bineînţeles că par de douăzeci şi unu de ani. Am mai trecut prin asta. Nu este absolut nimic în neregulă cu actele alea, gândi ea.

Bodyguardul băgă carnetul sub infraroşu din nou. Matahala scutură nemulţumită din cap.

— Ăsta nu e în regulă, mormăi el.

Oliver se uită la Schuyler palid la chip. Schuyler avu impresia că va leşina. Nu mai avusese în viaţa ei atâtea emoţii. Minutele treceau. Oamenii de la coadă din spatele lor se agitau nerăbdători.

Nu este nimic în neregulă cu acel carnet. Liniştită şi încrezătoare. Liniştită şi încrezătoare. Vizualiză bodyguardul cum îi lasă să intre pe amândoi. LASĂ-NE SĂ INTRĂM. LASĂ-NE SĂ INTRĂM. LASĂ-NE SĂ INTRĂM. LASĂ-NE SĂ INTRĂM ODATĂ.

Bodyguardul îşi ridică privirea uluit ca şi cum aproape ar fi auzit-o. Părea că timpul s-a oprit în loc. Apoi, aşa pur şi simplu, le dădu înapoi actele şi îi lăsă să intre, exact cum îşi imaginase Schuyler.

Schuyler răsuflă uşurată. Schimbă cu Oliver pe furiş o privire de bucurie.

Erau înăuntru.

Doi

Chiar alături de Bancă era un club de noapte complet diferit. Era genul de club care apare în Manhattan doar o dată la fiecare deceniu — la un moment dat, în vârtejul vieţii sociale când zeii publicităţii, modei şi vedetele se unesc pentru a crea ceva spectaculos şi unic. Urmând venerabila tradiţie a unor cluburi precum Studio '54 de pe la mijlocul anilor '70, Palladium de la sfârşitul anilor '80 şi Moomba de la începutul celor '90, Block 122 intrase într-un spaţiu iconic care definea o mişcare, un stil de viaţă, o generaţie. Cei mai frumoşi, cei mai invidiaţi, cei mai faimoşi şi cei mai puternici oameni din Manhattan formau clientela pestriţă a acestui loc, botezat *al lor* — habitatul lor natural, sursa lor de vitalitate — şi din moment ce este secolul XXI, epoca super-exclusivităţii, aceştia plăteau taxe astronomice pentru statutul de membru şi pentru a se bucura de acest privilegiu. *Orice* pentru a ţine masele departe. Şi în interiorul acestui sanctuar binecuvântat, la cea

mai dorită masă, înconjurată de un grup de fotomodele minore, de staruri de cinema adolescente şi de fii şi fiice cu nume grele, stătea cea mai minunată fată din istoria oraşului New York: Madeleine „Mimi" Force. Şaisprezece ani mergând pe treizeci şi patru, cu o injecţie de Botox între sprâncene ca dovadă.

Mimi era încarnarea popularităţii. Arăta foarte bine, era bronzată, avea muşchii tonifiaţi graţie exerciţiilor Pilates care includeau şi poziţia Regina Albinelor — dar ea transcendea acest stereotip, fiind esenţa lui personificată. Avea 41 la picior şi talia ca de viespe, mânca junk food în fiecare zi şi nu se îngrăşa un gram. Se culca machiată şi se trezea cu un ten curat şi fără pete, la fel ca şi conştiinţa ei.

Mimi venea la Block 122 în fiecare seară şi vinerea nu era excepţie de la regulă. Ea şi Bliss Llewellyn, o fată înaltă şi deşirată din Texas care se transferase recent la Duchesne, îşi petrecuseră după-amiaza dichisindu-se pentru petrecere. Sau, mai bine spus, Bliss stătuse toată după-amiaza pe marginea patului făcându-i complimente lui Mimi, care se proba cu toată garderoba. Căzuseră de acord asupra unui top sexy-extravagant-boem-cu-bretele-care-cad-de-pe-umeri-gen-Marni, o fustă mini de blugi Earnest Sewn şi un şal de caşmir Rick Owens. Lui Mimi îi plăcea să fie mereu însoţită de un anturaj şi în Bliss găsise companioana perfectă. Se împrietenise cu Bliss doar la cererea expresă a tatălui ei, având în vedere că senatorul Llewellyn era un coleg important. La început Mimi îl refuzase pe tatăl ei, dar apoi se răzgândise când îşi dăduse

seama că înfăţişarea cabalină a lui Bliss venea în completare şi-i punea în evidenţă frumuseţea eterică. Mimi adora să aibă fundalul perfect. Rezemându-se de pernele de pe canapea, o aprobă din ochi pe Bliss.

— Noroc, zise Bliss ciocnind paharul ei cu al lui Mimi, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

— Pentru noi, spuse Mimi sorbind din ultimul său cocktail de un violet electric.

Era al cincilea în seara respectivă şi, cu toate astea, se simţea la fel de trează ca atunci când îl comandase pe primul. Era deprimant cât de mult timp dura să te îmbeţi în ziua de azi. Ca şi cum alcoolul nu ar fi avut nici un efect asupra fluxului ei sanguin. Comisia o avertizase că se va întâmpla aşa ceva — pur şi simplu atunci nu voise să creadă. Mai ales că nu trebuia să se servească de cealaltă alternativă, mai ameţitoare, atât de des pe cât ar fi vrut. Comisia avea prea multe reguli. În acest moment practic îi controla viaţa. Făcu nerăbdătoare semn chelnerului să-i mai aducă un rând, pocnind din degete aşa de tare încât aproape sparse masa de sticlă din faţa ei.

Ce rost mai avea să ieşi seara într-un club din New York dacă nici măcar nu te puteai ameţi un pic? Îşi întinse picioarele şi le puse apatică pe canapea, odihnindu-şi tălpile în poala fratelui ei geamăn. Iubitul ei, moştenitorul de nouăsprezece ani al unei companii farmaceutice şi finanţator al clubului de noapte, se prefăcu că nu observă. Deşi ar fi foarte dificil de spus dacă era măcar conştient, aşa cum stătea topit tot şi cu capul pe umărul lui Mimi.

— Potoleşte-te, izbucni Benjamin Force, respingând-o brusc.

Cei doi aveau acelaşi păr deschis, de un blond platinat, aceeaşi piele translucidă şi fină, aceiaşi ochi verzi adumbriţi şi acelaşi trup zvelt şi subţire. Dar nu ar fi putut fi mai diferiţi de atât ca temperament. Mimi era locvace şi jucăuşă, în timp de Benjamin — poreclit Blackjack în copilărie pentru năbădăile lui, şi prescurtat Jack în adolescenţă — era taciturn şi prefera rolul de observator.

Mimi şi Jack erau singurii copii ai lui Charles Force, magnatul media de şaizeci de ani, cu părul grizonat, care deţinea o reţea de televiziune importantă, un canal de ştiri prin cablu, un tabloid popular, mai multe staţii de radio şi un imperiu editorial de succes care scotea profit din autobiografiile vedetelor din World Wrestling Federation. Soţia sa, fostă Trinity Burden, era o figură respectată a societăţii newyorkeze şi prezida cele mai prestigioase comitete de caritate. Avusese o contribuţie majoră la fondarea Comisiei, în cadrul căreia Jack şi Mimi erau membri juniori. Familia Force locuia la una dintre cele mai râvnite adrese din oraş, o casă rezidenţială de lux care se întindea pe un cvartal întreg, chiar vizavi de Muzeul Metropolitan de Artă.

— Haide, măi, se îmbufnă Mimi, punându-şi imediat picioarele la loc în poala fratelui ei. Am nevoie să-mi întind picioarele. Mă dor, uite! zise ea dând la iveală un picior bine făcut, cerându-i să-i simtă muşchiul încordat. Exerciţiile de aerobic striptease erau moarte sigură pentru articulaţii.

Jack se încruntă.

— Am zis să te potoleşti, spuse el cu vocea sa serioasă şi Mimi îşi retrase imediat picioarele bronzate aşezându-le sub ea, lăsând la vedere talpa pantofilor Alaïa cu tocuri de zece centimetri care se profilau pe canapeaua de piele albă şi lăsau urme de mizerie pe pernele imaculate.

— Care e problema? întrebă Mimi.

Fratele ei sosise cu câteva minute în urmă şi nu era într-o dispoziţie foarte bună.

— Ţi-e sete? întrebă ea.

În ultimul timp devenise un spărgător de petreceri. Abia dacă mai venea la întâlnirile Comisiei, ceea ce i-ar fi îngrozit pe părinţii lor dacă ar fi aflat. Nu avea nici o iubită; arăta slăbit şi extenuat şi era extrem de irascibil. Mimi se întrebă când fusese ultima oară când făcuse sex.

Jack ridică din umeri şi se ridică.

— Mă duc să iau puţin aer.

— O idee bună, adăugă Bliss, ridicându-se în grabă. Vreau să fumez, explică ea scuzându-se, fluturând prin faţa lui Mimi un pachet de ţigări.

— Şi eu, zise Aggie Carondolet, o altă fată de la Duchesne. Şi ea făcea parte din gaşca lui Mimi şi arăta exact ca lidera acestui grup, de la şuviţele de 500 de dolari până la expresia îmbufnată.

— Nu aveţi nevoie de permisiunea mea, răspunse Mimi cu o voce plictisită, deşi adevărul era exact opusul. Nimeni nu pleca de lângă Mimi aşa pur şi simplu — ci i se dădea voie să plece.

Aggie surâse afectat şi Bliss zâmbi nervos urmându-l pe Jack spre ieşirea din club.

Mimi ridică din umeri nepăsătoare. Niciodată nu-şi dăduse osteneala să respecte regulile şi avea obiceiul să-şi aprindă o ţigară oriunde, oricând avea ea chef — rubrica mondenă a ziarelor publicase odată suma de cinci cifre la care se ridicau amenzile primite pentru fumat în locuri nepermise. Îi urmări pe cei trei dispărând în mulţimea de trupuri înghesuite care se mişcau haotic pe ringul de dans, pe versurile obscene ale unei piese rap.

— M-am plictisit, se văită ea, acordându-i puţină atenţie în sfârşit tipului care stătuse lângă ea toată seara. Se întâlneau de două săptămâni, aproape o eternitate din punctul de vedere al lui Mimi. Fă ceva!

— La ce te-ai gândit? întrebă el ameţit, sărutând-o pe ureche.

— Mmmm, chicoti ea, luându-i bărbia în palme şi simţindu-i venele pulsând. Tentant. Dar poate mai târziu, nu aici, cel puţin nu în public. Mai ales că tocmai îşi făcuse plinul cu el ieri... şi era împotriva regulilor... *nu* trebuia să abuzezi de însoţitorii umani, blah, blah, blah. Aveau nevoie de cel puţin patruzeci şi două de ore pentru a-şi reveni... dar, ah, mirosea atât de bine... un iz de aftershave Armani... şi dedesubt... carne şi vitalitate... dacă ar putea măcar să guste un pic... o mică... muşcătură, dar Comisia se întrunea chiar la subsol, dedesubtul clubului Block 122. Ar putea fi mai mulţi Protectori pe aici, chiar acum... supraveghind... ar putea fi prinsă. Dar chiar ar fi? Era

întuneric în camera VIP... Cine ar observa măcar ceva în mulţimea asta de narcisişti absorbiţi complet de ei înşişi?

Dar sigur s-ar afla. Cineva le-ar spune. Era extrem de ciudat cum de ştiau totul despre tine — aproape ca şi cum ar fi fost mereu acolo, în capul tău, urmărindu-te. Aşa că poate data viitoare. O să-l lase să-şi revină de noaptea trecută. Îşi trecu mâna prin părul lui, ciufulindu-l. Era atât de drăguţ — frumuşel şi vulnerabil, exact aşa cum îi plăceau ei. Dar pentru moment, extrem de nefolositor.

— Scuză-mă o clipă, îi zise ea.

Mimi sări de pe canapea atât de repede încât o luă prin surprindere pe chelneriţa care aducea cocktailurile. Cei care se aflau lângă canapea clipiră uluiţi. Ar fi putut să jure că stătea jos cu o secundă în urmă. Apoi, în secunda următoare, era în mijlocul ringului dansând cu un alt băiat — pentru că pentru Mimi mereu exista un alt băiat, şi apoi altul, şi altul, fiecare dintre aceştia nespus de încântaţi să danseze cu ea — şi părea că dansează de ore întregi — picioarele ei parcă nici nu atingeau podeaua — o tornadă ameţitoare şi blondă cu pantofi de opt sute de dolari.

Când se întoarse la masă, cu faţa scăldată de o lumină uluitoare (sau era doar fardul de obraz Benefit High Beam?), atât de frumoasă încât era chiar dureros să o priveşti, îşi găsi iubitul adormit cu capul pe masă. Păcat.

Mimi îşi scoase telefonul mobil. Îşi dădu seama că Bliss încă nu se întorsese de la ţigară.

TREI

Nu-şi găsea locul nicăieri. Nu ştia de ce. Exista oare ceva mai ridicol decât o majoretă care suferă de sociofobie? Fetele de genul ei se presupunea că nu au nici un fel de probleme. Trebuiau să fie perfecte. Dar Bliss Llewellyn nu se simţea tocmai perfectă. Se simţea ciudat şi i se părea că este complet neadaptată mediului care o înconjura. O privea pe aşa-zisa ei prietenă Mimi Force cum se tachina cu fratele ei, ignorându-şi complet iubitul. O seară obişnuită în preajma gemenilor Force — cei doi acum ciondănindu-se, iar peste câteva minute fiind straniu de afectuoşi — mai ales atunci când se uitau unul în ochii celuilalt şi era clar că puteau comunica fără cuvinte. Bliss evită privirea lui Mimi şi încercă să râdă la glumele spuse de actorul din dreapta ei, dar nimic din seara respectivă — nici măcar faptul că primiseră cea mai bună masă din club sau că modelul Calvin Klein din stânga ei îi ceruse numărul de telefon — n-o făcea să se simtă mai puţin nefericită.

Se simţise la fel şi în Houston. Ca şi cum nu era acolo cu toată fiinţa ei. Dar în Texas putea ascunde asta cu mult mai multă uşurinţă. În Texas avea părul lung şi cârlionţat şi realiza cel mai bun salt pe spate din echipă. Toată lumea o cunoştea de când era „o copiliţă" şi mereu fusese cea mai frumoasă fată din clasă. Dar apoi tatăl ei, care crescuse în New York, îşi mutase familia înapoi în oraş pentru a candida pentru locul vacant de senator şi câştigase alegerile fără probleme. Aşa că până să apuce să se dumirească bine, locuia deja în Upper East Side şi era înscrisă la şcoala Duchesne.

Bineînţeles că Manhattan era foarte diferit de Houston, iar părul ei creţ şi saltul pe spate nu însemnau absolut nimic la noua şcoală, care nici măcar nu avea o echipă de fotbal, cu atât mai puţin majorete în fuste mini. Dar nici nu se aşteptase să fie aşa de provincială! La urma urmei, Neiman Marcus îi era foarte cunoscut! Avea aceiaşi blugi True Religion şi aceleaşi tricouri James Perse ca restul lumii. Dar, într-un fel sau altul, reuşise performanţa de a se îmbrăca în prima zi de şcoală într-un pulover pastel Ralph Lauren, un kilt ecosez Anna Sui (încercând să semene cu fetele din catalogul de promovare a şcolii), având pe umăr o geantă Chanel albă cu lanţ auriu, doar pentru a ajunge la ore şi a-şi vedea colegii îmbrăcaţi în pulovere groase şi pantaloni de velur tociţi. Nimeni nu purta pastel sau Chanel alb în Manhattan (cel puţin, nu toamna). Până şi fata aia ciudată — Schuyler Van Alen aborda un stil şic la care Bliss nu ştia cum să ajungă.

Lui Bliss îi erau cunoscute nume ca Jimmy, Manolo, Stella. Ştia garderoba lui Mischa Barton. Dar ceva din modul în care fetele din New York combinau hainele o făcea să pară pe dinafară, ca şi cum n-ar fi deschis în viaţa ei o revistă de modă. Şi apoi mai era şi accentul ei texan — nimeni n-o putea înţelege la început şi făceau glume răutăcioase imitând-o.

În loc să fie Fată Rea[1], pentru o vreme se părea că Bliss era nevoită să-şi trăiască restul vieţii ca o paria a societăţii, o inadaptată. Asta însă doar până când soarele răsări şi pe strada ei şi miracolul se întâmplă: fabuloasa Mimi Force o luă personal sub aripa ei. Mimi era elevă în anul trei de liceu, mai mare decât ea cu un an. Ea şi fratele ei Jack erau un fel de Angelina Jolie şi Brad Pitt ai şcolii Duchesne, un cuplu care nu ar fi trebuit să fie un cuplu, dar cu toate astea chiar asta era — şi chiar unul de top. Mimi era responsabilă cu Orientarea pentru noii elevi şi îi aruncase lui Bliss o privire — jacheta pastel, ghetele lucioase, ciudatul kilt scoţian şi geanta Chanel matlasată — şi spusese: „Ador ţinuta asta. Este atât de nepotrivită, încât e potrivită."

Şi cu asta basta.

Bliss fu acceptată dintr-o dată în Grup, care, după cum se dovedi, era exact asemeni celui din Houston — băieţi sportivi (doar că practicau lacrosse şi canotaj în loc de fotbal), fete frumoase (care făceau parte din echipa de dezbateri a şcolii şi ţinteau spre Ivy League) — şi care avea acelaşi cod nescris de respingere a nou-veniţilor. Bliss ştia

---

[1] Aluzie la serialul american pentru adolescenţi *Mean Girls (Fete rele)*.

că doar grație amabilității lui Mimi reușise să acceadă la această poziție socială sacră.

Dar nu ierarhia socială din liceu o îngrijora pe Bliss. Nici măcar părul pe care-l îndreptase (n-o va mai lăsa niciodată pe coafeza lui Mimi să-i facă asta — nu se simțea bine fără buclele ei), ci faptul că uneori avea impresia că nu mai știa cine era. Chiar de când sosise la New York. De câte ori trecea pe lângă vreo clădire, sau pe lângă parcul ăla vechi de pe malul râului, avea un sentiment straniu de *déjà-vu*, dar mult mai puternic — ca și cum ar fi fost impregnat undeva în memoria primară —, care o copleșea și se trezea tremurând. Atunci când intrase pentru prima dată în apartamentul lor de pe East Seventy-seventh Street, se gândise: „Sunt acasă", și asta nu pentru că era acasă... ci datorită sentimentului acut ce-i stăpânea ființa că mai fusese acolo cândva, că mai intrase pe aceeași ușă, că dansase pe podeaua de marmură într-un trecut nu chiar așa de îndepărtat. „Avea și un șemineu", se gândi ea când își văzu camera. Când întrebă agentul imobiliar, află că, într-adevăr, în 1819 acolo fusese un șemineu, dar că îl astupaseră din motive de siguranță. „A murit cineva acolo."

Dar cele mai groaznice erau coșmarurile. Coșmaruri din care se trezea țipând. Coșmaruri în care alerga, coșmaruri în care cineva o poseda — ca și cum nu ar mai fi avut control asupra propriei ființe — și din care se trezea înfrigurată și tremurând, cu cearșafurile ude de sudoare. Părinții o liniștiră spunându-i că era normal. Ca și cum era normal pentru un copil de cincisprezece ani să se trezească

din somn ţipând aşa de tare încât să i se usuce gâtul şi să se înece cu propria salivă.

Dar acum la Block 122, Jack Force se ridică şi Bliss îl urmă — scuzându-se faţă de Mimi. Se ridicase din instinct, doar să se mişte, să facă şi altceva în afară de a fi spectator la Spectacolul Numit Mimi, dar când zise că voia să fumeze, descoperi că aşa şi era. Aggie Carondolet, una dintre clonele lui Mimi, deja îşi făcea drum afară prin mulţime. Bliss îl pierdu pe Jack în aglomeraţie şi întinse încheietura dreaptă pentru a primi ştampila care îi dădea voie să iasă şi să intre în club, asta fiind una dintre consecinţele legilor drastice din New York împotriva fumatului. Lui Bliss i se păru ironic faptul că newyorkezii se considerau atât de cosmopoliţi — în Houston se putea fuma oriunde, chiar şi într-un salon de cosmetică când stăteai sub uscător; dar în Manhattan, fumătorii erau marginalizaţi şi lăsaţi afară să se lupte cu elementele naturii.

Împinse uşa din spate şi ajunse într-o alee, un colţ întunecat între două clădiri. Aleea dintre Block 122 şi Bancă era ca un bol plin de credinţe conflictuale — într-o parte erau hipsterii dichisiţi, în haine europene strâmte şi scumpe, care-şi aranjau părul peste jachetele cu imprimeuri de zebră; iar în cealaltă parte, un grup dezordonat de copii pierduţi în haine rupte şi mototolite — dar între cele două tabere exista un armistiţiu fluctuant, o limită nevăzută dincolo de care nu trecea nimeni. La urma urmei, toţi erau fumători aici. O văzu pe Aggie rezemată de perete, stând de vorbă cu nişte fotomodele.

Bliss cotrobăi după ţigări prin jacheta Marc Jacobs cu glugă (împrumutată de la Mimi, făcea parte din transformarea ei completă) şi scoase una. O duse la buze, scormonind după brichetă.

O mână apăru din beznă întinzându-i o flăcăruie. De pe partea cealaltă a aleii. Era pentru prima dată când cineva se încumeta să treacă dincolo de graniţă.

— Mersi, zise Bliss aplecându-se şi trăgând din ţigară. Ridică privirea, scoţând afară fumul prin care îl recunoscu pe tipul care-i oferise un foc. Dylan Ward. Un băiat care se transferase — la fel ca ea — în anul doi de studiu de undeva din afara oraşului. Unul dintre inadaptaţii de la Duchesne-Stepford[1], unde toată lumea se cunoştea cu toată lumea încă de pe vremea când mergeau la creşă şi la lecţiile de dans de la grădiniţă. Dylan arăta bine şi avea un aer periculos în geaca neagră, veche, de motor, cu un tricou murdar şi blugi pătaţi. Se zvonea că fusese exmatriculat de la mai multe şcoli. Ochii îi străluceau în întuneric. Închise bricheta Zippo şi ea îi observă zâmbetul timid. Băiatul ăsta avea ceva — ceva trist şi frânt şi atrăgător... arăta exact aşa cum se simţea ea, iar el făcu un pas înainte şi ajunse la ea.

— Bună, zise el.

— Sunt Bliss, zise ea.

— Sunt convins de asta[2], dădu el din cap.

---

[1] Stepford — oraş fictiv populat de clasa de mijloc materialistă, cu bărbaţi care se luptă pentru afirmare şi femei casnice robotizate. Termenul s-a consacrat odată cu romanul *The Stepford Wives*, de Ira Levin, ecranizat în 1975 şi 2004.

[2] Joc de cuvinte intraductibil: *bliss* (engl.) — extaz, beatitudine.

Patru

Şcoala Duchesne era situată în fosta reşedinţă somptuoasă a familiei Flood de pe Madison Avenue colţ cu Ninety-first Street, în şirul de licee particulare, vizavi de Dalton şi lângă Sacred Heart[1]. Era fosta casă a lui Rose Elisabeth Flood, văduva căpitanului Armstrong Flood, fondatorul companiei petroliere cu acelaşi nume, Flood Oil Company. Cele trei fete ale lui Rose fuseseră educate de Marguerite Duchesne, o guvernantă belgiană, iar atunci când toate trei pieriseră odată cu nefericita scufundare a vasului *SS Endeavor,* în timpul unei traversări transatlantice, Rose se întorsese în Vestul Mijlociu cu inima frântă, lăsându-i casa lui Mademoiselle Duchesne pentru a-şi îndeplini visul.

Foarte puţine schimbări fuseseră făcute pentru a transforma casa într-o şcoală: printre condiţiile moştenirii lăsate

[1] Şcoli particulare de elită din Manhattan.

de Rose se număra şi cererea expresă ca toată mobila şi finisajele să fie păstrate cu grijă, ceea ce însemna că odată intrat în clădire, pătrundeai în alt timp. Un portret în mărime naturală al celor trei moştenitoare Flood, pictat de John Singer Sargent, încă atârna deasupra scărilor de marmură, întâmpinând vizitatorii în holul magnific de la intrare. În sala de bal cu ferestre de sticlă, care avea vedere spre Central Park, era agăţat un candelabru baroc de cristal, iar canapelele Chesterfield capitonate şi măsuţele vechi şi preţioase erau aranjate frumos în foaier. Aplicele de bronz strălucitor erau acum modificate pentru instalaţia electrică, şi deşi scârţâia, liftul Pullman încă era funcţional (dar numai profesorii aveau voie să-l folosească). Mansarda, o frumoasă cameră chiar sub acoperiş, fusese transformată într-un centru de artă, echipat cu o presă de tipar şi o maşină de litografiere, iar jos, saloanele găzduiau o sală de spectacole, una de sport şi o cantină. Acum, de-a lungul holurilor tapetate cu motive florale cu irişi, erau aliniate dulapurile individuale ale elevilor, făcute din metal, iar dormitoarele de la etaj găzduiau clasele umaniste. Generaţii întregi de elevi juraseră că fantoma domnişoarei Duchesne bântuia pe al treilea palier.

Holul care ducea către bibliotecă era împodobit cu fotografiile fiecărei serii de absolvenţi. Dat fiind faptul că şcoala Duchesne fusese iniţial un pension de fete, prima promoţie din 1869 prezenta un grup de şase tinere fete cu figuri posace, îmbrăcate cu rochii albe de bal, cu numele fiecăreia frumos gravat dedesubt. Pe măsură ce anii

treceau, fotografiile de dagherotip ale domnişoarelor care îşi făceau intrarea în societate lăsau locul fotografiilor în alb şi negru ale fetelor cu părul tapat din anii 1950, cărora li se alăturau tinerii domni cu păr lung de la mijlocul anilor 1960, pentru ca, într-un final, Duchesne să devină o şcoală pentru ambele sexe şi fotografiile să fie viu colorate, cu fete şi băieţi frumoşi din generaţia actuală. Nimic nu se schimbase cu adevărat de fapt. Pentru că, la absolvire, fetele încă se îmbrăcau în rochii albe de la Saks şi mănuşi albe de la Bergdorf şi odată cu diplomele li se dădeau şi coroniţe împletite de iederă şi nelipsitul buchet de trandafiri roşii, iar băieţii purtau costume de zi adecvate evenimentului şi cravate Ascot cu ace cu perlă.

Uniformele gri de tartan dispăruseră demult, dar la Duchesne veştile rele încă veneau sub forma unui curs anulat, urmat de un anunţ făcut printre pârâituri cu ajutorul unui sistem de sunet învechit: „Întâlnire de urgenţă la capelă. Toţii elevii sunt rugaţi să se prezinte la capelă de urgenţă."

Schuyler se întâlni cu Oliver pe hol, în faţa clasei de muzică. Nu se mai văzuseră de vineri seara. Niciunul din ei nu aduse în discuţie întâlnirea cu Jack Force din faţa Băncii, ceea ce era extrem de neobişnuit, pentru că ei doi disecau fiecare situaţie până la cel mai mic detaliu. În vocea lui Oliver se simţea o răceală intenţionată când o întâlni pe Schuyler în acea dimineaţă. Dar ea păru să nu-i bage de seamă rezerva — fugi spre el imediat ce-l văzu şi-l luă de braţ.

— Ce se întâmplă? întrebă ea, lăsându-şi capul pe umărul lui.

— Habar nu am, ridică el din umeri.

— Tu mereu ştii, insistă ea.

— Bine — dar să nu spui la nimeni, se înmuie Oliver bucurându-se de senzaţia care îl învăluia când părul ei îi atingea gâtul.

Schuyler arăta mai bine ca de obicei. Îşi purta părul lung despletit, şi în jacheta albastru-închis prea mare, jeanşii decoloraţi şi cizmele negre de cowboy din picioare părea un spiriduş. El se uită de jur împrejur cu nervozitate.

— Cred că este legat de cei care au fost la Block 122 în weekend.

Schuyler ridică din sprâncene.

— Mimi şi gaşca ei? De ce? O să fie exmatriculaţi?

— Se prea poate, răspunse Oliver savurând ideea.

Anul trecut întreaga echipă de canotaj fusese exmatriculată pe motiv de comportament inadecvat în incinta şcolii. Pentru a sărbători o victorie în cadrul regatei Head of the Charles, băieţii se reîntorseseră la şcoală în seara respectivă şi distruseseră clasele de la etajul doi, lăsând în urma lor graffiti cu expresii obscene pe toţi pereţii şi rodul unei nopţi agitate — sticle de bere sparte, grămezi de mucuri de ţigară şi mai multe bancnote rulate pentru prizat cocaină —, care fuseseră găsite a doua zi dimineaţă de oamenii de serviciu. Părinţii au trimis petiţii consiliului de administraţie în încercarea de a schimba decizia (unii au considerat exmatricularea o pedeapsă mult prea grea, alţii nu se mulţumeau decât cu deschiderea unor dosare penale). Faptul că persoana care fusese capul răutăţilor, un

elev în anul patru care se înscrisese să meargă la Harvard, era nepotul directoarei nu a făcut decât să pună şi mai multe paie pe foc. (Harvard a anulat imediat admiterea sa, iar acum cârmaciul exmatriculat al echipei îşi ducea existenţa pe la Universitatea Duke.)

Dar Schuyler nu credea că un simplu caz de comportament nepotrivit în weekend era motivul pentru care întreaga şcoală era convocată la capelă. În fiecare clasă erau doar patruzeci de elevi, aşa că în sală încăpeau toţi, aşezaţi pe locurile special aranjate în funcţie de anii de studii: cei din anii terminali şi bobocii în faţă, separaţi de interval, iar cei din anul trei şi doi în spate.

Decana şcolii stătea răbdătoare pe un podium în faţa altarului. Schuyler şi Oliver se întâlniră cu Dylan în spate, la locurile lor obişnuite. Avea cearcăne adânci, ca şi cum n-ar fi dormit deloc, o pată roşie şi urâtă pe cămaşă şi o gaură în blugii negri. Purta la gât deja celebra sa eşarfă albă de firmă, stil Jimi Hendrix. Ceilalţi elevi din rândul de bănci îl evitau cu grijă. Le făcu semn să stea lângă el.

— Ce se întâmplă? întrebă Schuyler intrând în rând.

Dylan ridică din umeri ducându-şi un deget la buze.

Decana Cecile Molloy bătu în microfon. Deşi nu absolvise şcoala Duchesne ca directoarea, ca bibliotecara-şefă şi ca practic întregul corp profesoral — chiar umbla zvonul că fusese elevă la o şcoală din sistemul public — îşi însuşise cu repeziciune bentiţa de catifea, fustele de velur până la genunchi şi vocalele rotunjite care desemnau o adevărată absolventă Duchesne. Decana Molloy era un exemplar

adecvat şi prin urmare avea mare trecere în consiliul de administraţie.

— Atenţie, vă rog. Luaţi loc. În această dimineaţă trebuie să vă împărtăşesc o veste tristă, zise decana apoi respiră scurt. Vă anunţ cu durere că una dintre elevele şcolii noastre, Aggie Carondolet, a trecut în nefiinţă în acest sfârşit de săptămână.

În sală se lăsă o linişte deplină, urmată apoi de murmure nedumerite.

Decana îşi drese glasul.

— Aggie a fost elevă la Duchesne de pe vremea când era la creşă. Mâine nu se vor ţine ore. În schimb, va avea loc o slujbă de comemorare în capelă mâine-dimineaţă. Toată lumea este invitată să participe. După aceea, va avea loc slujba de înmormântare la Forest Hills în Queens, iar un autobuz special va fi pus la dispoziţie pentru a duce la cimitir elevii care doresc să participe. Vă rugăm ca în aceste momente grele să vă gândiţi la familia ei.

Decana îşi drese din nou glasul.

— Avem consilieri psihoterapeuţi la dispoziţie pentru a-i ajuta pe cei care au nevoie de sprijin. Cursurile se vor termina la prânz, părinţii voştri au fost deja anunţaţi. După această convocare, vă rog să vă întoarceţi la ore.

După o scurtă invocaţie (Duchesne era o şcoală neconfesională), o rugăciune din *Cartea de rugăciuni obşteşti*, precum şi un vers din *Coran* şi un pasaj din Khalil Gibran, citite de comandanta şi comandantul elevilor, elevii se împrăştiară într-o emoţie tăcută, cu un sentiment amestecat

de nelinişte şi greaţă şi compasiune sinceră faţă de familia Carondolet. Niciodată nu se mai întâmplase aşa ceva la Duchesne. Bineînţeles, auziseră de problemele cu care se confruntau alte şcoli — accidente cauzate de consumul de alcool la volan, antrenori de fotbal care molestau copiii, băieţi din ultimul an care-şi violau partenerele boboace la întâlniri, tipi ciudaţi care ascundeau în trenciuri arme automate şi împuşcau jumătate de şcoală, dar toate astea se întâmplau la *alte* şcoli — la televizor, în suburbii sau în şcolile de stat, cu detectoarele lor de metal şi rucsacurile de vinil. La Duchesne nu era permis să se întâmple nimic groaznic. Practic, asta era o regulă.

Singurul lucru rău care i se putea întâmpla unui elev de la Duchesne era să-şi fractureze un picior la schi la Aspen sau să facă insolaţie pe plajele din St. Barth's în vacanţa de primăvară. Aşa că faptul că Aggie Carondolet *murise* — şi în oraş chiar — cu puţin timp înainte să împlinească şaisprezece ani era ceva inimaginabil.

Aggie Carondolet? Schuyler simţi un spasm de durere deşi nu o cunoştea pe Aggie, care era una dintre fetele înalte, slabe şi blonde care o înconjurau pe Mimi Force ca nişte curteni gravitând în jurul reginei.

— Te simţi bine? o întrebă Oliver luând-o pe după umăr.

Schuyler dădu din cap.

— Uau, asta e tare, frate. Tocmai am văzut-o vineri seară, zise Dylan clătinând din cap cu neîncredere.

— Ai văzut-o pe Aggie? întrebă Schuyler. Unde?

— Vineri. La Bancă.

— Aggie Carondolet a fost la Bancă? întrebă Schuyler sceptică. Asta era la fel de plauzibil ca şi cum cineva ar fi zărit-o pe Mimi Force făcând cumpărături la J. C. Penny. Eşti sigur?

— Mă rog, ce vreau să spun e că tehnic nu a fost la Bancă, ci afară, acolo, pe aleea aia unde fumează toată lumea, lângă Block 122, explică Dylan.

— Dar cu tine ce s-a întâmplat? întrebă Schuyler. Nu te-am mai văzut după miezul nopţii.

— Eu, ăă, m-am întâlnit cu cineva, recunoscu Dylan cu un zâmbet timid. Nimic important.

Schuyler nu mai insistă.

Ieşiră din capelă şi trecură pe lângă Mimi Force, care stătea în mijlocul unui cerc de prieteni plini de compasiune.

— Ieşise doar să fumeze o ţigară..., o auziră pe Mimi spunând în timp ce-şi tampona ochii. Apoi a dispărut... încă nu ştim ce s-a întâmplat.

— Tu la ce te uiţi? izbucni Mimi observând-o pe Schuyler care o privea.

— Nimic, eu...

Mimi îşi dădu părul peste umăr şi abordă o figură iritată. Apoi se întoarse intenţionat cu spatele la ei şi continuă să povestească ce se întâmplase vineri.

— Hei, zise Dylan trecând pe lângă texana înaltă de la ei din clasă, care făcea parte din grup. Îmi pare rău de prietena ta, adăugă el atingând-o încet pe braţ.

Dar Bliss nu schiţă nici măcar o mişcare ca să-i arate că l-a auzit.

Schuyler se gândi că era ceva ciudat la mijloc. De unde o cunoştea Dylan pe Bliss Llewellyn? Texana era practic cea mai bună prietenă a lui Mimi. Iar Mimi îl *dispreţuia* pe Dylan Ward. Schuyler o auzise pe Mimi zicându-i „vagabond" şi „drogat" în faţă, atunci la cantină, când nu voise să se ridice de pe locul ei. Ea şi cu Oliver îl avertizaseră de când se aşezase, dar el nu-i luase în seamă.

— Dar asta este masa *noastră*, şuierase Mimi, ţinând în braţe o tavă cu o farfurie de carton ce conţinea câteva frunze de salată ce înconjurau un hamburger în sânge. Schuyler şi Oliver îşi strânseseră imediat tăvile, dar Dylan refuzase să se clintească din loc, ceea ce îl ridicase mult în ochii lor şi îi făcuseră să-l simpatizeze.

— E vorba de o supradoză de droguri, şopti Dylan, păşind între Schuyler şi Oliver.

— De unde ştii tu? întrebă Oliver.

— Este singurul lucru plauzibil. Şi-a pierdut cunoştinţa la Block 122. Ce altceva ar putea fi?

Schuyler se gândi: anevrism cerebral, atac de cord, comă diabetică. Erau atât de multe lucruri care ar putea determina o moarte prematură. Citise despre ele. Ştia. Îşi pierduse tatăl în copilărie, iar mama ei era într-o comă prelungită. Viaţa omului atârna de un fir de păr — mai subţire decât şi-ar fi imaginat oricine.

Azi poţi să tragi un fum cu prietenii pe o alee din Lower East Side, să bei şi să-ţi faci de cap într-un club de noapte la modă. Mâine, poţi fi mort.

CINCI

Unul dintre avantajele de a fi Mimi Force era că toată lumea te aprecia. După ce zvonul morții lui Aggie făcu înconjurul școlii, popularitatea lui Mimi atinse proporții epice — pentru că acum era nu doar frumoasă, ci și vulnerabilă — era *umană*. Era exact ca atunci când Tom Cruise o părăsise pe Nicole Kidman și, brusc, Nicole nu mai era percepută ca amazoana de gheață, nemiloasă și obsedată de carieră, ci devenise încă una dintre femeile părăsite și divorțate cu care toată lumea se putea identifica. Ba chiar plânsese în direct la *Oprah*. Aggie fusese cea mai bună prietenă a lui Mimi. Mă rog, nu chiar. Mimi avea multe prietene foarte apropiate. Asta era baza popularității ei. Mulți oameni se simțeau apropiați de ea, deși Mimi nu se simțea apropiată de nimeni. Dar, totuși, Aggie fusese o persoană specială pentru ea. Crescuseră împreună. Patinaseră la Patinoarul Wollman, luaseră lecții de etichetă la Plaza, își petrecuseră verile în Southampton.

Familia Carondolet era una dintre vechile familii ale New Yorkului; părinţii ei erau prieteni cu părinţii lui Mimi. Mamele lor mergeau la acelaşi salon de coafură, la Henri Bendel. Avea sânge albastru, la fel ca ea.

Mimi adora să fie în centrul atenţiei, adora să fie adulată. Spunea exact cuvintele cele mai potrivite, exprimându-şi durerea şi şocul cu o voce întretăiată. Se tampona la ochi cu grijă fără a-şi întinde tuşul. Îşi amintea cu afecţiune cum Aggie îi împrumutase odată blugii ei favoriţi Rock & Republic. *Şi nu i-a mai cerut niciodată înapoi!* Asta da prietenă!

După anunţul din capelă, Mimi şi Jack fură traşi într-o parte de un elev care făcea diverse comisioane pentru biroul directoarei.

— Directoarea vrea să vorbească cu voi.

Înăuntrul biroului somptuos, directoarea le spuse că ei doi îşi puteau lua liber toată ziua — nu mai era nevoie să mai aştepte până la prânz. Comisia înţelegea cât de apropiaţi fuseseră de Augusta. Mimi jubila. Era din nou tratată special! Dar Jack clătină din cap şi spuse că, dacă era de acord toată lumea, el prefera să rămână şi la restul orelor.

Vastul hol acoperit de covoare din faţa coridorului cu birourile administraţiei era gol. Toată lumea era la ore. Erau singuri. Mimi se întinse şi îi netezi gulerul fratelui ei, atingându-i cu degetele pielea de pe gâtul ars de soare. El se retrase tresărind la atingerea ei.

— Ce ţi s-a întâmplat în ultimul timp? întrebă ea nerăbdătoare.

— Nu mai face asta, OK? Nu aici.

Ea nu înțelegea de ce era așa de agitat. La un moment dat, lucrurile se vor schimba. Ea se va schimba. El știa lucrul ăsta, dar se părea că nu putea să-l accepte sau nu voia să-și dea voie să-l accepte. Poate totul făcea parte din proces. Tatăl ei le explicase foarte clar istoria familiei și rolul lor era de mult stabilit și bătut în cuie. Jack nu avea încotro, fie că îi plăcea, fie că nu, iar Mimi se simți oarecum insultată de modul în care se comporta.

Se uită la fratele ei — fratele ei geamăn, cealaltă jumătate. Făcea parte din sufletul ei. Când erau copii, parcă erau o singură persoană. Dacă el își scrântea vreun deget, ea plângea. Dacă el cădea de pe cal în Connecticut, pe ea o durea spatele la New York. Îi știa mereu gândurile, știa ce simte și îl iubea într-un fel care o înspăimânta. O iubire ce îi consuma întreaga ființă. Dar în ultima vreme se îndepărtase de ea. Era distrat și distant. Mintea lui rămânea închisă pentru ea. Când încerca să ajungă la el, nu simțea nimic. Era ca o foaie nescrisă. Ba, mai degrabă, ca un zgomot înfundat. Ca un casetofon acoperit de-o pătură. O ținea la distanță. Era foarte îngrijorată, ca să nu zică mai mult de atât.

— Parcă nici nu-ți mai place de mine, zise ea îmbufnată, ridicându-și părul blond și lăsându-l apoi să-i cadă pe umeri.

Purta un pulover negru de bumbac, transparent în lumina fluorescentă a holului. Știa că el îi putea vedea prin țesătura fină dantela de culoarea fildeșului a sutienului Le Mistère.

Jack zâmbi forţat.

— Aşa ceva nu este posibil. Ar fi ca şi cum m-aş urî pe mine însumi. Şi nu sunt masochist.

Ea ridică din umeri încet, întorcându-se cu spatele şi muşcându-şi buza.

El o trase şi o îmbrăţişă, apăsându-i trupul de al său. Aveau aceeaşi înălţime — ochii erau la acelaşi nivel. Era ca o privire în oglindă.

— Să fii cuminte, zise el.

— Cine eşti tu şi ce-ai făcut cu fratele meu? zise ea.

Dar era plăcut să fii ţinută în braţe, aşa că-l strânse cu putere. Aşa, acum mai venea de-acasă.

— Mi-e frică, Jack, şopti ea. Fuseseră acolo în noaptea aia cu Aggie. Aggie nu ar trebui să fie moartă. Aggie era imposibil să fie moartă. Chiar era imposibil. *Din toate punctele de vedere.* Dar văzuseră trupul lui Aggie la morgă în acea dimineaţă cenuşie şi rece. Ea şi cu Jack fuseseră cei care identificaseră cadavrul. Numărul de celular al lui Mimi era primul pe lista de apeluri a telefonului lui Aggie. O ţinuseră de mâinile fără viaţă. Îi văzuseră faţa şi ţipătul împietrit. Mai rău, văzuseră urmele de pe gâtul ei. De necrezut! Ridicol de-a dreptul. Pur şi simplu ceva nu se lega. Era ca şi cum lumea se întorsese cu fundul în sus. Era împotriva a tot ce li se spusese de-a lungul vieţii. Nici măcar nu putea să conceapă aşa ceva.

— Este o glumă, nu-i aşa? întrebă ea.

— Nu e deloc o glumă, zise Jack.

— Nu cumva azi se plimbă cu bicicleta mai devreme? întrebă Mimi, sperând în ciuda dovezilor că va găsi o explicaţie logică pentru ce se întâmplase. Trebuia să existe o astfel de explicaţie. Aşa ceva pur şi simplu nu se putea întâmpla. Nu lor, cel puţin.

— Nu. Au făcut testele. E mai rău. Sângele... a dispărut!

Mimi îngheţă. Ca şi cum cineva i-ar fi trecut peste mormânt.

— Ce vrei să spui cu a dispărut? întrebă ea cu răsuflarea tăiată.

— A fost secătuită.

— Adică...

— Adică consumare completă, zise Jack.

Mimi se retrase din îmbrăţişarea lui.

— Glumeşti. Sigur glumeşti. Nu este... *posibil.*

Din nou acel cuvânt. Cuvântul care apăruse mereu în conversaţiile din acest sfârşit de săptămână, sâmbătă dimineaţa când sunase telefonul: repetat de părinţii ei, de Străbuni, de Protectori, de toată lumea. Ce i se întâmplase lui Aggie pur şi simplu nu era posibil. Măcar cu atât fuseseră toţi de acord. Mimi se îndreptă către o fereastră deschisă, se aşeză în soare şi se desfătă cu mângâierea razelor pe pielea ei. *Nimic nu le-ar putea face rău.*

— Au convocat Conclavul. Scrisorile au plecat astăzi.

— Deja? Dar nici nu au început să se transforme încă, protestă Mimi. Asta nu e împotriva regulilor?

— Situaţie de urgenţă. Toată lumea trebuie să fie avertizată. Chiar şi cei prematuri.

Mimi oftă.

— Da, ai dreptate.

Chiar îi plăcuse să facă parte dintre cei tineri. Nu-i plăcea să știe că va fi curând depășită de o nouă generație mai tânără.

— Mă duc la ore, tu unde mergi? întrebă Jack așezându-și cămașa în pantaloni, o mișcare inutilă din moment ce atunci când se aplecă după geanta de piele, cămașa îi ieși din nou.

— La Barney's, răspunse ea punându-și ochelarii de soare. Nu am cu ce să mă îmbrac la înmormântare.

ŞASE

Ora din a doua parte a programului la care participa Schuyler era etica, un curs ce se întindea pe mai mulţi ani şi la care veneau elevi din anii unu şi doi care trebuiau să îşi finalizeze studiile despre diversitate. Profesorul, domnul Orion, un absolvent de Brown cu părul ondulat, o mustaţă pleoştită, ochelari mici cu ramă de metal, un nas lung de Cyrano şi o înclinaţie spre a purta pulovere mari şi lălâi care îi atârnau aiurea pe silueta ca de sperietoare, stătea în mijlocul clasei şi modera discuţiile.

Găsi un loc lângă fereastră şi îşi trase scaunul mai aproape de cercul de elevi din jurul domnului Orion. Erau doar zece persoane, numărul standard de elevi într-o clasă. Schuyler nu se putu abţine să nu remarce că Jack Force nu stătea la locul său obişnuit. Ea nu-i adresase niciun cuvânt tot semestrul şi se întrebă dacă măcar îşi va aminti că o salutase vineri seara.

— E cineva aici care era apropiat de Aggie? întrebă domnul Orion, deşi era o întrebare inutilă. Dacă terminai

Duchesne şi după ani buni de la absolvire te întâlneai întâmplător cu vreun alt absolvent la aeroport sau plimbându-se în jurul Centrului Pompidou sau în sudul Manhattanului la Max Fish, în secunda imediat următoare îl invitai la un pahar şi-l întrebai de sănătate, pentru că deşi nu schimbaserăţi niciodată vreo vorbă în timpul şcolii, ştiai aproape totul despre el, până şi cele mai intime detalii.

— Nimeni? întrebă din nou domnul Orion.

Bliss Llewellyn ridică precaută o mână.

— Eu eram, zise Bliss cu timiditate.

— Vrei să ne împărtăşeşti câteva amintiri despre ea?

Bliss îşi lăsă mâna în jos roşie la faţă. Amintiri despre Aggie? Ce ştia de fapt cu adevărat despre ea? Ştia că îi plăceau hainele, să facă cumpărături şi câinele ei micuţ.

Albă-ca-Zăpada. Era un Chihuahua, la fel ca al lui Bliss, şi lui Aggie îi plăcea să îl îmbrace în diverse costumaţii caraghioase. Câinele avea până şi un pulover de nurcă care se potrivea cu puloverul lui Aggie. Doar atât îşi putea aduce aminte. Dar cine cunoaşte cu adevărat pe cineva vreodată? Şi, oricum, Aggie era de fapt prietena lui Mimi.

Bliss îşi aminti de acea noapte fatidică. Ea sfârşise prin a sta de vorbă cu Dylan o grămadă de vreme pe aleea din spate. După ce terminaseră de fumat şi ultima ţigară pe care o aveau la ei, el se întorsese la Bancă, iar ea fără tragere de inimă înapoi la Block 122 şi la pretenţiile lui Mimi. Aggie nu era la masă când ea intrase şi Bliss nu o mai văzuse deloc în seara aia.

Bliss ştia doar câteva informaţii generale de la fraţii Force — o găsiseră pe Aggie în „Tărâmul Somnolenţei" —

adică o cameră din spatele clubului unde erau ascunşi drogaţii care îşi pierdeau cunoştinţa — un mic secret murdar pe care Block 122 reuşise să-l ascundă de urechile tabloidelor, cu ajutorul unor şpăgi grase date poliţiştilor şi ziariştilor care scriau rubrici de bârfe mondene. De cele mai multe ori, clienţii care-şi pierdeau cunoştinţa se trezeau câteva ore mai târziu, puţin şifonaţi, dar cu o glumă bună pe care s-o spună mai departe prietenilor — „Şi m-am trezit într-un dulap, amice! Ce mai aventură, nu crezi?" — după care erau trimişi înapoi acasă (aproape) întregi.

Dar vineri noaptea se întâmplase ceva rău. Nu reuşiseră s-o aducă pe Aggie înapoi la viaţă. Şi când „ambulanţa" (SUV-ul patronului) o lăsă la camera de urgenţă a spitalului St. Vincent, Aggie era deja moartă. O supradoză, bănuise lumea. La urma urmei, fusese găsită în acea cămăruţă. La ce te puteai aştepta? Doar că Bliss ştia că Aggie nu se atingea de droguri. La fel ca Mimi, viciile ei erau saloanele de bronzat şi ţigările. În cercul de acolite ale lui Mimi, drogurile erau desconsiderate. „Nu am nevoie de nimic să fiu *high*. Viaţa mă face *high*," îi plăcea lui Mimi să declame.

— Era... dulcică, zise Bliss. Şi îşi iubea mult câinele.

— Am avut şi eu un papagal odată, încuviinţă o elevă din anul doi cu ochii roşii. Ea era cea care îi dăduse şervetele lui Mimi pe hol. Atunci când a murit, parcă a murit o parte din mine.

Şi uite aşa moartea Augustei „Aggie" Carondolet se transformă din tragedie într-o simplă trambulină către o discuţie deschisă despre cum animalele de companie sunt

şi ele de fapt nişte oameni, unde poţi găsi cimitire pentru animale în oraş şi dacă clonarea animalului tău era alegerea etică cea mai adecvată.

Schuyler abia îşi putea reţine dispreţul. Îl plăcea pe domnul Orion, îi plăcea abordarea lui defensivă faţă de viaţă, dar era dezgustată de modul în care îi lăsa pe colegii ei să transforme ceva real — moartea cuiva cunoscut, cineva care nici nu împlinise şaisprezece ani — o fată pe care toţi o văzuseră bronzându-se în curtea interioară, lovind cu putere o servă la squash în sala de sport sau mâncând *brownies* una după alta la ora de gătit (ca mai toate fetele populare de la Duchesne, Aggie avea o relaţie de dragoste cu mâncarea, disproporţionată faţă de fizicul ei slăbănog) — într-un subiect trivial, un liant care să-i ajute de fapt să vorbească despre propriile nevroze.

Uşa se deschise şi toată lumea îşi ridică privirea pentru a-l vedea pe Jack Force, roşu la faţă, intrând în clasă. Îi dădu scutirea pentru întârziere domnului Orion, care o împinse deoparte.

— Ia loc, Jack.

Jack merse hotărât în partea cealaltă a clasei, către singurul loc liber rămas — lângă Schuyler. Părea obosit şi cam şifonat în puloverul polo mototolit şi cu cămaşa care îi ieşea din pantalonii largi de stofă. Prin trupul lui Schuyler trecu o scurtă încărcătură electrică, o senzaţie înţepătoare, dar foarte plăcută. Ce se schimbase? Mai stătuse lângă el şi înainte, dar pentru ea el era mereu invizibil, până acum. Ochii nu li se întâlniră, iar ea era prea înspăimântată şi

timidă pentru a se uita la el. Era foarte ciudat dacă te gândeai că fuseseră amândoi prezenţi în acea seară. Atât de aproape de locul în care murise Aggie.

Dar acum o altă discipolă de-a lui Mimi murmura ceva despre hamsterul ei, care murise de foame când ei plecaseră în vacanţă.

— L-am iubit pe Bobo atât de mult, suspină ea într-o batistă, iar restul clasei îşi exprimă compătimirea.

Poveşti despre decesul unei şopârle, al unui canar şi al unui iepure urmară curând.

Schuyler îşi dădu ochii peste cap iritată şi mâzgăli ceva pe marginile caietului. Era modul ei de a se depărta de lume. Când nu mai rezista — martoră la fanfaronadele colegilor ei de clasă răsfăţaţi şi absorbiţi de propriile persoane, demonstraţii nesfârşite la matematică, proprietăţile de divizare monocelulară care te îmbiau la căscături — se retrăgea la adăpostul creionului şi hârtiei. Îi plăcuse mereu să deseneze. Fete ca din desenele animate şi băieţi cu ochi mari, rotunzi. Balauri. Stafii. Pantofi. Schiţa absentă profilul lui Jack când o mână se întinse şi mâzgăli o notiţă deasupra paginii.

Se uită uimită, acoperindu-şi instinctiv desenul.

Jack Force dădu sumbru din cap spre ea, arătând spre notiţă cu un creion, direcţionându-i privirea către ceea ce scrisese el.

Aggie nu a murit din cauza unei supradoze. Aggie a fost ucisă.

ŞAPTE

Când Bliss ieşi de la Duchesne, în faţa porţilor aştepta un Rolls-Royce Silver Shadow strălucitor. Se simţi uşor stânjenită, aşa cum se simţea mereu când vedea maşina. O zări pe Jordan, sora ei vitregă de unsprezece ani care era în clasa a şasea, aşteptând-o. Le dăduseră drumul şi celor din ciclul inferior, chiar dacă aceştia abia o cunoscuseră pe Aggie.

Uşa maşinii se deschise şi o pereche de picioare lungi ieşiră la lumină. Mama vitregă a lui Bliss, fostă BobiAnne Shepherd, îmbrăcată într-un trening de velur, roz şi strâmt, cu fermoarul deschis pentru a lăsa la vedere decolteul generos, şi papuci cu toc înalt Gucci, începu să se uite frenetic prin mulţimea de elevi.

Bliss îşi dorea, pentru a nu ştiu câta oară, ca mama ei vitregă s-o lase să ia un taxi sau să vină pe jos acasă, la fel ca oricare alt copil de la Duchesne. Rolls-ul, vestimentaţia Juicy, diamantul de unsprezece carate, totul era atât de

evident texan. Bliss învăţase în cele două luni cât trăise în Manhattan că era foarte important să nu-ţi etalezi bogăţia. Cei mai bogaţi copii din clasă purtau Old Navy şi aveau bani de buzunar număraţi. Dacă aveau nevoie de o maşină, părinţii lor se asigurau că este o Town Car sedan neagră, lucioasă şi care nu-ţi sărea în ochi. Până şi Mimi lua taxiul. Parada sclipitoare de statut social şi influenţă era dispreţuită. Bineînţeles, aceştia erau aceiaşi copii care purtau blugi gata murdăriţi şi pulovere deşirate cumpărate de la buticurile din SoHo cu preţuri de cinci cifre. Era în regulă *să pari* sărac, dar de fapt *să fii* sărac era de neiertat.

La început toţi crezuseră că Bliss era vreo elevă bursieră, cu geanta ei Chanel care părea un fals şi cu pantofii mult prea lucioşi. Dar apariţia Rolls Royce-ului în faţa şcolii în fiecare după-amiază pusese capăt acelui zvon. Familia Llewellyn chiar era putred de bogată, dar într-o manieră vulgară, de caricatură, care stârnea râsul, ceea ce echivala aproape întotdeauna cu a nu avea niciun ban, dar totuşi era o diferenţă.

— Dragelor! se auzi vocea lui BobbiAnne ca un tril. Am fost aşa de îngrijorată!

Îşi luă fetele în braţe, apropiindu-şi obrazul pudrat de feţele lor. Mirosea a parfum stătut — dulce şi ca de var. Mama naturală a lui Bliss murise la naştere, iar tatăl ei nu vorbea niciodată despre ea. Bliss nu avea nicio amintire cu mama ei. Pe când avea trei ani, tatăl ei se însurase cu BobbiAnne şi o avuseseră pe Jordan nu mult după aceea.

— Încetează, BobbiAnne, se plânse Bliss. Suntem în regulă. Nu noi am fost ucise.

Ucise. Oare de ce zisese asta? Moartea lui Aggie era un accident. O supradoză de droguri. Dar cuvântul îi ieşise pe gură în mod firesc, fără să se gândească. De ce?

— Mi-ar plăcea să-mi zici mamă, scumpa mea. Ştiu, ştiu, am auzit. Săraca fată. Mama ei e în şoc, sărmana femeie. Intraţi, intraţi.

Bliss îşi urmă sora în maşină. Jordan era ca de obicei stoică, privind cu o indiferenţă studiată comportamentul afectat al mamei ei. Sora ei era foarte diferită de ea. Pe când Bliss era înaltă şi mlădioasă, Jordan era scundă şi îndesată. Bliss era uluitor de frumoasă, iar Jordan avea o figură comună, aproape banală, un fapt pe care BobbiAnne nu înceta să-l scoată în evidenţă. „La fel de diferite ca o lebădă şi un bivol!", se lamenta ea. BobbiAnne încerca mereu să o pună pe Jordan la nu ştiu ce fel de diete şi o certa pentru lipsa ei de interes în ceea ce priveşte moda sau un „regim de frumuseţe", în timp ce o lăuda pe Bliss pentru modul cum arăta, ceea ce pe Bliss o scotea din sărite şi mai rău.

— Fetelor nu veţi mai ieşi din casă fără un însoţitor. Mai ales tu, Bliss, gata, s-a terminat cu furişatul cine ştie pe unde împreună cu Mimi Force. De acum încolo trebuie să fii acasă la ora nouă, zise BobbiAnne rozându-şi unghia de la degetul mare cu nervozitate.

Bliss îşi dădu ochii peste cap. Adică doar pentru că o fată a murit într-un club, ea trebuia să îndure asta? Şi de când îi păsa mamei ei vitrege de astfel de lucruri? Bliss mergea la petreceri încă din clasa a şaptea. Atunci gustase

pentru prima oară alcool şi se îmbătase criţă la bâlciul din anul acela; sora mai mare a prietenei ei trebuise să vină s-o ia de acolo după ce vomitase şi îşi pierduse cunoştinţa în şura de fân din spatele Roţii Mari.

— Tatăl vostru insistă, zise BobbiAnne îngrijorată. Nu-mi daţi bătaie de cap cu asta, aţi auzit?

Rolls-ul se puse în mişcare şi plecă din faţa porţilor, merse un cvartal de blocuri, făcu o întoarcere doar pentru a opri apoi în faţa clădirii unde era apartamentul familiei Llewellyn, chiar vizavi.

Ieşiră din maşină şi intrară într-un apartament somptuos. Anthetum era una dintre cele mai vechi şi mai faimoase adrese din oraş. Familia Llewellyn avea reşedinţa într-un triplex gen penthouse la ultimul etaj. BobbiAnne angajase mai mulţi designeri de interior pentru a-i decora apartamentul căruia îi dăduse chiar şi un nume grandios, *Penthouse des Rêves* (Casa Viselor), deşi toată franceza pe care o ştia putea foarte bine să încapă pe o etichetă de rochie (*Curăţare chimică seulement*). Fiecare cameră din apartament fusese decorată într-o manieră ţipătoare, cu multe zorzoane, şi niciun ban nu fusese precupeţit, de la candelabrele de aur de optsprezece carate din sufragerie, până la farfurioarele de săpun încrustate cu diamante din baie.

Exista o cameră de zi „Versace", umplută cu obiecte vechi de artă ale unor designeri morţi, adunate de BobbiAnne de la diverse licitaţii, plină ochi cu oglinzi ornate, dulapuri de porţelan aurite şi sculpturi italiene extravagante reprezentând nuduri. O altă cameră era camera

„Bali", cu dulapuri de mahon de-a lungul pereţilor, băncuţe de lemn neprelucrat şi colivii de bambus. Fiecare obiect din cameră era un artefact din Asia de Sud autentic, extrem de rar şi costisitor, dar erau atât de multe adunate acolo, încât efectul general era cel al unui bazar, un târg de produse cu reducere. Exista până şi o cameră „Cenuşăreasa", construită după modelul de la Disney World — mobilată cu un manechin care purta o diademă şi o rochie a cărei trenă era ţinută de două păsări din fibră de sticlă prinse de tavan.

Bliss se gândea că ar fi fost mai potrivit numele *Casa de Rahat*.

Mama ei vitregă era extrem de agitată în acea după-amiază. Bliss nu o mai văzuse niciodată aşa de neliniştită. BobbiAnne nu schiţă niciun gest atunci când Bliss lăsă nişte urme murdare pe covorul curat lună.

— Să nu uit, asta a venit pentru tine azi.

Mama vitregă îi întinse un plic alb şi mare. Părea foarte important, ca o invitaţie la nuntă. Bliss îl deschise şi înăuntru găsi un card din hârtie gofrată. Era o invitaţie de a se alătura Comisiei Banca de Sânge din New York. Era una dintre cele mai vechi instituţii filantropice din oraş şi cea mai prestigioasă; doar copiii familiilor celor mai de vază erau invitaţi ca membri juniori. La Duchesne, era numită simplu „Comisia". Oricine care avea un nume în şcoală făcea parte din Comisie; a fi membru însemna să avansezi la un nivel al stratosferei sociale atât de înalt, încât muritorii de rând abia dacă îndrăzneau să aspire la el.

Acolo erau toţi căpitanii echipelor din şcoală, redactorii ziarului şi anuarului, dar nu era o societate de onoare, din moment ce copii bogaţi ca Mimi Force, care deşi nu excelau la nicio activitate şcolară, dar aveau părinţi influenţi, ajungeau şi ei să fie membri. Era o clică de snobi extrem de exclusivistă; membri erau doar copiii care proveneau de la şcolile particulare de vârf. Comisia nu făcuse niciodată publică o listă completă a membrilor săi — dacă erai pe dinafară, puteai doar să ghiceşti cine este membru şi doar vreun indiciu, cum ar fi inelul Comisiei, un şarpe de aur în jurul unei cruci, purtat de vreun membru, ar fi dezvăluit secretul.

Bliss trăise cu impresia că selecţia noilor membri se făcea în primăvară, dar plicul o informa că prima întâlnire avea loc lunea următoare, la Sala Jefferson din Duchesne.

— De ce m-aş alătura unei instituţii filantropice? întrebă ea, gândindu-se că totul era atât de prostesc.

Toată tevatura aia în jurul strângerii de fonduri şi organizării de petreceri. Era sigură că lui Dylan i s-ar fi părut ridicol. Nu că i-ar fi păsat ce credea Dylan. Încă nu ştia ce sentimente are pentru el — se simţea groaznic pentru că nu-i răspunsese la salut mai devreme. Dar ochii scrutători ai lui Mimi erau aţintiţi asupra ei şi Bliss nu găsise curajul necesar pentru a face vreun gest care să indice că erau prieteni. Dar erau prieteni? Cu siguranţă au fost prietenoşi unul cu altul vineri seara.

— Nu te alături. Ai fost aleasă, zise BobbiAnne.

Bliss dădu din cap.

— Chiar trebuie?

BobbiAnne era de neclintit.

— Ne-ar face pe mine şi pe tatăl tău foarte fericiţi.

Mai târziu în aceeaşi după-amiază, Jordan ciocăni la uşa dormitorului lui Bliss.

— Dar tu unde ai fost vineri noaptea? întrebă ea cu degetele grăsuţe încă pe mânerul uşii, lăsând urme de grăsime pe suprafaţa aurită.

Ochii negri ai lui Jordan o scrutau supărător.

Bliss clătină din cap a neîncredere. Sora ei mai mică era foarte ciudată. Pentru Bliss era ca o necunoscută. Când erau mai mici, Jordan o urma peste tot ca un căţeluş pierdut şi întreba permanent de ce ea nu are părul ondulat, pielea albă şi ochii albaştri ca ai surorii ei. Fuseseră prietene. Dar în ultimul an lucrurile se schimbaseră. Jordan devenise secretoasă şi timidă în preajma lui Bliss. Trecuseră secole de când Jordan nu o mai rugase pe Bliss să-i împletească părul.

— La Block 122, ştii, clubul acela privat unde merg toate vedetele. A fost şi în *US Weekly* săptămâna trecută. De ce, cine vrea să ştie?

Stătea în patul ei cu baldachin, cu hârtiile Comisiei risipite în jurul ei pe pătură. Pentru o instituţie caritabilă, avea un număr nesfârşit de formulare de completat, inclusiv o declaraţie de acceptare, care includea un angajament de două ore în fiecare luni seara.

— Acolo a murit ea, nu-i aşa? întrebă Jordan sumbru.

— Da, Bliss dădu din cap fără a-şi ridica privirea.

— Ştii cine a făcut-o, nu-i aşa? Ai fost acolo.

— Ce vrei să spui? întrebă Bliss punând hârtiile jos.

Jordan clătină din cap.

— *Ştii.*

— De fapt, habar nu am despre ce vorbeşti. Nu ai auzit ultimele informaţii? A fost vorba de o supradoză. Acum dispari, urâto, zise Bliss aruncând cu perna înspre uşă.

Despre ce vorbea Jordan? Ce ştia? De ce fusese mama ei vitregă aşa de afectată de moartea lui Aggie? Şi ce atâta cu înscrierea în comisia filantropică?

O sună pe Mimi. Ştia că Mimi era în Comisie şi Bliss voia să se asigure că va veni şi ea la întâlnire.

Jurnalul lui Catherine Carver
25 noiembrie 1620
Plymouth, Massachusetts

Astă-seară am sărbătorit că am ajuns cu bine în noua noastră casă. Avem vești îmbucurătoare – oamenii de pe acest nou tărâm ne-au întâmpinat cu brațele deschise și multe daruri. Ne-au adus vânat, o pasăre imensă care ar putea sătura o armată întreagă, multe legume și porumb. Pentru noi este un nou început și ne bucurăm să vedem câmpurile verzi, acrii întregi de pământ virgin unde ne vom construi noua noastră așezare. Toate visele noastre s-au împlinit. Acesta este motivul pentru care ne-am părăsit casa – pentru ca pruncii noștri să crească în siguranță și nevătămați.

C.C.

OPT

După ce li se dădu drumul de la şcoală, Schuyler luă un autobuz de pe Ninety-sixth Street, strecură cardul în aparat şi găsi un loc liber lângă o mamă cu un căruţ dublu care stătea supărată. Schuyler era unul dintre puţinii elevi de la Duchesne care folosea transportul în comun.

Autobuzul se puse în mişcare şi trecu huruind pe bulevarde, pe lângă o serie de buticuri de pe Madison, inclusiv pe lângă cel care se numea „Prinţul şi prinţesa" şi care avea drept public ţintă elita sub doisprezece ani — combinezoane franţuzeşti de bumbac pentru fete şi hăinuţe Barbour pentru băieţi; farmacii care vindeau perii din păr de mistreţ cu cinci sute de dolari bucata şi mici magazine de antichităţi care etalau diverse obiecte rare, cum ar fi instrumente de cartografiere şi pene de scris din secolul al XIV-lea. Apoi traversă Central Park către partea de vest a oraşului, spre Broadway, unde se putea observa o

schimbare a peisajului — restaurante asiatice şi sud-americane şi din ce în ce mai puţine magazine de fiţe —, apoi într-un final urcă o pantă şi ajunse pe Riverside Drive.

Se gândise să-l întrebe pe Jack ce voise să spună cu biletelul ăla, dar nu mai reuşise să-l prindă după ore. Jack Force, care nu-i aruncase înainte nici cea mai insignifiantă privire? În primul rând, ştia cum o cheamă, iar acum îi scria bileţele? De ce i-ar spune tocmai ei că Aggie Carondolet fusese ucisă? Trebuia să fie vreo glumă. Se juca cu ea, o speria, cel mai probabil. Clătină din cap enervată. Nu avea niciun sens. Şi chiar dacă Jack ar avea vreo intuiţie profundă, ca în serialul *Lege şi Ordine,* legată de acest caz, de ce îi împărtăşea ei asta? Abia dacă se cunoşteau.

Pe 100th Street, apăsă butonul de la uşa autobuzului şi ieşi afară în după-amiaza încă însorită. Trecu de o clădire şi merse către scările săpate în terasele amenajate care despărţeau carosabilul de clădiri şi ajunse în faţa uşii ei.

Riverside Drive era un bulevard pitoresc, în stil parizian, în partea de vest a Manhattanului: o şosea şerpuită presărată cu vile somptuoase după modelul vilelor renascentiste italiene şi clădiri maiestuoase de apartamente în stil art deco. Aici se aşezaseră cei din familia Van Alen la începutul secolului trecut, veniţi de pe Fifth Avenue. Odată cea mai puternică şi influentă familie din New York, familia Van Alen fondase multe dintre universităţile şi instituţiile de cultură ale oraşului, dar averea şi prestigiul lor scăzuseră. Una dintre ultimele proprietăţi rămase era clădirea impozantă în stil franţuzesc de la colţul plin de

verdeață al 101st Street cu Riverside Drive, căreia Schuyler îi spunea „acasă". Construită dintr-o frumoasă piatră de culoare gri, avea o ușă din fier forjat și garguie care stăteau de strajă la nivelul balconului.

Dar spre deosebire de casele sclipitoare și renovate din jurul ei, aceasta avea mare nevoie de un acoperiș nou, țigle și un rând de vopsea.

Schuyler sună la ușă.

— Știu, îmi pare rău, Hattie, mi-am uitat iar cheile, se scuză ea în fața menajerei, care fusese în serviciul familiei de când se știa.

Poloneza cu părul alb și îmbrăcată într-o uniformă demodată de menajeră abia dacă murmură câteva cuvinte.

Schuyler o urmă prin ușile duble care scârțâiau și merse în vârful picioarelor prin holul imens, întunecat și mucegăit, acoperit cu covoare persane (foarte vechi și rare, dar pline de praf). Niciodată nu era lumină în cameră pentru că, deși casa avea câteva ferestre tip bovindou, care dădeau spre râul Hudson, acestea erau mereu acoperite de draperii grele de catifea. Semnele trecutei grandori a familiei Van Alen erau evidente, de la scaunele Heppelwhite originale până la mesele masive Chippendale, dar casa era mult prea călduroasă vara și prea friguroasă iarna, neavând aer condiționat. Spre deosebire de penthouse-ul familiei Llewellyn, unde totul era fie o reproducere extrem de scumpă, fie un vechi obiect de artă cumpărat la licitație de la Christie's, fiecare corp de mobilă din casa lui Schuyler era original și fusese păstrat din generație în generație.

Majoritatea celor şapte dormitoare erau încuiate şi nefolosite, cu pânze groase acoperind obiectele de preţ ale familiei. Schuyler se gândea mereu că e ca şi cum ar trăi într-un muzeu învechit şi dărăpănat. Dormitorul ei era la al doilea etaj — o cameră micuţă pe care o vopsise în galben-Mountain Dew într-un acces de răzvrătire, pentru a contrasta cu tapiseriile închise şi aerul irespirabil din restul casei.

Fluieră după Beauty şi un copoi de Saint Hubert prietenos şi foarte frumos alergă spre ea.

— Ce câine cuminte, ce câine cuminte, da! zise ea, îngenunchind şi îmbrăţişând animalul, care o linse pe faţă fericit.

Beauty făcea ca orice zi, oricât de proastă ar fi fost, să pară mult mai bună. Câinele o urmase cu un an în urmă, într-o bună zi, pe drumul care ducea de la şcoală spre casă. Copoiul era de rasă pură, cu blană închisă şi lucioasă care se potrivea cu părul brunet, cu reflexe albăstrii, al lui Schuyler. Ea fusese sigură că posesorii vor veni în căutarea câinelui, aşa că lipise peste tot prin cartier afişe cu „Găsit câine". Dar nimeni nu venise s-o revendice pe Beauty şi, după un timp, Schuyler renunţase să-i mai caute stăpânii de drept.

Urcară scările. Schuyler intră la ea în cameră şi închise uşa după câine.

— Ai venit acasă aşa devreme?

Lui Schuyler îi sări inima din piept. Beauty începu să latre şi apoi să dea din coadă, alergând voioasă către

intrus. Schuyler se întoarse doar pentru a o vedea pe bunica ei stând pe pat şi având o expresie încruntată şi rigidă. Cordelia Van Alen era o femeie micuţă, cu trăsături fine — era uşor acum să-ţi dai seama de unde moştenise Schuyler conformaţia delicată şi ochii mari, deşi Cordelia respingea de obicei comentariile care făceau referire la asemănările fizice. Ochii ei erau de un albastru intens şi se uitau pătrunzători la Schuyler.

— Cordelia, nu te-am văzut, zise Schuyler.

Bunica lui Schuyler îi interzisese să-i spună Bunică, sau Buni, aşa cum auzise ea pe unii copii că-şi strigau bunicile. Ar fi fost frumos să aibă şi ea o Buni, o figură maternă caldă şi dolofană, al cărei nume să fie asociat cu dragostea şi ciocolata de casă. Dar, în loc de asta, Schuyler o avea doar pe Cordelia. O femeie încă frumoasă şi elegantă, care părea să aibă optzeci sau nouăzeci de ani, Schuyler nu ştia sigur. Dar în unele zile, Cordelia arăta destul de tânără pentru a avea cincizeci (sau chiar patruzeci, dacă Schuyler era foarte sinceră cu ea însăşi). Cordelia stătea rigidă şi dreaptă, îmbrăcată într-o jachetă neagră de caşmir şi pantaloni largi de jerseu, cu picioarele elegant încrucişate la glezne. Purta balerini negri Chanel.

Cordelia fusese o figură mereu prezentă în decursul copilăriei lui Schuyler. Nu o figură părintească, nici măcar una afectuoasă, ci pur şi simplu o prezenţă. Cordelia fusese cea care îi schimbase certificatul de naştere pentru a purta numele de familie al mamei în loc de al tatălui. Cordelia fusese cea care o înscrisese la şcoala Duchesne.

Tot ea era cea care îi semna învoirile, care-i supraveghea carnetul de note şi care îi asigura o alocaţie modestă.

— Ne-au dat drumul mai devreme azi, zise Schuyler. Aggie Carondolet a murit.

— Ştiu, figura Cordeliei se schimbă. O undă de emoţie trecu peste trăsăturile rigide — frică, anxietate, îngrijorare poate? Eşti bine?

Schuyler dădu din cap. Abia dacă o cunoscuse pe Aggie. Normal, merseseră la aceeaşi şcoală de peste zece ani, dar asta nu însemna că fuseseră prietene.

— Am teme de făcut, zise Schuyler în timp ce îşi scotea haina şi puloverul, dând la o parte strat după strat până ajunse să stea în faţa bunicii ei doar într-un maieu alb şi colanţi negri.

Schuyler era pe jumătate înfricoşată de bunica ei, dar ajunsese să o iubească, chiar dacă Cordelia nu îi dăduse niciodată vreun semn că sentimentul era reciproc. Singura emoţie palpabilă pe care Schuyler o putea simţi era cea de toleranţă un pic răutăcioasă. Bunica ei o tolera. Nu o plăcea, ci doar o tolera.

— Semnele sunt vizibile din ce în ce mai mult, spuse Cordelia uitându-se la braţele lui Schuyler.

Ea o aprobă. Striaţii de vinişoare de un albastru pal înfloriseră într-un model alambicat, fiind vizibile pe sub pielea antebraţelor până la încheietură. Venele albastre şi umflate apăruseră cu puţin timp înainte să împlinească cincisprezece ani. Nu o dureau deloc, dar îi provocau mâncărime. Era ca şi cum dintr-o dată începuse să crească afară din corpul ei — sau *în* el, cumva.

— Mie mi se par la fel, zise Schuyler.

— Nu uita de programarea la doctoriţa Pat.

Schuyler încuviinţă din cap.

Beauty se instală comod pe pilota din patul ei, uitându-se afară pe fereastră spre râul care licărea printre copaci.

Cordelia începu s-o mângâie pe Beauty.

— Am avut un câine ca ăsta odată, zise ea. Cam pe când eram de vârsta ta. Şi mama ta a avut unul, Cordelia zâmbi cu nostalgie.

Bunica ei arareori vorbea despre mama lui Schuyler, care, tehnic vorbind, nu era moartă — intrase în comă când Schuyler abia dacă avea un an şi nu îşi mai revenise de atunci. Toţi doctorii fuseseră de acord că avea activitate cerebrală şi că se putea trezi oricând. Dar nu se trezise. Schuyler îşi vizita mama în fiecare duminică la Spitalul Prezbiterian Columbia şi îi citea din *Sunday Times*.

Nu avea prea multe amintiri cu mama ei — în afară de imaginea unei femei triste şi frumoase care îi cânta cântecele de leagăn. Poate că îşi amintea că mama ei părea tristă doar pentru că aşa arăta ea acum, când era adormită — o umbră de melancolie îi acoperea trăsăturile. O femeie minunată, ce părea a fi îndurerată, cu mâinile încrucişate şi cu părul grizonat căzându-i în valuri pe pernă.

Voia s-o întrebe pe bunica ei mai multe amănunte legate de mama sa şi de câinele ei — dar privirea nostalgică dispăruse de pe faţa Cordeliei şi Schuyler ştiu că n-o să mai obţină nicio nouă informaţie în seara aceea.

— Cina e la şase, zise bunica ei părăsind camera.

— Da, Cordelia, murmură Schuyler.

Închise ochii şi se întinse pe pat, lipită de Beauty. Soarele începea să apună în spatele jaluzelelor. Bunica ei era atât de misterioasă. Schuyler îşi dori, şi nu pentru prima oară, să fie şi ea o fată normală, cu o familie normală. Dintr-odată se simţi extrem de singură. Se întrebă dacă ar fi trebuit să-i spună lui Oliver despre bileţelul lui Jack. Niciodată nu ascunsese ceva de genul ăsta faţă de Oliver până acum. Dar îi era teamă că el îi va zice că e o bleagă pentru că se lăsase păcălită de o glumă aşa idioată.

Apoi se auzi un bip la telefon. Numărul lui Oliver apăru pe ecran împreună cu textul mesajului trimis, de parcă ar fi ghicit cum se simţea ea în acel moment.

MI-E DOR DE TINE SCUMPO.

Schuyler zâmbi. Da, nu avea părinţi, dar cel puţin avea un prieten adevărat.

Nouă

Înmormântarea lui Aggie Carondolet avea toate însemnele unui eveniment exclusivist de mare gală din înalta societate. Familia Carondolet era o familie de vază în New York, iar moartea prematură a lui Aggie fusese aur curat pentru tabloide. ELEVĂ MOARTĂ ÎN CLUB DIN SUDUL MANHATTANULUI. Părinții ei se cutremuraseră, dar nu puteau face absolut nimic în privința asta. Orașul era obsedat de cei bogați și frumoși și întâmplările tragice din viața lor. (Cu cât erai mai bogat, mai frumos și cu un destin mai tragic, cu atât titlul era mai lung.) În acea dimineață, un grup de fotografi stătea grămadă în fața școlii, așteptând să prindă un cadru cu îndurerata mamă (o Sloane Carondolet respectabilă, debutanta în societate a anului 1985) și cu prietena cea mai bună a decedatei, nimeni alta decât mlădioasa Mimi Force, fata cea mai populară din școală.

Când Mimi dădu cu ochii de fotografi, se bucură că se îmbrăcase în costumul Dior Homme de la Hedi Slimane.

Fusese o adevărată bătaie de cap să-l ajusteze peste noapte, dar dorinţele lui Mimi erau porunci pentru ceilalţi. Costumul era din satin negru, cu tăieturi drepte şi sobre. Nu mai purta nimic altceva decât un colier de onix. Va arăta fabulos în ziarele de mâine — ideea de tragedie adăugându-i un plus de strălucire.

Locurile în capela Duchesne erau aranjate conform rangului, asemeni celor de la prezentările de modă. Bineînţeles, lui Mimi îi fusese asigurată o strană în rândul întâi. Stătea între tatăl şi fratele ei, toţi trei formând un trio care arăta foarte bine. Mama ei, blocată într-un safari de chirurgie plastică care dura trei luni prin Africa de Sud (operaţii estetice deghizate în concedii), nu se putuse întoarce la timp pentru înmormântare, aşa că Gina Dupont, o frumoasă femeie de afaceri care se ocupa cu comerţul de obiecte de artă şi o bună prietenă a tatălui ei, îl însoţea pe acesta la eveniment.

Mimi ştia că Gina era de fapt una dintre amantele tatălui ei, dar acest adevăr nu o deranja absolut deloc. Când era mai mică, fusese consternată de permanenta existenţă a relaţiilor extraconjugale ale părinţilor ei, dar când se făcuse mai mare, acceptase aceste relaţii exact aşa cum erau — necesare pentru *Caerimonia Osculor.* Nicio persoană nu putea reprezenta totul pentru o alta. Căsătoria avea rolul de a păstra averea în familie, de a face o partidă bună, similar cu a face o afacere profitabilă. I se explicase că unele lucruri nu pot fi satisfăcute decât în afara căsătoriei,

anumite lucruri nu pot fi oferite nici măcar de cel mai loial partener.

Îl observă pe senatorul Llewellyn intrând, împreună cu familia sa, printr-o uşă laterală. Mama vitregă a lui Bliss intră ţanţoşă, îmbrăcată într-o haină de nurcă neagră până în pământ şi o rochie neagră; senatorul purta un costum negru la două rânduri, iar Bliss un pulover negru de caşmir şi pantaloni negri pană de la Gucci. Apoi Mimi observă ceva ciudat. Sora mai mică a lui Bliss era îmbrăcată în alb din cap până în picioare.

Cine se îmbracă în alb la o înmormântare? Dar în timp ce Mimi scruta lumea din jur, observă că aproape jumătate dintre cei prezenţi în capelă purtau alb — şi toţi erau aşezaţi pe partea cealaltă a culoarului. Chiar în primul rând de bănci, conducând grupul de persoane îmbrăcate în alb, Mimi observă o femeie micuţă şi uscată pe care nu o mai văzuse niciodată. Îl observă şi pe Oliver Hazard-Perry şi pe părinţii acestuia mergând până în faţa bătrânei îmbrăcate în alb, apoi retrăgându-se undeva în spate.

Primarul şi anturajul său sosiră, urmaţi de guvernator, soţia acestuia şi copiii. Toţi erau îmbrăcaţi în costume negre sobre şi se aşezară în spatele familiei Force. Mimi se simţi ciudat de uşurată observând că toată lumea din partea lor de capelă purta haine adecvate, negre sau închise la culoare.

Mimi se bucură că ceremonia se ţinea cu coşciugul închis. Nu voia să mai vadă din nou acel ţipăt îngheţat, cel puţin nu în viaţa asta. Oricum, totul era o greşeală imensă.

Era sigură că Protectorii vor găsi o explicaţie perfect logică pentru toate astea, vreo etapă a ciclului care ar fi lămurit dispariţia sângelui. Pentru că Aggie nu putea fi moartă. Aşa cum zicea şi tatăl ei, probabil Aggie nici măcar nu era în coşciug.

Slujba începu şi adunarea se ridică în picioare pentru a cânta *Mai aproape de Tine, Doamne*. Mimi ridică ochii din cartea de imnuri bisericeşti şi o văzu pe Bliss plecând de la locul ei. Ridică o sprânceană. După ce capelanul spuse cuvintele care trebuiau spuse, sora lui Aggie rosti câteva cuvinte în memoria ei. Vorbiră mai mulţi elevi, inclusiv fratele ei Jack, care avu un discurs înduioşător, după care ceremonia se încheie. Mimi îşi urmă familia şi ieşiră din strană.

Femeia micuţă şi cu părul alb care stătea în partea cealaltă a culoarului se apropie şi îl bătu uşor pe mână pe tatăl ei. Avea cei mai albaştri ochi pe care îi văzuse Mimi vreodată şi purta un costum Chanel impecabil şi mai multe şiraguri de perle în jurul gâtului ridat.

Charles Force tresări în mod evident. Mimi nu-l văzuse niciodată pe tatăl ei în starea aceea. Era un bărbat cu ţinută regală, mereu stăpân pe sine, cu un păr bogat, grizonat şi o apariţie severă, militară. Liniile feţei erau adâncite de povara puterii pe care o deţinea. Se spunea că Charles Force era de fapt adevărata autoritate care conducea New Yorkul. Puterea din spatele celor puternici.

— Cordelia, zise tatăl ei către femeia în vârstă, cu o plecăciune a capului. Mă bucur să te revăd.

— A trecut prea mult timp.

Avea un accent nazal, care scurta sunetele, tipic pentru adevăraţii yankei.

El nu răspunse.

— O pierdere teribilă, zise el într-un final.

— Este un lucru regretabil, răspunse doamna. Deşi ar fi putut fi evitat.

— Nu sunt sigur că înţeleg ce vrei să spui, zise Charles, părând şocat de-a dreptul.

— Ştii la fel de bine ca şi mine că ei ar fi trebuit avertizaţi...

— Destul. Nu aici, zise el coborând vocea şi trăgând-o spre el. Mimi se chinui să asculte şi restul conversaţiei.

— Mereu primul care fuge din calea adevărului. Eşti exact aşa cum ai fost mereu, arogant şi orb..., zise bătrâna.

— Şi dacă te-am fi ascultat pe tine şi am fi răspândit frica? Unde am fi acum? întrebă el cu răceală. Ne-ai fi făcut să tremurăm de frică ascunşi prin peşteri.

— Aş fi asigurat supravieţuirea noastră. Dar aşa, suntem încă o dată vulnerabili, răspunse Cordelia, vocea ei aspră tremurând de furie. Aşa, lor li s-a permis să se întoarcă, să vâneze. Dacă aş avea puterea, dacă Conclavul m-ar fi ascultat pe mine, pe Teddy...

— Dar nu au ascultat, ci m-au ales pe mine să conduc, aşa cum am făcut-o mereu, o întrerupse Charles cu blândeţe. Dar ăsta nu este tocmai un moment propice pentru a deschide nişte suferinţe şi răni de demult.

Se încruntă.

— I-ai..., nu, nu cred, Mimi, Jack, veniţi aici.

— Ah, gemenii, Cordelia abordă un zâmbet enigmatic. Împreună din nou.

Lui Mimi nu-i plăcea cum se uita la ea baba asta senilă, care o măsura din cap până în picioare de parcă deja ştia totul despre ea.

— Ea este Cordelia Van Alen, zise Charles cu asprime. Cordelia, ei sunt gemenii. Benjamin şi Madeleine.

— Mă bucur să vă cunosc, zise Jack Force politicos.

— Idem, forăi Mimi.

Cordelia dădu din cap cu satisfacţie. Se întoarse spre Charles Force şi îi şopti cu asprime.

— Trebuie să tragi alarma! Trebuie să fim vigilenţi! Încă mai e timp. Încă i-am putea opri, dacă ai găsi în sufletul tău puterea de a ierta, zise ea. Gabrielle...

— Nu-mi vorbi tu mie de Gabrielle, zise Charles tăindu-i fraza. Niciodată. Nu vreau să-i mai aud vreodată numele. Mai ales din gura ta.

Cine era Gabrielle? se întrebă Mimi. De ce părea tatăl ei aşa de nervos? Mimi simţi mânie şi iritare la ideea că tatăl ei reacţiona aşa la cuvintele babetei.

Ochii Cordeliei se înmuiară.

— Au trecut cincisprezece ani. Nu crezi ce este îndeajuns?

— Mă bucur că te-am revăzut Cordelia. O zi bună, zise Charles încheind conversaţia.

Bătrâna se încruntă, se întoarse şi plecă fără să mai zică nimic altceva. Mimi o văzu pe Schuyler Van Alen urmând-o pe babă şi uitându-se înapoi spre ei ruşinată, ca şi

cum ar fi fost jenată de ceea ce făcuse bunica ei. Aşa şi trebuia să fie, se gândi Mimi.

— Tată, cine a fost asta? întrebă Mimi observând că tatăl ei părea împietrit.

— Cordelia Van Alen, răspunse el cu greutate fără a adăuga altceva. Ca şi cum numele ar fi explicat totul.

— Şi cine poartă alb la înmormântare? zise Mimi cu dispreţ.

— Negrul este culoarea nopţii, bolborosi Charles. Albul este adevărata culoare a morţii.

Pentru o clipă, se uită înspăimântat în jos la costumul lui negru.

— Cum? Tată? Ce-ai zis?

El clătină din cap, pierdut în gânduri.

Mimi îl observă pe Jack alergând după Schuyler, şi cei doi începură să discute aprins şi şoptit. Lui Mimi nu-i plăcu deloc ce văzu. Habar nu avea cine se credea Schuyler asta şi nu îi păsa nici cât negru sub unghie dacă se dovedea până la urmă că e o bună candidată pentru Comisie. Nu-i plăcea deloc modul în care Jack se uita la Schuyler. Singura persoană la care el se uitase aşa vreodată era ea.

Şi Mimi voia ca lucrurile să rămână neschimbate.

ZECE

Bliss nu fusese în stare să reziste. În timpul slujbei, se hotărâse că trebuia să o şteargă de acolo. Înmormântările o îngrozeau. Singura la care participase vreodată fusese înmormântarea mătuşii ei, la care nimeni nu păruse atât de îndurerat. Ba chiar Bliss putea jura că îi auzise pe părinţii ei zicând „Era şi timpul" sau „I-a ajuns" în timpul înmormântării. Mătuşa Gertrude trăise până la frumoasa vârstă de 110 ani — apăruse şi în emisiunea *Today* — şi când Bliss o vizitase la fermă cu o zi înainte de a muri, bătrânica era la fel de sprintenă ca întotdeauna. „Este timpul să plec, draga mea. Ştiu că mi-a sunat ceasul, dar ne vom întâlni din nou", îi spusese ea lui Bliss.

Cel puţin, Aggie nu avea coşciugul deschis, dar tot i se părea dezgustător să stea doar la câţiva metri de un cadavru. La puţin timp după ce ajunseseră, Bliss reuşi să se strecoare pe lângă mama ei vitregă, care oricum era ocupată să salute celelalte mame de la Duchesne.

Bliss încercă să se facă nevăzută în drumul spre ieşire. Îl surprinse privirea lui Mimi. Aceasta ridică din sprânceană şi Bliss şopti cuvântul „baie", simţindu-se oarecum stupid că făcuse asta. De ce tot stătea Mimi cu ochii pe ea? se întrebă Bliss, continuându-şi drumul spre ieşire. Mimi era mai rău decât mama ei vitregă. Deja devenea enervantă. Se furişă pe uşa din spate, pentru a da nas în nas cu altcineva care încerca să se strecoare afară.

Dylan purta un costum negru, cămaşă albă şi o cravată subţire şi neagră. Arăta ca unul dintre membrii formaţiei The Strokes. Îi zâmbi.

– Încotro?

– Ah, este foarte cald înăuntru, zise ea neconvingătoare.

El dădu din cap, cântărindu-i spusele. Nu mai vorbiseră de vineri seara, de pe aleea întunecoasă dintre cele două cluburi. Ea intenţionase să-l caute, doar pentru a-şi cere scuze că îl ignorase cu o zi în urmă. Nu că ar fi avut cu adevărat pentru ce să-şi ceară scuze, de fapt. La urma urmei, îşi petrecuseră noaptea doar vorbind. Nu este ca şi cum ar fi fost prieteni, sau ceva de genul ăsta. Nu era mare scofală.

Doar că *era* mare scofală. În noaptea aia, el îi vorbise despre familia lui şi despre cât de mult urâse el internatul din Connecticut. Ea îi vorbise despre Houston, despre cum obişnuia ea să meargă la şcoală cu Cadillac-ul decapotabil al bunicului ei, ceea ce stârnea zâmbetele tuturor. Chestia aia era de fapt o adevărată navă — cu aripi adevărate. Dar

şi mai important era faptul că i se confesase că nu se adaptase deloc la Duchesne şi că nici măcar n-o plăcea pe Mimi.

Se simţise eliberată să-şi poată exprima sentimentele cu sinceritate în faţa cuiva, deşi regretase asta aproape imediat ce ajunsese acasă, înspăimântată că poate cumva el va găsi o metodă să-i spună lui Mimi ceea ce aflase, deşi ştia că asta era imposibil. Mimi făcea parte din Clica Celor Populari. Dylan îşi petrecea timpul cu inadaptaţii şi rataţii. Niciodată nu se vor întâlni cele două lumi. Chiar dacă el ar încerca s-o abordeze pe Mimi, aceasta l-ar anula dintr-o privire, înainte de a apuca să deschidă gura.

— Vrei să chiulim? întrebă el. Părul negru îi era pieptănat drept, dat pe spate, şi îşi ridică sprâncenele a invitaţie.

Să chiuleşti de la o înmormântare. Asta da idee interesantă. Întreaga şcoală trebuia să fie prezentă la slujbă. Era obligatoriu. Singura oră de la care Bliss chiulise fusese ora de sport, într-o după-amiază în care ea şi prietenele ei se hotărâseră să meargă să vadă un film de groază cu adolescenţi. Fusese o zi amuzantă — filmul era chiar mai prost decât păruse iniţial şi se întorseseră la şcoală la timp fără a fi prinse.

La Duchesne, ţi se permitea chiar să chiuleşti de la ore de două ori pe semestru — era parte din „programul academic flexibil". Şcoala înţelegea că uneori stresul devenea de nesuportat şi elevii chiuleau de la ore. Era incredibil cum până şi actele de răzvrătire erau stipulate în regulile şcolii, cum totul era atât de bine interconectat cu rigoarea şi logica acelui loc.

Dar, din câte ştia ea, nimeni nu avea voie să chiulească de la o înmormântare. Asta ar fi fost o contravenţie serioasă. Mai ales că ea se presupunea că fusese una dintre cele mai bune prietene ale lui Aggie, din moment ce erau în aceeaşi gaşcă.

— Să mergem, zise Dylan întinzând mâna.

Bliss îl urmă, dar o altă persoană ieşi pe uşa capelei.

— Unde te duci? Jordan Llewellyn o întrebă pe sora sa, sfredelind-o cu privirea.

— Tu cine eşti? întrebă Dylan.

— Dispari, urâtanie! o ameninţă Bliss.

— Nu ar trebui să pleci. Nu eşti în siguranţă, zise Jordan ţintuindu-l pe Dylan cu privirea.

— Hai să plecăm, este o ciudată! zise Bliss privindu-şi furioasă sora îmbrăcată complet în alb, de parcă era pe punctul de a primi prima împărtăşanie.

— Te spun! zise Jordan.

— N-ai decât! Spune-le tuturor! răspunse Bliss.

Dylan zâmbi cu superioritate şi fără alte cuvinte Bliss îl urmă pe uşa din spate, în jos pe scări către primul etaj al clădirii.

Una dintre femeile de serviciu ale şcolii îşi ridică privirea din camera copiatoarelor, care se afla exact în faţa scărilor din spate.

— Ce faceţi voi copii aici? întrebă ea, punându-şi o mână în şold.

— Adriana, hai fii de treabă, zise Dylan zâmbind.

Femeia clătină din cap, dar îi zâmbi înapoi.

Lui Bliss îi făcea plăcere faptul că Dylan era in relații prietenoase cu personalul. Chiar dacă era doar politicos, era totuşi foarte drăguț. Mimi trata personalul şi oamenii de serviciu cu o amabilitate superioară.

Dylan o conduse pe Bliss pe o uşă laterală, pe lângă tomberoanele de gunoi şi afară pe intrarea de serviciu. Curând erau liberi şi mergeau pe Ninety-first Street.

— Ce vrei să facem? o întrebă el.

Ea ridică din umeri. Respiră adânc aerul proaspăt de toamnă. Asta chiar era ceva ce începea să-i placă la New York. Aerul răcoros şi curat de toamnă — nu aveau astfel de vreme în Houston, unde de la o atmosferă înăbuşitoare se trecea imediat la o vreme ploioasă. Îşi îndesă mâinile în buzunarele hainei de piele Chloé.

— Suntem la New York, putem face orice, o tachină el. Întregul oraş ne stă la picioare. Putem vedea un spectacol de divertisment burlesc, sau o comedie proastă. Să ascultăm nişte prelegeri de-ale lui Derrida la NYU. Sau să jucăm bowling la Piers. Ştiu, ce zici de un bar de prin East Village unde chelnerii sunt călugări belgieni? Sau poate mergem cu barca în parc?

— Poate mai bine mergem la un muzeu? întrebă ea.

— Ah, o artistă, zise el zâmbind. În regulă. La care?

— La Met, se hotărî ea.

Fusese acolo o singură dată şi doar în magazinul de suveniruri, unde mama ei vitregă petrecuse nişte ore bune alegând nişte printuri florale.

Merseră către Fifth Avenue şi ajunseră foarte repede în faţa Muzeului Metropolitan. Treptele din faţa muzeului erau pline de oameni care îşi luau prânzul, făceau fotografii sau pur şi simplu stăteau la soare. Era o atmosferă de carnaval; cineva bătea în nişte bongo într-o parte, iar în partea cealaltă, dintr-un casetofon dat la maximum duduia o piesă *raggae*. Urcară treptele şi intrară înăuntru.

Holul muzeului era un furnicar de activitate şi culoare — şcolari veniţi în vizită aliniaţi în spatele profesorilor, studenţi de la arte cu blocuri de desen sub braţ, un murmur de turn Babel al limbilor străine vorbite de turişti.

Dylan strecură o monedă de zece cenţi pe sub sticla de la ghişeul de bilete.

— Două, vă rog, zise el, cu un zâmbet inocent pe faţă.

Bliss împietri. Se uită la anunţ. SUGESTIE DE DONAŢII: 15$. Mă rog, avea dreptate, era doar o sugestie, nu era obligatoriu. Casierul le întinse insignele rotunde Met fără alte comentarii. Se pare că se mai întâlnise cu astfel de cazuri.

— Ai fost vreodată la Templul din Dendur? o întrebă Dylan, conducând-o spre partea de nord a muzeului.

— Nu, zise ea. Ce este?

— Opreşte-te, zise el, punându-i tandru mâinile pe faţă. Închide ochii.

— De ce? chicoti Bliss.

— Nu mai pune întrebări. Ai încredere în mine.

Ea îşi puse o mână la ochi, simţind cum el o conduce înainte. Mergea nesigură, pipăind ce era în faţa ei — se afla undeva în interiorul unui fel de labirint, se gândi

ea — în timp ce el o conducea repede pe un drum cu cotituri bruşte. Apoi ieşiră din el. Chiar şi cu ochii închişi, putea simţi că se găseau într-un spaţiu larg şi gol.

— Deschide ochii, şopti Dylan.

Îi deschise clipind.

Stăteau în faţa unor ruine ale unui templu egiptean. Clădirea era maiestuoasă şi primitivă în acelaşi timp — în contrast direct cu liniile clare, moderne ale muzeului. Era absolut uluitor. Sala era goală şi în faţa templului se afla o fântână lungă orizontală. Era ceva care îţi lua respiraţia, şi toată istoria din spatele lui — faptul că îl transportaseră şi îl reconstruiseră acolo, astfel încât templul să pară că se potriveşte într-un muzeu din Manhattan — o făcu pe Bliss să-şi piardă capul.

— Doamne Dumnezeule, zise ea.

— Ştiu, zise Dylan cu ochii licărind.

Bliss îşi reţinu lacrimile. Era cel mai romantic gest pe care îl făcuse cineva vreodată pentru ea.

El se uită direct în ochii ei, aplecându-şi capul spre buzele ei.

Genele îi tresăriră, iar inima începu să-i bată puternic. Se apropie de el, ridicându-şi faţa pentru a fi sărutată. El părea tandru şi plin de speranţă şi era ceva foarte atrăgător de vulnerabil în faptul că îi evita privirea.

Buzele li se întâlniră.

Şi atunci se întâmplă.

Totul se întunecă. Nu mai era în propriul trup. Sala se micşora. Lumea se micşora. Cei patru pereţi ai templului

dintr-o dată se întregiră. Era undeva în deşert. Simţea gustul neplăcut al nisipului în gură şi soarele arzător în spate. O mie de scarabei — negri şi lucioşi, bâzâind — zburară afară pe uşa templului. Şi atunci începu să ţipe.

Jurnalul lui Catherine Carver
30 noiembrie 1620
Plymouth, Massachusetts

Astăzi Miles Standish a încropit un grup cu care a plecat spre coasta Roanoke pentru a duce medicamente, alimente si provizii celor din așezarea de acolo. Călătoria pe mare durează două săptămâni, asa că vor fi plecati un timp destul de îndelungat. Mi s-a rupt inima să-l văd pe John plecând. Până acum, am fost în siguranță, dar cine stie pentru cât timp. Nimeni nu îndrăzneste să spună. Copiii cresc rapid și sunt o desfătare pentru toti. Au fost multe nasteri de gemeni. Familia Alberton are chiar tripleți. Susannah White, al cărei sot William a plecat si el spre Roanoke, a venit în vizită. Am fost de acord amândouă că este un sezon fertil. Suntem binecuvântati.

C.C.

Unsprezece

Schuyler încă se mai gândea la ce îi zisese Jack după înmormântarea lui Aggie, când ajunse mai târziu în acea după-amiază la biroul complet alb al doctoriței Pat, aflat într-o clădire înaltă de oțel și sticlă de pe Fifth Avenue. O întrebase de ce îi ignorase biletul și ea îi explicase că se gândise că este o glumă.

— Crezi că moartea lui Aggie este o glumă? întrebase el cu o față uluită.

Ea încercase să protesteze — dar bunica ei tocmai o striga, așa că trebuise să plece. Nu-și putea șterge din memorie privirea de pe fața lui. Ca și cum l-ar fi dezamăgit profund. Își suflă bretonul din ochi. De ce oare avea el un asemenea efect asupra ei? O femeie slabă care stătea în partea opusă a camerei, îmbrăcată într-o haină de blană de vulpe se holba la ea. Schuyler îi susținu privirea sfidător.

Cordelia făcuse mare vâlvă în jurul faptului că Schuyler trebuia musai să meargă la doctorița Pat. Acesta era un

fel de medic dermatolog, extrem de faimoasă. Biroul arăta mai degrabă ca interiorul unui hotel din Miami — ca Shore Club sau Delano — decât ca interior de cabinet medical. Totul era alb, covoare albe, pereţi albi, măsuţe de lac alb, canapele albe de piele, şezlonguri Eames din fibră de sticlă albă. Din câte se părea, dr. Pat era de fapt *acea* dr. Pat, cea căreia toate figurile din înalta societate, designerii de modă şi vedetele îi datorau tenurile lor fabuloase. Câteva fotografii de la modele şi actriţe, semnate şi înrămate, atârnau pe pereţi.

Schuyler şi-l scoase din minte pe Jack şi începu să răsfoiască articolele din revistele *glossy* care preamăreau virtuţile doamnei doctor, când uşa de la cabinet se deschise şi ieşi Mimi.

— Ce cauţi *tu* aici? izbucni Mimi.

Îşi schimbase costumul Dior, iar acum purta o ţinută mai „de stradă" — o pereche de blugi Apo strânşi pe picior, de patru sute de dolari, cu năsturaşi de platină şi unul de diamant, un pulover Martine Sitbon şi pantofi cu toc cui Jimmy Choo de culoarea untului.

— Stau jos!? răspunse Schuyler, deşi era evident că Mimi adresase o întrebare retorică. Ce s-a întâmplat cu faţa ta?

Mimi o privi cu duşmănie. Întreaga faţă îi era acoperită de punctişoare de sânge. Tocmai primise o exfoliere cu laser, care îi cam jupuise pielea de pe faţă. Operaţia asta ajuta la ascunderea venelor care începeau să se vadă în jurul ochilor.

— Nu e treaba ta.

Schuyler ridică din umeri.

Mimi plecă trântind uşa în urma ei.

Câteva minute mai târziu, asistenta îi strigă numele şi Schuyler fu invitată să intre în cabinet. Asistenta o cântări şi îi luă tensiunea, apoi o rugă să se schimbe într-un halat de spital legat la spate. Schuyler se îmbrăcă şi aşteptă câteva minute înainte ca doctoriţa să intre.

Dr. Pat era o femeie severă, cu părul grizonat, care se uită la Schuyler şi în loc de salut îi zise:

— Eşti foarte slabă.

Schuyler o aprobă. Nu conta ce mânca — putea trăi doar cu prăjituri de ciocolată şi cartofi prăjiţi şi nu se îngrăşa un gram. Aşa fusese de mică. Oliver obişnuia să se minuneze de capacitatea asta a ei.

— Ar trebui să fii cât casa la cât mănânci!

Dr. Pat examină semnele de pe mâini, trasând în tăcere modelul format de acestea.

— Ai ameţeli?

— Da, câteodată.

— Ca şi cum nu-ţi aminteşti unde eşti sau unde ai fost?

— Îhî.

— Simţi vreodată că visezi, dar de fapt nu visezi?

Schuyler se încruntă.

— Nu sunt sigură ce vreţi să spuneţi.

— Câţi ani ai?

— Cincisprezece.

— Exact la timp, bolborosi dr. Pat. Dar nu ai încă flashbackuri. Hmmm.

— Poftim?

Deodată îşi aduse aminte de noaptea aceea la Bancă. Oliver se dusese să cumpere ceva de băut şi ea se scuzase şi plecase la toaletă. Dar tocmai când să intre în baie după colţ, aproape se lovise de un bărbat ciudat. Îl văzuse doar preţ de o clipă — un bărbat înalt, cu umerii largi, care purta un costum închis — şi ochii lui strălucitori o ţintuiseră din întuneric. Apoi dispăruse, deşi acolo unde stătuse nu era nimic altceva decât un zid gol. Avusese un sentiment străvechi şi îndepărtat legat de el, dar nu putea spune ce anume, deşi i se părea foarte familiar. Nu era sigură că era ceva demn de atenţie, aşa că nu-i menţionă nimic doamnei doctor.

Dr. Pat luă o reţetă şi începu să scrie ceva.

— O să-ţi prescriu nişte cremă care să-ţi acopere venele, pentru moment, dar serios, nu ai de ce să-ţi faci griji. Ne vedem la primăvară.

— De ce? Ce se întâmplă la primăvară?

Dar doctoriţa nu mai răspunse.

Schuyler plecă de la cabinet cu mai multe semne de întrebare decât înainte.

Ori de câte ori Mimi era supărată, mergea la cumpărături. Era reacţia ei firească la orice experienţă emoţională intensă. Fericită sau tristă, deprimată sau triumfătoare, o puteai găsi într-un singur loc. Ieşi valvârtej din cabinetul medical, luă liftul şi traversă Madison spre paradisul de la Barneys. Mimi adora Barneys. Barneys era pentru Mimi

ceea ce Tiffany's era pentru Holly Golightly, un loc unde nimic rău nu se putea întâmpla. Adora liniile simple ale vitrinelor, accesoriile de lemn, carcasele de sticlă care etalau bijuterii micuţe, extrem de fine şi de scumpe, selecţia aleasă de genţi italieneşti, totul era atât de curat, modern şi perfect.

Era un antidot grozav la orice i se întâmpla — pentru că, bineînţeles, Aggie era tot moartă. Asta o speria pe ea cel mai tare. Moartea ei însemna că exista un secret pe care Comisia îl păstra bine. Era ceva ce ei nu ştiau, sau ceva ce Protectorii nu le spuneau. Nu voia să îi ia la întrebări, dar o scotea din minţi faptul că tatăl ei nu îi spunea nimic.

Şi acea Van Alen — cea cu bunica fantomatică — care apăruse aşa la cabinetul doctoriţei Pat. Fata aia avea ceva ce ei nu îi plăcea, şi nu doar pentru că Jack părea a fi interesat de ea. Un val de repulsie pusese stăpânire pe ea atunci când îi văzuse împreună şi voia să înlăture sentimentul de rău augur care îi mai rămăsese şi care o făcuse aproape să vomită. Ar fi vrut ca fratele ei să nu mai piardă vremea cu elevi din anul doi de teapa lui Van Alen. Ce era în neregulă cu el?

O femeie într-un costum elegant se apropie de Mimi respectuoasă.

— Doriţi să vedeţi ce am pus deoparte pentru dumneavoastră, domnişoară Force?

Mimi dădu din cap. Îşi urmă asistenta-consilier de modă către cabinele de probă private, rezervate doar VIP-urilor şi vedetelor. Era o cameră circulară, cu canapele

de piele întoarsă, un bar micuţ şi un bufet. În mijloc era un cuier cu haine pe umeraşe pe care asistenta le selectase doar pentru ea.

Mimi luă o căpşună cu ciocolată dintr-o tavă de argint şi o savură încet, în timp ce examina hainele. Îşi făcuse deja cumpărăturile de toamnă în august, dar nu strica să vadă dacă scăpase ceva din vedere. Mângâie o rochie de gală aurie Lanvin, o jachetă Prada şi o rochie de cocktail Derek Lam, cu model floral.

— O să le iau pe astea, zise Mimi. Dar ce avem aici? gânguri ea, descoperind o bucăţică de şifon pe un umeraş.

Luă rochia în cabina de probă de unde ieşi câteva minute mai târziu într-o rochie Cavalli uluitoare, de mătase şi cu imprimeu de leopard. Se admiră în oglindă. Rochia era despicată de la gât la buric, lăsându-i la vedere pielea de fildeş, şi se termina într-o nebunie de pene, care-i fluturau pe lângă coapse.

— *Bellissima.*

Mimi ridică privirea. Un bărbat italian foarte atrăgător se uita la ea fix, cu privirea lipită de decolteul ei.

Se acoperi cu mâinile şi îşi expuse spatele voluptuos, unde deasupra taliei se putea zări perechea de bikini negri.

— Închide-mă, te rog.

El se apropie şi îşi puse un deget pe sub bikini, jucându-se cu materialul lucios. I se făcuse pielea de găină la atingerea lui. El îi mângâie spatele uşor, oprindu-se chiar deasupra şoldului. Îi zâmbi şi ea îi răspunse. Părea să nu aibă mai mult de douăzeci, douăzeci şi trei de ani cel

mult. La încheietură îi strălucea un Patek Philippe de aur. Il recunoscu din paginile mondene ale revistelor. Un playboy de Manhattan notoriu, care se zvonea că trimisese la consiliere psihologică jumătate din fetele mondene din Upper East Side.

— Rochia asta este irosită aici, zise el în timp ce trăgea încet de fermoar.

Mimi făcu un pas înapoi, arcuindu-şi gâtul şi observând cum rochia abia dacă îi acoperea sfârcurile. Fără îndoială, decupaj lateral.

— Atunci ce-ar fi să mergem în altă parte? întrebă Mimi cu ochii strălucind seducător.

Îi simţea sângele sub piele, putea aproape să guste seva bogată şi savuroasă care-i curgea prin vene. Nici nu-i de mirare că era nervoasă şi slăbită — cu tot stresul cauzat de moartea lui Aggie, nici nu avusese timp pentru un nou iubit.

Unii probabil ar sfătui tinerele domnişoare să nu se urce cu un străin într-un Lamborghini. Dar Mimi nu putea decât să râdă în sinea ei atunci când se aşeză pe locul din dreapta, cu pungile de la Barneys puse bine în portbagaj. Purta încă rochia Roberto Cavalli.

El porni maşina şi acceleră motorul, schimbând rapid vitezele, aşa că galbenul Lamborghini sport plecă de pe loc în trombă. Se uită lung la ea cu ochii înfometaţi ai unui prădător şi când îşi lăsă mâna să cadă pe tetiera din dreapta, din greşeală o coborî şi mai jos pe umărul ei.

În loc de proteste, Mimi îi luă mâna şi o puse mai jos pe decolteu, simţindu-se excitată pe măsură ce el îi mângâia cu o mână sânul prin materialul subţire al rochiei, iar cu cealaltă conducea cu îndemânare maşina pe bulevard.

— Este bine, da? o întrebă el cu un accent italian puternic.

— Foarte bine, zise ea lingându-se pe buze.

Habar nu avea ce îl aştepta.

DOISPREZECE

Spune-mi din nou ce s-a întâmplat.

Bliss stătea pe scaunul alb din cabinetul doctoriței Pat. Părinții ei îi făcuseră o programare, imediat după ce ea îi trezise din somn cu o noapte înainte țipând din toți rărunchii.

Ieri, erai la templu, o încurajă doctorița Pat.

Exact. În aripa egipteană a muzeului. El tocmai își luase mâinile de pe ochii mei și eu am zărit templul.

Stătea într-un scaun Eames din fibră de sticlă albă, într-un cabinet medical. Nu era chiar sigură ce fel de doctor era „dr. Pat". Părea a fi cabinetul unui dermatolog, dar ea văzuse mai multe femei însărcinate care își făceau ultrasunete în celelalte saloane.

Da, mi-ai spus asta.

Și apoi..., Bliss roși. Cred că se pregătea să mă sărute. Cred că m-a sărutat de fapt, dar apoi, nu știu — mi am pierdut cunoștința. Următorul lucru pe care mi-l

amintesc este că ne plimbam prin aripa americană, uitându-ne la piese de mobilier.

— Asta e tot ce-ţi aminteşti?

— Îmi aduc aminte ţipetele.

— Ai ţipat?

— Nu, ţipa altcineva. Undeva departe.

Bliss se uită în jurul ei la cabinet. Era cel mai curat şi mai alb cabinet în care fusese vreodată. Observă că până şi instrumentele medicale străluceau şi erau aranjate frumos în cutii de sticlă italieneşti.

— Povesteşte-mi.

Bliss se făcu roşie la faţă. Încă nu se hotărâse să îi spună ce anume o îngrijora. Părinţii ei deja credeau că este nebună, dacă şi doctoriţa Pat o să creadă acelaşi lucru?

— Păi, a fost chiar ciudat, dar aşa, dintr-odată, m-am trezit în faţa templului, pe vremea când era încă întreg. Adică în Egipt. Soarele strălucea puternic şi templul... nu era deloc o ruină. Era întreg. Şi eu eram acolo. A fost ca şi cum aş fi făcut parte dintr-un film.

Doctoriţa Pat zâmbi brusc. Fu atât de neaşteptat, încât Bliss se trezi că îi zâmbeşte şi ea.

— Ştiu că pare o nebunie curată, dar am simţit de parcă aş fi fost transportată înapoi în timp.

Acum, doctoriţa Pat era de-a dreptul veselă. Închise caietul de însemnări şi îl dădu deoparte.

— Ceea ce ţi se întâmplă ţie este perfect normal.

— Este normal?

— Sindromul memoriei regenerative.

— Ce înseamnă asta?

Doctorița Pat îi oferi o explicație lungă și complexă despre efectele „fenomenului de recunoaștere a restructurării celulare", un eveniment dezastruos în interiorul creierului care producea efectul ulterior de „deformare a timpului". Explicația ei o derută complet pe Bliss.

— Este la fel ca sentimentul de *déjà-vu*. Se întâmplă doar celor mai buni dintre noi.

— Așa o fi. Deci nu sunt nebună? Au mai trecut și alții prin asta?

— Mă rog, nu chiar toată lumea. Doar anumiți oameni. Cei speciali. Ar fi trebuit să le fi spus părinților tăi mai devreme despre asta. Luni te duci la întâlnirea cu Comisia, da?

De unde știa doctorița Pat despre Comisie?

Bliss dădu din cap.

— Toate îți vor fi explicate la timpul potrivit. Pentru moment, nu te mai gândi la asta.

— Deci nu este nimic în neregulă cu mine?

— Absolut nimic.

Mai târziu în acea seară, Bliss se trezi cu o durere de cap groaznică. Unde sunt? se întrebă ea. Se simțea de parcă fusese călcată de o mașină. Avea corpul extrem de greu și capul i se învârtea. Se uită la ceasul de pe noptieră.

Era 11:49 noaptea.

Cu mare efort se așeză în capul oaselor și își duse mâna la frunte. Ardea. Durerea îi făcea tâmplele să zvâcnească. Stomacul i se strânse cu un ghiorțăit surd. *Foame.*

Se dădu jos din pat şi încercă să stea în picioare. O idee foarte proastă. Era ameţită şi îi era rău. Se ţinu de una dintre tăbliile patului şi se împletici până la întrerupător. Apăsă butonul şi dormitorul fu inundat de lumină.

Toate erau exact aşa cum le lăsase — scrisoarea şi formularele de la Comisie aruncate pe birou, manualul de germană deschis la aceeaşi pagină, stilourile aranjate frumos în penar, un magnet Stetson amuzant primit de la prietenii ei din Texas, o fotografie înrămată cu întreaga familie pe treptele din faţa Capitoliului când tatăl ei fusese ales în Senat.

Se frecă la ochi şi îşi aranjă buclele, care, după cum ştia foarte bine din proprie experienţă, stăteau în toate direcţiile.

Foame.

Era o durere întunecată şi stăruitoare. O durere fizică. Asta era o chestie nouă. Dr. Pat nu-i spusese nimic despre *asta*. Se ţinu cu mâinile de stomac, simţind greaţa cum îi urcă din vintre. Ieşi din dormitor pe holul întunecat şi se îndreptă către bucătărie.

Bucătăria lor de oţel inoxidabil i se păru rece în lumina becurilor. Bliss îşi văzu reflexia în toate obiectele din bucătărie — o fată înaltă şi suplă, cu un păr vâlvoi şi o expresie mohorâtă.

Deschise uşa frigiderului. În rânduri frumos aranjate puteau fi văzute sticle de Vitamin Water, Pellegrino şi şampanie Veuve Clicquot. Trase sertarele. Fructe proaspete, tăiate şi aranjate în vase Tupperware. Iaurt Creamline. Un

grepfrut mâncat pe jumătate şi acoperit cu celofan. Cutii de carton alb pline cu resturi de mâncare chinezească.

Nimic bun.

Fooaaameee.

Găsi ceva în sertarul de carne. Un kilogram de carne tocată crudă pentru hamburgeri. O luă şi desfăcu ambalajul de hârtie. Carne. Îşi îngropă faţa în bucăţile însângerate de carne, devorând-o cu lăcomie, astfel încât sângele începu până la urmă să i se prelingă pe bărbie.

Practic o înghiţise fără să mestece.

— Ce faci aici?

Bliss îngheţă.

Jordan, sora ei, stătea în cadrul uşii de la bucătărie în pijămăluţa ei roz şi o privea consternată.

— E OK, Jordan.

BobiAnne apăru dintr-o dată ca o nălucă. Fuma o ţigară într-un colţ. Când dădu fumul afară, acesta i se încolăci în jurul buzelor.

— Du-te înapoi la culcare.

Bliss puse pachetul de carne jos pe blat. Se şterse la gură cu un şerveţel.

— Nu ştiu ce m-a apucat. Mi-era doar foarte foame.

— Normal că-ţi era, draga mea, o aprobă BobiAnne, ca şi cum ar fi fost cel mai normal lucru din lume să-ţi găseşti fata vitregă în bucătărie, în miez de noapte, mâncând o halcă de carne crudă direct din frigider. În al doilea sertar mai este şi nişte filet mignon. În cazul în care îţi mai e foame.

Şi, fără alte cuvinte, îi zise noapte bună.

Bliss se gândi o clipă, întrebându-se dacă toată lumea o luase razna. Doctoriţa Pat, care îi spusese că experienţa ei în afara corpului şi timpului era doar „unul dintre lucrurile acelea normale", şi mama ei vitregă, căreia nu-i tresărise niciun muşchi când o găsise plină de sânge în bucătărie. Se gândi o clipă. Apoi găsi pachetul cu fripturi şi le mâncă şi pe ele.

Ftizie[1]. *Simptomele includ febră puternică, leşin, ameţeli, expectoraţii cu sânge şi acumularea de lichid în plămâni. În primii ani ai coloniei americane de la Plymouth, rata extrem de crescută a ftiziei a fost cauza multor decese. „Consumare completă" era termenul folosit pentru a desemna o persoană care a murit fără a mai avea pic de sânge în organism. Teoreticienii înaintează ipoteza că un fel de infecţie bacteriană distruge trombocitele, subţiind sângele şi absorbindu-l în corp, astfel încât dă impresia că tot sângele a dispărut.*

Din *Moartea şi Viaţa în Coloniile Plymouth, 1620-1641,*
de Profesor Lawrence Winslow Van Alen

[1] În engleză, în original, *consumption* — 1. Boala numită ftizie sau tuberculoză. 2. Consumare, consum, distrugere.

TREISPREZECE

Toţi elevii din anii terminali fură chemaţi la capelă în următoarea zi, dar dintr-un motiv mult mai puţin grav. Era Ziua Carierei. Nici măcar moartea nefericită a uneia dintre elevele şcolii nu putea schimba programul rigid de conferinţe şi seminarii planificat la Duchesne pe un an întreg înainte. O parte a filozofiei celor de la Duchesne era de a încerca să-şi expună elevii cât mai mult la o gamă cât mai largă de oportunităţi de carieră. Aceştia asistaseră, prin urmare, la conferinţe susţinute de un chirurg cardiolog, un redactor al unei reviste prestigioase, un director executiv al unei companii din top 500 sau un recunoscut regizor de film. Majoritatea adulţilor care veneau să susţină prelegeri la Duchesne erau foşti absolvenţi sau părinţi ai elevilor din Duchesne. Iar majoritatea elevilor abia aşteptau pauza de o oră şi jumătate în programul lor, pentru că asta însemna că puteau moţăi prin rândurile din spate, ceea ce era mult mai confortabil decât să moţăie în clasă în timpul orelor.

— Azi avem un oaspete special pentru voi, anunţă decana. Astăzi o avem printre noi pe Linda Farnsworth, de la Farnsworth Models.

Un freamăt de încântare străbătu audienţa.

Farnsworth Models era cel mai important nume în industria nemiloasă a modellingului. Cele două Zile ale Carierei din fiecare an de la Duchesne erau doar un pretext pentru a descoperi o nouă generaţie de modele. Cam ciudat, dar totuşi evident era faptul că Duchesne era o pepinieră de talente. Elevii de aici se fâţâiseră de colo-colo prin video-clipuri muzicale, merseseră pe podiumurile de modă în Bryant Park şi apăruseră în reclame televizate şi panouri publicitare. Un număr extrem de mare de elevi apăruse în paginile cataloagelor J. Crew şi Abercrombie & Fitch. Tipul Duchesne — înalt, suplu, blond, aristocratic şi pur-american — era mai căutat ca oricând.

Linda Farnsworth era o femeie scundă, îndesată, cu un păr creţ şi o înfăţişare neîngrijită. Purta ochelari în formă de semilună şi vocea îi tremura la microfon în timp ce explica avantajele şi dezavantajele profesiei de model. Îi prezenta virtuţile (Şedinţe foto extraordinare! Călătorii în locuri exotice! Petreceri super!), încercând în acelaşi timp să sublinieze că este vorba de foarte multă muncă la mijloc pentru a obţine nişte fotografii perfecte. Când termină, în capelă se auzi un zgomot slab de aplauze politicoase.

După ce se încheie prelegerea formală, Linda începu un proces de selecţie pe holul de la etajul trei şi îi invită pe toţi cei interesaţi să participe. Aproape toate fetele şi chiar şi câţiva băieţi se aşezară la coadă pentru a-şi încerca norocul.

După ce o serie de boboci ursuzi fură daţi la o parte, în scenă intră Mimi. Se îmbrăcase special pentru această ocazie, într-un tricou mulat pe corp C&C California şi o pereche de blugi Paige, cu talie joasă. Auzise că la preselecţii trebuie să te îmbraci cât mai simplu posibil, pentru a da ocazia designerilor să îşi proiecteze pe tine ideile. Cu o noapte înainte, îl lăsase pe italian complet epuizat în *penthouse*-ul lui, iar ea era foarte învigorată şi veselă.

— Mergi până la capătul scării şi înapoi, zise Linda.

Linda dădu aprobator din cap în timp ce Mimi se plimbă înainte şi înapoi şi făcu o piruetă în faţa scărilor.

— Ai proporţiile ideale, draga mea, şi un talent înnăscut. Un mers fabulos înseamnă totul, să ştii. Ia spune, ai vrea să fii model?

— Normal! chiţăi Mimi aplaudând de bucurie şi fericită că fusese aleasă. Chiar era şi timpul să intre în rândurile celor frumoşi de profesie!

Următoarea era Bliss. Merse de-a lungul holului, cu braţele atârnându-i pe lângă ea. Era încă îngreţoşată gândindu-se la kilogramul de carne tocată pe care-l dăduse gata cu o noapte înainte, deşi asta o făcuse să se simtă mult mai bine. Se gândea că era foarte ciudat că mama ei vitregă păruse să nu dea prea mare importanţă întregii poveşti.

— Mersul este puţin necizelat, dar asta se învaţă, nu-i problemă. Da, trebuie să vii la Farnsworth, zise Linda.

Mimi şi Bliss se îmbrăţişară bucuroase. Bliss îl văzu pe Dylan urmărindu-le dintr-un colţ al holului. Îi zâmbi într-o doară şi el o salută înapoi. Ea spera că el nu observase

nimic neobişnuit la ea în muzeu. Dr. Pat îi spusese că în timpul sindromului memoriei regenerative, o parte din ea rămânea în prezent, dar partea care era conştientă pleca în trecut. Accesele de pierdere a cunoştinţei nu durau mult — poate patru, cinci minute, cel mult. Ce o deranja de fapt era că partea din ea care şi-ar fi amintit dacă s-au sărutat sau nu fusese absentă în acel moment. Nici nu ştia cum să se comporte în preajma lui — erau împreună sau nu? Era înnebunitor să nu ştie care era situaţia cu băiatul pe care îl plăcea. OK, a spus-o. Da, îi plăcea de Dylan. Îl plăcea atât de mult, încât începuse chiar să nu-i mai pese de ce ar fi zis Mimi dacă i-ar fi văzut împreună.

Bliss se uită la Mimi iritată. Chiar dacă îi datora lui Mimi viaţa ei socială şi statutul actual, refuza să fie nevoită să-i dea ei explicaţii mereu.

Sună clopoţelul anunţând începerea următoarei ore şi o fată grăbită trecu pe lângă standul de modelling, fără măcar să se uite la cei adunaţi acolo. Schuyler moţăise pe durata întregii prelegeri, având în vedere că nu prea dormise cu o noapte în urmă.

Linda Farnsworth o opri din mers, trezind-o din visare.

– Bună! Şi tu cine eşti?

– Schuyler Van Alen? răspunse Schuyler.

De ce tot făcea asta? De ce nu putea şi ea să fie mai sigură pe ea?

– Adică, sunt Schuyler, zise ea, dându-şi agitată bretonul din ochi.

– Te interesează modellingul?

— Ea... model? izbucni Mimi dintr-o parte unde completa de zor un formular de contract pentru Farnsworth. Se uită la Schuyler cu răutate.

— Şşşş, zise Bliss, destul de jenată pentru a-şi permite să-i dea un cot lui Mimi.

Schuyler le auzi. Se uită în jos la hainele cu care era îmbrăcată — ciorapi negri şi rupţi cu ochiuri deşirate la ambii genunchi (deja o catalogaseră drept o ruşine după modul în care se îmbrăca), o rochie lălâie de bunicuţă, cu motive florale şi cu talia căzută, şosete grosolane gri pentru că nu reuşise să le găsească pe cele negre, tenişii ei preferaţi cu bandă adezivă şi o pereche de ochelari în semilună. Mai mult, nu se mai spălase pe cap de o grămadă de vreme. Nici măcar nu-şi dorea să fie model, aşa că Mimi putea sta liniştită. Dar o părticică din ea era extrem de flatată, deşi încerca să nu fie vanitoasă şi să nu-i pese de cum arăta.

— Nu, nu prea cred, se scuză Schuyler zâmbind.

— Dar arăţi ca o Kate Moss în tinereţe! pledă Linda. Pot să-ţi fac o fotografie?

Linda îi făcu o fotografie aşa de repede încât Schuyler nu avu timp să protesteze.

— OK, zise Schuyler apărându-şi ochii de blitz.

— Scrie-mi numărul de telefon aici. Nu trebuie să semnezi nimic, dar dacă găsesc vreun designer care să te vrea, o să te sun, de acord?

— Mda, bine, zise Schuyler, mâzgălindu-şi numărul de telefon. Îmi pare rău, dar chiar trebuie să plec.

Mimi o privi cu ură şi îi întoarse spatele plecând mândră şi cu nasul pe sus. Bliss se întoarse şi îi surprinse privirea lui Schuyler şoptindu-i:

— Felicitări, apropo, zise Bliss încet. Şi eu am fost aleasă.

— Ei, mda, mersi, spuse Schuyler, şocată că cineva din gaşca lui Mimi Force vorbea cu ea.

— Mergi spre ora de arte? întrebă Bliss prietenoasă.

— Îî..., Schuyler ezită, neştiind ce voia texana. Spre marea ei uşurare, îl observă pe Oliver la fântână, aşa că se îndepărtă de Bliss fără să-i mai zică nimic.

— Bună, spuse ea.

— O, bună, Sky, o salută Oliver, luând-o pe după umerii delicaţi.

Merseră până la scările din spate ascunse pe coridorul administraţiei şi până la mansarda unde se ţinea ora de arte. Dylan deja era acolo, zâmbind ştrengăreşte din spatele roţii de olărit. Avea un şorţ în jurul mijlocului şi era plin de lut până la coate.

– Vouă nu vă place la nebunie să vă murdăriţi? îi întrebă el.

Chicotiră şi se aşezară unul în stânga şi unul în dreapta lui Dylan. Schuyler îşi aranjă şevaletul şi Oliver îşi scoase instrumentele de xilogravură. Niciunul dintre ei n-o observă pe Bliss Llewellyn în partea cealaltă a camerei, urmărindu-i cu intensitate pe toţi trei.

Între două tuşe de pensulă, Schuyler îşi ridică din întâmplare privirea şi-l văzu pe Jack Force aplecat deasupra

mesei lui Kitty Mullins, admirându-i sculptura unei pisici siameze. Observă pe gâtul lui Kitty o iritaţie care spunea multe.

Nu era singura care-i observase. Oliver îşi ridică sprâncenele, dar nu comentă, ceea ce o bucură. Presupunea că Jack îşi găsise vreo prietenă. Schuyler se întrebă dacă îi trimitea şi *ei* bilete în timpul orei. Hmmm. Dar n-a pierdut timpul! Simţi un val de iritare crescândă ieşind la suprafaţă, dar şi-l reprimă.

Oliver mima că-l hăcuieşte pe Jack pe la spate cu un topor invizibil. Ea zâmbi şi-l uită pe Jack Force, o dată pentru totdeauna.

PAISPREZECE

Bliss îşi ridică ochii de pe şevalet. Profesorul de arte gesticula animat deasupra peisajului pictat de ea, dar ea nu avea urechi să audă. Privirea îi era aţintită în partea cealaltă a clasei, acolo unde stătea Dylan.

El încă nu dăduse niciun semn că ar fi observat-o. Bineînţeles, era foarte prietenos ori de câte ori dădeau nas în nas. Şi tocmai aici era problema — era doar prietenos şi atât. Poate că până la urmă nici nu se sărutaseră la muzeu în acea după-amiază. Poate că nu se întâmplase absolut nimic. Poate el îşi pierduse interesul faţă de ea, ceea ce ar fi fost o lovitură dată atât mândriei, cât şi psihicului ei.

Era atât de nedrept, mai ales că acum ea ajunsese să fie complet obsedată de el. Începea să se gândească la el mult mai mult decât la un oarecare-amic-care-nici-măcar-nu-era în-gaşca-ei. Actorul o sunase, fotomodelul o implorase să se întâlnească cu el, dar ea nu se putea gândi la nimic altceva decât la perciunii negri şi buclaţi ai lui Dylan şi la

modul în care o privea, cu ochii lui mari şi trişti. Îşi dădea seama că era genul de băiat care încălca toate regulile şi mergea încotro îl ducea curentul, şi ei îi plăcea asta. O excita.

Îl urmări cum interacţionează cu prietenii lui — fata aia îmbrăcată în stil *goth,* care tocmai fusese aleasă ca model, şi băiatul ăla drăgălaş şi slab cu părul zburlit — şi simţi un spasm de gelozie. Dylan făcea pe clovnul, aruncând cu lut în ei, dar lor nu le păsa. Toţi trei păreau a se distra foarte bine.

Când se termină ora, la uşă se produse o îngrămădeală pentru că holul era foarte strâmt şi trebuiau să iasă din clasă unul câte unul. Bliss se trezi lângă Dylan. Ea încercă un zâmbet.

— Hei!

— *Aprèz vous, madame*[1], zis el galant, lăsând-o să treacă în faţa lui.

Ea îi mulţumi printr-o mişcare a capului, întârziind câteva secunde pentru a vedea dacă el mai spune şi altceva — poate s-o mai invite în oraş iar. Dar Dylan nu mai scoase niciun cuvânt. Bliss coborî scările singură, în timp ce el îşi aşteptă prietenii. Se simţi învinsă.

După ce luă prânzul cu Mimi şi gaşca ei, Bliss plecă spre demisol pentru a-şi lua manualele pentru următoarea oră. Pe hol se întâlni cu Schuyler care tocmai se îmbrăca în hainele de sport, stând chiar în faţa dulapului ei, în timp ce o

[1] După dumneavoastră, doamnă (fr.).

grămadă de alţi elevi, fete şi băieţi, îşi schimbau şi ei hainele cu echipamentul sportiv.

Şcoala era o combinaţie curioasă de lux şi sărăcie — pe de o parte, exista la subsol acea sală de spectacole de ultimă generaţie, completată cu două sute de scaune pentru public, dar pe de altă parte nu existau vestiare pentru că nu se potriveau cu arhitectura clădirii. Elevii erau încurajaţi să se schimbe la baie, dar pentru că aveau doar cinci minute la dispoziţie, cei mai mulţi ignorau regulile şi se schimbau pe hol pentru a mai câştiga timp. Fetele îşi perfecţionaseră manevra scos-sutienul-printr-o-mânecă-şi-pus-bustiera-sport-în-timp-ce-te-ascunzi-sub-un-tricou-imens. Iar băieţii nu aveau nici cea mai mică problemă.

Unul dintre lucrurile neobişnuite de la Duchesne era că între elevi exista o camaraderie frăţească, dat fiind că majoritatea se cunoşteau de la grădiniţă. Activităţile adolescentine de striptease nu deranjau pe nimeni cu excepţia profesorilor, în special a profesorului de istorie care se aventurase unde nu trebuia şi dăduse peste un junior pe jumătate dezbrăcat în hol — lucru ce stârnise chicoteli maliţioase —, dar nu puteau face absolut nimic pentru a stopa asta. Îmbrăcatul şi dezbrăcatul în public constituiau doar încă un aspect care făcea parte din experienţa Duchesne.

Hei, pot să te reţin o secundă? întrebă Bliss, sprijinindu-se de dulap pentru a o privi pe Schuyler cum dispărea sub o bluză de trening supradimensionată.

Fiind nou-sosită, Bliss era una dintre puţinele fete care se schimbau la baie. Nu se simţea chiar în largul ei la fel ca

ceilalţi. Lui Mimi, de exemplu, îi plăcea la nebunie să facă paradă în sutienele ei La Petite Coquette, de parcă s-ar fi plimbat pe plajă la Saint-Tropez.

— Mfff? întrebă Schuyler de sub trening, cu un cot ieşind în afară şi încercând să intre în ţinuta de sport. Îşi dădu jos bluza de trening şi apăru de dedesubt într-un tricou mult prea larg şi nişte pantaloni de trening lălâi. Cu ce te pot ajuta? o întrebă ea pe Bliss, privind-o cu neîncredere.

— Eşti prietenă cu Dylan Ward, nu-i aşa?

Schuyler ridică din umeri.

— Dap. Ce-i cu el? zise ea verificându-şi ceasul. Cel de-al doilea clopoţel avea să sune curând şi colegii ei de clasă deja se grăbeau în jos pe scări pentru a ajunge la sălile de sport.

— Eu doar... îl cunoşti bine?

Schuyler ridică din nou din umeri. Nu era sigură ce anume o întreba Bliss. Normal că-l cunoştea bine. Ea şi Oliver erau singurii lui prieteni.

— Am auzit nişte zvonuri, zise Bliss, uitându-se de jur împrejur să vadă dacă le aude cineva.

— Serios? Ce fel de zvonuri? Schuyler ridică o sprânceană şi îşi îndesă bluza de trening în vestiar.

— Păi, că ar fi fost implicat vara asta în nu ştiu ce accident cu o fată, în Connecticut...

— Eu nu am auzit nimic despre asta, i-o tăie Schuyler. Dar oamenii pe aici vorbesc vrute şi nevrute despre toţi. Tu chiar crezi povestea aia?

Bliss părea uluită.

— Deloc! Nu cred absolut deloc!

— Uite ce e, trebuie să plec, spuse Schuyler brusc, punându-şi pe umăr racheta de tenis şi îndepărtându-se.

— Stai puţin, strigă Bliss mergând alături de Schuyler şi grăbindu-se să ţină pasul cu ea.

— Ce e?

— Eu doar... adică..., Bliss ridică din umeri. Îmi pare rău că am pornit-o cu stângul. Greşeala mea, OK? Putem s-o luăm de la început? Te rog?

Schuyler îşi miji ochii. Cel de-al doilea clopoţel sună.

— Am întârziat, zise ea hotărâtă.

— Faza e că am fost la Met acum câteva zile şi eu am crezut că ne-am petrecut timpul împreună în mod plăcut, dar nu ştiu, nu a mai vorbit cu mine de atunci, explică Bliss. Ştii cumva dacă are vreo prietenă, sau ceva de genul?

Schuyler oftă. Dacă ar fi întârziat la oră, bunica ei ar fi primit o notificare. Duchesne nu avea ceea ce la alţii se numea „pedeapsă"; singura pedeapsă aplicată erau aceste notificări trimise direct acasă părinţilor extrem de implicaţi în activitatea şcolară a copiilor lor, şi care şi-ar fi făcut harachiri dacă odraslele lor nu ar fi intrat la Harvard. Se uită la Bliss observându-i înfăţişarea agitată şi zâmbetul plin de speranţă.

Împotriva propriei voinţe, Schuyler ajunse la concluzia că până la urmă fata nu era una dintre clonele lui Mimi. Nu avea părul blond şi drept şi nici nu-şi prindea insuportabila insignă cu „Echipa Force" pe gluga de la trening, la fel ca restul găştii lui Mimi.

— Din câte ştiu eu, nu se întâlneşte cu nimeni. A menţionat ceva legat de faptul că a cunoscut pe cineva în club acum câteva seri..., zise Schuyler lăsând să treacă câteva secunde pentru a observa reacţia lui Bliss.

Aceasta roşi.

— Aşa mă gândeam şi eu, zise Schuyler.

În pofida raţiunii, Schuyler simţi că se înmoaie. Dacă Dylan a dus-o la Met, atunci înseamnă că Bliss nu poate fi atât de rea. Schuyler nici măcar nu era sigură dacă Mimi ştia ce înseamnă Met. Viaţa lui Mimi se învârtea în jurul cumpărăturilor şi accesului în locurile special destinate vedetelor. Probabil îşi imagina că „Met" era vreun club de noapte.

— Dacă vrei sfatul meu, atunci ia-o uşor. Cred că te place, zise Schuyler zâmbindu-i înţelegător.

— Mă place? Adică, a zis ceva despre mine?

— Sincer, asta chiar nu e treaba mea, zise Schuyler ezitând.

— Poftim?

— Păi, mă îndoiesc că l-ar deranja dacă tu l-ai invita la balul de toamnă. Lui probabil nici prin cap nu-i trece să meargă, dar ar putea merge dacă l-ai întreba.

Bliss zâmbi. Balul era mâine seară. Ar putea face asta. Părinţii ei vor trebui s-o lase — era un eveniment şcolar la care vor fi prezente zeci de însoţitoare care le vor linişti temerile.

— Mersi.

— N-ai pentru ce, zise Schuyler alergând pe scări fără a-i mai arunca vreo privire lui Bliss.

Entuziasmată de idee, Bliss scrise în grabă un bileţel şi rupse pagina din agendă, dând cu grijă la o parte toate bucăţelele de hârtie care mai rămăseseră agăţate, o dădu cu puţin parfum şi o îndesă în dulapul lui Dylan.

Era şocată de propria neobrăzare. Nu mai fusese niciodată nevoită să facă ea primul pas cu un băiat. Dar toate au un început.

CINCISPREZECE

Balul de începere a anului şcolar la Duchesne era numit Toamna Neprotocolară, dar era orice numai neprotocolar nu. Balul se ţinea la sediul istoric al Societăţii Americane, o vilă mare din cărămidă roşie la intersecţia dintre Park Avenue şi Sixty-eighth Street. Societatea era o organizaţie fondată pentru a păstra arhivele istorice ale primilor ani ai coloniei americane, inclusiv documente provenite din primele aşezări şi de pe vasul *Mayflower*. Cel de-al doilea etaj găzduia o bibliotecă de lemn cu un tavan boltit, precum şi camere intime, de club, ideale pentru a servi masa şi a dansa. Era un spaţiu atrăgător folosit la diverse evenimente şi multe viitoare mirese cheltuiau o avere pentru privilegiul de a-şi organiza nunta pe Park Avenue. Dar, pentru elevii Duchesne, era doar locul unde se ţineau balurile şcolii.

Mai devreme în acea după-amiază, Oliver şi Schuyler pierdeau vremea la el în cameră, nefăcând nimic în mod

special, ca de obicei, dar când Schuyler menţionă într-o doară că Dylan — dintre toţi oamenii — se ducea la acel bal penibil, Oliver găsi că era o idee foarte bună.

— Hai să mergem.

— Noi? De ce? Schuyler era îngrozită.

— Haide, va fi mişto.

— Nu, nu va fi, refuză Schuyler. Noi să mergem la un bal de snobi? Doar ca s-o vedem pe Mimi dându-şi aere?

— Am auzit că au o mâncare a-ntâia.

— Nu mi-e foame.

— Haide, ce avem altceva de făcut?

După distracţia din weekendul trecut, când se aventuraseră până la Bancă, acum părea cam plicticos să stea în patul lui Oliver şi să citească reviste.

– Bine, zise Schuyler. Dar trebuie să mă duc acasă să mă schimb.

– Bineînţeles.

Când Oliver veni s-o ia, Schuyler purta o rochie de bal din dantelă neagră, până la genunchi, în stilul anilor 1950, mănuşi albe elegante, ciorapi de plasă şi pantofi cu vârful rotund şi toc înalt. Găsise rochia pe eBay cu treizeci de dolari. Rochia fără bretele se potrivea perfect cu talia ei subţire, iar fusta înflorea pe şolduri ca un clopoţel graţios înălţat de juponul de tul de dedesubt. În caseta ei muzicală descoperise şiragul de perle al bunicii ei, cel cu fundă neagră de satin, şi şi-l pusese la gât. Oliver optase pentru un smoching de mătase de un albastru-închis peste o cămaşă

neagră şi pantaloni negri. Îi adusese lui Schuyler un splendid buchet roşu de prins la corsaj.

— De unde l-ai luat? întrebă Schuyler fixându-şi-l la încheietură.

— Orice poate fi livrat la New York. Oliver râse întinzându-i o floare de pus la butonieră, iar Schuyler i-o prinse la rever.

— Cum arătăm?

— Perfect, zise el oferindu-i braţul.

Când ajunseră la vila Societăţii Americane, în faţă se formase o coadă de maşini negre şi elegante care aduceau perechi-perechi de elevi. Fetele purtau rochii negre de cocktail foarte şic şi perle, iar băieţii sacouri albastre şi pantaloni de stofă. Nimeni nu avea bucheţele la încheietură. În schimb, fetele duceau în mână cale cu firul lung, pe care le aruncau nepăsătoare imediat ce intrau.

— Presupun că noi nu am primit înştiinţarea, remarcă Schuyler cu sarcasm.

Urcară, încercând să se amestece în mulţime. Câteva fete începură să şuşotească când văzură rochia lui Schuyler.

— Sigur e de la Marc Jacobs, zicea cineva.

— Ei da, mai degrabă de la un magazin de închiriat costume.

Schuyler se făcu roşie ca racul de jenă.

Se întâlniră cu Dylan la etajul doi, lângă o vitrină. Era îmbrăcat într-o jachetă sport din păr de cămilă şi o cămaşă şi pantaloni negri bine croiţi. Bliss Llewellyn, frumoasa

texană roşcată, stătea la el în poală. Ea purta o rochie neagră Costume National, pantofi Prada fără călcâi şi eternul şirag de perle încolăcit pe gâtul ei de lebădă.

— Bună, dragilor, zise Dylan. Dădu mâna cu Oliver şi o ciupi pe Schuyler de obraz. O cunoaşteţi pe Bliss, da?

Ei dădură din cap. De când vorbea Dylan cu accent de sudist? Cu siguranţă îi plăcea mult de fata asta.

— Te-ai făcut prezentabil, îl tachină Schuyler periind o scamă de pe jacheta lui Dylan.

— Este Hugo Boss? îl luă Oliver la mişto, pipăind materialul.

— Da, este şi te rog să nu mi-o murdăreşti, răspunse Dylan râzând.

Bliss zâmbea fericită la ei. Îi făcu cu ochiul lui Schuyler.

— Îmi place rochia ta, zise Bliss şi vocea îi sună sinceră.

— Mersi.

— Deci aţi dat vreo tură pe aici? Sunt nişte feluri de mâncare super bune pe sus, zise Dylan.

— Nu încă, dar mergem, răspunse Oliver.

Plecară de lângă cei doi şi îşi făcură loc prin mulţime spre bufetul de sus.

Camerele fuseseră decorate cu luminiţe albe ca de Crăciun, iar în spate era o etalare foarte dichisită şi elegantă de fripturi, tăvi de argint încărcate cu aperitive şi produse de patiserie franţuzeşti. În camera din mijloc, o mulţime de fete aristocrate şi băieţi bogaţi îşi mişcau şoldurile pe ritmuri de rap. Luminile erau stinse şi Schuyler putea distinge doar umbrele feţelor. Observă că toţi băieţii de la

Duchesne aveau în buzunarul de la pantaloni, gata să cadă, sticluţe Tiffany din argint pline cu alcool. Din când în când, mai trăgeau câte o duşcă pe ascuns sau mai turnau puţin alcool în paharul partenerelor. Chiar şi Oliver îşi adusese sticluţa lui de argint cu monogramă. Câţiva profesori se plimbau de colo-colo supraveghind elevii, dar nimeni nu părea deranjat de acest lucru.

— Vrei o gură?

— Sigur, zise Schuyler luându-i sticluţa din mână. Lichidul era cald şi simţi o arsură pe gât. Capul îi zumzăi câteva secunde, iar apoi mai bău câteva guri.

— Ia-o încet! Romul ăsta e destul de tare, o avertiză Oliver. O să te îmbeţi, zise el vesel.

Dar Schuyler se simţi la fel de trează ca şi înainte, deşi îi zâmbi şi se prefăcu că îi simte efectele.

Stăteau ezitând într-un colţ, păzindu-şi paharele de argint pline cu punci din fructe organice, încercând să se prefacă neafectaţi de faptul că nimeni nu-i chemase în vreun grup sau nu le făcuse cu mâna. Schuyler se uită de jur împrejur la grupurile intime care se formau în jurul meselor, sau care ieşeau pe balcon la o ţigară, sau făceau poze în faţa pianului, şi-şi dădu seama că deşi îi cunoştea pe oamenii ăştia de aproape o viaţă, locul ei nu era nicăieri. Era incredibil cum până şi Dylan reuşise să-şi găsească un loc al lui, cuplându-se cu, nici mai mult, nici mai puţin, una dintre cele mai populare fete din şcoală, în timp ce ea rămăsese doar cu Oliver pentru a nu ştiu câta oară.

— Vrei să dansăm? o întrebă Oliver arătând cu degetul spre sala de dans.

Ea clătină din cap.

— Hmmm, nu prea cred.

— Vrei mai bine să plecăm? zise Oliver după ce ajunsese şi el la aceeaşi concluzie. Am putea să mergem la Bancă — fac pariu că e muzică mai bună.

În sufletul lui Schuyler se dădea o luptă cruntă. Pe de o parte, ea şi Oliver aveau dreptul să se afle acolo — la urma urmei, şi ei erau elevi Duchesne — şi, pe de altă parte, poate cel mai bine era dacă se strecurau afară tiptil; şi poate, cu puţin noroc, nimeni nu-şi va da seama că au fost acolo.

Gura lui Oliver se contorsionă într-un zâmbet forţat.

— E vina mea.

— Nu, nu, deloc. Voiam să vin aici, protestă Schuyler. Dar ai dreptate, ar fi mai bine să plecăm.

Coborâră pe grandioasa scară cu covor roşu, unde Jack Force stătea pe ultima treaptă şi vorbea cu Kitty Mullins. Schuyler îşi ţinu respiraţia şi merse către uşa principală fără a se uita la el nicio clipă. Îi strânse braţul lui Oliver şi mai tare.

— Pleci aşa curând? o strigă Jack.

Ea se întoarse. Kitty Mullins dispăruse şi Jack era singur sprijinindu-se de balustradă. Era îmbrăcat într-o cămaşă albă făcută de comandă, cu butoni, dar ieşită din pantaloni la spate ca de obicei, cu pantaloni kaki şi un sacou albastru-închis desfăcut neglijent. Cravata era puţin într-o parte

şi chiar arăta de te lăsa cu gura căscată. Se juca cu butonul de la mâna dreaptă.

— Eram pe picior de plecare, spuse Schuyler ridicând din umeri şi zâmbind împotriva voinţei ei.

— De ce nu mai stai? zise Jack zâmbindu-i înapoi şi uitându-se direct în ochii ei. S-ar putea să te distrezi.

Preţ de o clipă, Schuyler uită complet că Oliver stătea lângă ea, aşa că tresări atunci când el i se adresă.

— Cred că o să mă duc să mai iau un pahar. Vrei să vii cu mine?

Schuyler nu-i răspunse şi, pentru o secundă care păru interminabilă, toţi trei stătură aşa stingheri formând un triunghi ciudat.

— Mie, mmm, mie nu mi-e sete, aşa că ne vedem mai târziu, da, Ollie? zise ea.

Oliver se încruntă, dar nu protestă şi urcă repede scările înapoi.

Schuyler îşi încrucişă braţele. Care era treaba cu Jack Force? Abia dacă îi adresase vreun cuvânt în toată săptămâna ce urmase înmormântării, iar acum venea iar la ea? De ce oare se obosea să-l mai bage în seamă?

Jack veni spre ea şi o luă pe după umeri.

— Hai să dansăm. Cred că aud cântecul meu preferat.

Îl lăsă s-o conducă sus pe scări, dar de data asta capetele se întoarseră după ei imediat ce intrară în sală. Schuyler observă admiraţia geloasă din ochii fetelor şi privirile respectuoase ale băieţilor. Cu un minut înainte fusese omul invizibil, dar acum aflându-se în compania lui Jack, totul

se schimbase. Sala se umpluse de ritmurile hipnotice şi sexy ale piesei cântate de trupa Muse — *Time is running out*. *„I think I'm drowning, asphyxiated..."*

Trupul ei luneca lângă al lui şi îi simţi pe sub cămaşă picăturile de sudoare generate de căldura corpurilor lor.

ŞAISPREZECE

Părinţii ei se pregăteau să plece. Mimi stătea în dormitor şi asculta sunetul tocurilor mamei ei pe pardoseala de marmură, urmate de sunetul mai înăbuşit al paşilor tatălui.

— Bună, draga mea, o strigă Trinity, bătând uşor la uşă. Tatăl tău şi cu mine plecăm.

— Intră, zise Mimi.

Îşi pusese cerceii candelabru în ureche şi acum se admira în oglindă.

Trinity deschise uşa şi intră în cameră. Purta o rochie de seară lungă — Valentino, se gândi Mimi — şi o capă de samur în jurul umerilor. Avea o siluetă elegantă, strălucitoare, cu părul ei lung şi blond căzându-i în bucle pe umeri. Mama ei era adesea fotografiată pentru diverse editoriale mondene şi reviste de modă.

Părinţii ei mergeau la nu ştiu ce bal de caritate. Mereu erau plecaţi undeva. Mimi nici nu-şi putea aminti ultima

oară când luaseră cina împreună. Câteodată treceau şi săptămâni întregi fără să-i vadă la faţă. Mama ei îşi petrecea zilele la salonul de coafură, la sală, la cabinetul psihoterapeutului sau în buticurile de pe Madison Avenue; tatăl era mereu la birou, ocupat cu munca.

— Să nu stai prea târziu, o avertiză Trinity, sărutându-şi fiica pe obraz. Apropo, arăţi minunat. Asta e rochia pe care ţi am cumpărat-o eu?

Mimi dădu din cap.

— Cerceii ăştia încarcă prea mult rochia, nu crezi? îi sugeră mama ei.

Mimi fu iritată. Nu suporta să fie criticată.

— Eu cred că merg foarte bine, mamă.

Trinity ridică din umeri.

Mimi îl observă pe tatăl ei stând nerăbdător în cadrul uşii. Vorbea aprins la telefonul mobil. În ultima vreme, tatăl ei părea mai absent decât de obicei. Avea ceva pe suflet, era mereu preocupat şi neatent. Cu o zi în urmă, ea ajunsese acasă mult după ora indicată, dar tatăl său, care o prinsese intrând pe furiş prin bucătărie în timp ce el îşi pregătea un pahar de brandy, nu-i adresase niciun cuvânt.

- Unde e Jack? întrebă mama ei uitându-se de jur împrejur de parcă Jack s-ar fi putut ascunde sub măsuţa de toaletă.

E deja acolo, zise Mimi. Partenerul meu întârzie.

Păi, distracţie plăcută, spuse Trinity, mângâind-o uşor pe obraz. Să nu faci prea multe prostii.

— Noapte bună, adăugă Charles închizând uşa dormitorului.

Mimi se uită din nou la imaginea din oglindă. Dintr-un motiv anume, ori de câte ori părinţii ei îşi luau la revedere de la ea, se simţea iraţional de nefericită. Abandonată. Nu se obişnuise niciodată cu asta. Îşi scoase cerceii candelabru. Mama ei avea dreptate, încărcau prea mult rochia.

Abia plecară părinţii ei, că italianul sună la uşă. Era în mod evident un bărbat schimbat faţă de prima zi când se întâlniseră la Barneys. Înfăţişarea lui de mascul ţanţoş dispăruse, la fel şi zâmbetul de prădător. Îl secase. Acum Mimi era cea care deţinea controlul. Aproape îşi făcuse plinul cu el — se lăsase atât de uşor. Niciun bărbat nu-i era pe măsură.

— Conduc eu, zise ea, luându-i cheile de la maşină din buzunar.

El nu protestă.

Până la Societatea Americană era doar o distanţă scurtă, dar oricum Mimi trecu pe câteva semafoare pe roşu, determinând o ambulanţă să tragă pe dreapta pentru a evita un accident.

Opri la intrare, unde aştepta portarul. Ieşiră din maşină şi Mimi aruncă cheile valetului. Italianul o urmă ca un căţeluş. Intrară împreună în vilă.

Mimi arăta uluitor în rochia de satin Peter Som, cu părul prins într-un coc înalt şi trei şiraguri de perle South Sea ca unic accesoriu. Îşi luă partenerul de braţ şi-l conduse

ıre scări. Acolo, se confruntă cu imaginea celei mai bune rietene ale ei, Bliss Llewellyn, prinsă într-un sărut pasio- ıal cu acel ratat beţiv de Dylan Ward.

— Buuunăăă!

Vocea lui Mimi era ca de gheaţă. Când s-a întâmplat ıta? Lui Mimi nu-i plăcea deloc să fie lăsată pe dinafară.

Bliss se eliberă din sărutul apăsat al lui Dylan. Roşi ınd o văzu pe Mimi. Bliss avea rujul întins şi părul ciu- ılit. Dylan îi zâmbi superior.

— Bliss. La baie. Acum.

Bliss se scuză din priviri către Dylan, dar o urmă pe Iimi la baie fără alte comentarii.

Mimi verifică toaletele să vadă dacă mai era cineva şi o ıdu afară pe femeia de serviciu. Când fu sigură că nu se Ila nimeni înăuntru, se întoarse spre Bliss.

— Ce naibii se întâmplă cu tine? Eşti cu tipul *ăla?* Poţi vea orice băiat îţi doreşti!

— Mie îmi place de el, zise Bliss sfidătoare. E *cool*.

— *Cool*?! Mimi pronunţă cuvântul ăsta de parcă ar fi ıut zece silabe. *Coooolllll.*

— Dar care e problema ta? o întrebă Bliss provocator.

— Problemă? Nu am nicio problemă. Cine a zis că aş ea vreo problemă? întrebă Mimi uitându-se în jur, ca şi ım ar fi fost surprinsă că nu era nimeni acolo.

— E din cauza chestiei din Connecticut? întrebă Bliss. ıntru că el nu a avut nimic de-a face cu asta.

— Despre ce vorbeşti?

— Nu ştiu, am auzit că ar fi fost nu ştiu ce accident cu o fată în Connecticut şi ar fi fost implicat, spuse Bliss. Dar, oricum, nu este adevărat.

Mimi ridică din umeri. Era prima oară când auzea asta, dar nu era deloc surprinzător.

— Pur şi simplu nu ştiu de ce îţi pierzi timpul cu el.

— De ce îl urăşti aşa de mult? o întrebă Bliss.

Mimi fu luată prin surprindere. Era adevărat — avea o reacţie de repulsie exagerată faţă de Dylan. De ce îl ura? Nu era sigură, dar îşi dădea seama că era ceva instinctual, şi instinctul ei nu dăduse greş niciodată. Băiatul ăla avea ceva care ei nu-i plăcea deloc, dar pur şi simplu nu putea spune exact ce anume.

— Dar cu prietenul tău ce s-a întâmplat, apropo? Arată ca un zombi, zise Bliss arătând spre un colţ. Italianul le urmase la toaleta doamnelor şi acum stătea ca prostit în cadrul uşii, cu saliva curgându-i din gură. Toţi iubiţii lui Mimi păreau a fi în aceeaşi stare — spălaţi pe creier.

— Mă ocup de el mai târziu.

— Mă întorc la partenerul meu, sublinie Bliss.

— Cum vrei. Dar ai face bine să fii prezentă luni la întâlnirea Comisiei.

Bliss aproape uitase de asta. Nici măcar nu era sigură dacă voia să se alăture unui club social de snobi, dar trebuia să o împace pe Mimi cumva.

— Normal.

Mimi îşi privi prietena plecând. Ce pierdere. O deranja faptul că Bliss îşi exercita independenţa. Nimic nu detesta

Mimi mai mult la un subordonat decât răzvrătirea. Ieşi din baie, trăgându-şi partenerul de cravată. Şi atunci văzu cea de-a doua imagine care îi pârjoli sufletul.

Fratele ei Jack, pe ringul de dans, cu acea Van Alen în braţe. Acum chiar că îi venea să vomite.

Când Schuyler era cu Jack, timpul şi spaţiul încetau să mai existe. Nici nu-şi dădea seama că era într-o cameră plină de adolescenţi îngrămădiţi şi transpiraţi. Se mişcau în acelaşi ritm, trupurile lor fiind într-o armonie perfectă. Jack o ţinea aproape de el cu mişcări de cunoscător, aplecându-se doar pentru a-i respira uşor deasupra gâtului. Era foarte ciudat cum de îl putea vedea atât de clar în întuneric, când restul erau doar nişte umbre estompate. Închise ochii şi pentru o secundă se văzu împreună cu el — îmbrăcaţi însă altfel. Erau în aceeaşi sală de bal a vilei, dar cu o sută de ani în urmă — ea era îmbrăcată într-o rochie lungă de bal cu un corset strâns şi jupoane de mătase, iar el era frumos şi bine dispus, într-un smoching alb. În locul ritmurilor sexy ale trupei Muse, se auzea acum un vals încet.

Era ca într-un vis, doar că de fapt nu era un vis.

— Ce se întâmplă? întrebă ea uitându-se spre el, în timp ce el o învârtea pe ringul de dans.

În jurul lor, sala se umpluse de lumină şi muzică discretă. Clinchetul ca de clopoţel al paharelor de şampanie, fâlfâitul blând al evantaielor doamnelor.

Dar Jack doar îi zâmbi.

Continuară să danseze şi Schuyler descoperi că ştia paşii de dans complicaţi. La sfârşitul melodiei, aplaudară politicos.

Schuyler se uită împrejur şi dintr-o dată era din nou în prezent, purtând rochia ei anii '50 şi cu Jack în sacoul albastru şi cravata roşie. Clipi nedumerită. Oare îşi imaginase totul? Era real? Era confuză şi dezorientată.

— Hai să luăm o pauză, zise el prinzând-o de mână şi părăsind ringul.

Ieşiră afară pe balcon, iar Jack îşi aprinse o ţigară.

— Vrei şi tu una?

Schuyler clătină din cap.

— Ai simţit şi tu? îl întrebă ea.

Jack dădu din cap aprobator. Trase un fum şi-l dădu afară.

Se uitară spre Park Avenue. Imediat după Riverside Drive, Schuyler considera că este una dintre cele mai frumoase străzi din lume. Park Avenue, cu rândurile de clădiri de apartamente aristocratice, şirurile de taxiuri galbene care rulau în sus şi-n jos. New York era un loc magic.

— Ce-a fost asta?

Dar înainte ca Jack să dea vreun răspuns, din vilă se auzi un ţipăt. Se uitară unul la altul, gândindu-se la acelaşi lucru. Moartea lui Aggie. Murise altcineva? Alergară înapoi în sală.

— Este OK, zise Mimi Force. Doar a leşinat. Doamne, revino-ţi, Kitty!

Iubitul italian al lui Mimi zăcea inconştient pe podea cu faţa albă ca hârtia.

— Jack, mă ajuţi? izbucni ea nervoasă văzându-l pe fratele ei care stătea în prag.

Jack fugi spre sora sa şi o ajută să-l ridice pe italian într-o poziţie verticală.

Schuyler îl observă pe Jack spunându-i furios ceva surorii sale şi auzi din întâmplare cuvinte disparate: „ai întrecut limita... ai fi putut să-l omori... adu-ţi aminte ce au zis Protectorii...".

Rămase acolo neştiind ce avea de făcut, când apărură Bliss şi Dylan. Dylan aruncă o privire către tabloul groaznic.

— Lasă-mă să ghicesc, era cu Mimi Force?

Schuyler dădu din cap.

— Cred că e timpul să fumăm ţigara asta.

— Sunt total de acord cu tine, zise Bliss.

Schuyler se uită pentru ultima oară la Jack. Încă se certa cu sora lui şi nici măcar nu-i observă plecarea.

Jurnalul lui Catherine Carver
20 decembrie 1620
Plymouth, Massachusetts

Bărbații sunt plecați de zile bune și nu avem încă nicio veste de la ei. Suntem înspăimântați. Până acum ar fi trebuit să fi ajuns și să se fi întors deja. Dar totul e tăcere. Copiii îmi țin companie și ne petrecem timpul citind cu glas tare din cărțile pe care am putut să le iau cu mine. Ce bine ar fi să părăsim corabia asta – este mereu umezeală și îngrozitor de aglomerat, dar casele nu sunt gata încă. Bărbații pot să ridice tabăra și pe uscat, dar noi trebuie să rămânem aici, în locul ăsta întunecat.
Mi-e teamă, dar mă alin cu gândul că eu voi ști dacă John și restul bărbaților sunt pierduți. Până acum, nu am simțit și nici nu am observat nimic în viziunile mele.
În colonie există îndoieli cu privire la faptul dacă am reușit cu adevărat să scăpăm. Se răspândesc zvonuri cum că unul dintre ei ar fi ascuns printre noi – mulți vorbesc și suspiciunea e din ce în ce mai mare. Puștiul Billington nu e de găsit nicăieri, zic ei. Dispărut. Luat. Dar cineva și-a amintit că s-ar putea să fi plecat cu grupul spre Roanoke, așa că nimeni nu e îngrijorat deocamdată. Privim în zare și așteptăm cu sufletul la gură.

C.C.

ŞAPTESPREZECE

Încă din copilărie, Schuyler îşi petrecea fiecare duminică la spital. Când era mai mică, ea şi bunica ei luau un taxi până în zona cea mai de nord a Manhattanului. Schuyler era o figură atât de familiară, încât portarii nici nu-i mai dădeau ecuson de vizitator, ci pur şi simplu o lăsau să intre. Acum că mai crescuse, Cordelia o însoţea rareori, aşa că Schuyler făcea călătoria asta de una singură.

Trecu de camera de urgenţă, prin holul de aşteptare cu pereţi de sticlă şi pe lângă magazinul de cadouri unde se vindeau baloane şi flori. Cumpără un ziar şi merse spre lift. Mama ei era la ultimul etaj, într-un salon privat, aranjat precum un apartament dintr-un hotel de lux.

Spre deosebire de majoritatea oamenilor, Schuyler nu era deprimată când intra într-un spital. Îşi petrecuse o mare parte a copilăriei într-unul, dându-se într-un scaun cu rotile pe holurile spitalului în sus şi în jos şi jucându-se

de-a v-aţi ascunselea cu asistentele şi infirmierele. Îşi lua prânzul aici în fiecare duminică, la cantina de la parter, unde bufetierii îi umpleau farfuria cu bacon, ouă şi gofre.

Pe hol se întâlni cu asistenta care se ocupa de mama ei.

— Este o zi bună, zise aceasta zâmbind.

— Ah, minunat, zise Schuyler.

Mama ei intrase în comă aproape imediat ce se născuse Schuyler. La câteva luni după ce îi dăduse viaţă, Allegra suferise un anevrism şi intrase în comă. În marea majoritate a zilelor, stătea nemişcată în pat, abia respirând.

Dar în zilele „bune", ceva se întâmpla — un fâlfâit sub pleoapele închise, o mişcare a degetului mare de la picior, o tresărire a obrazului. Din când în când, mama ei ofta fără vreun motiv aparent. Existau semne abia vizibile, infinitezimale, ale unei femei vii închise într-un cocon al morţii.

Schuyler îşi aminti ultimul diagnostic al doctorului dat cu aproape zece ani în urmă.

— Toate organele funcţionează normal. Este perfect sănătoasă, cu excepţia unui singur lucru. Cumva, mintea ei nu mai face legătura cu corpul. Are tipare normale de somn şi veghe şi în niciun caz creierul ei nu este mort. Neuronii fac legăturile. Dar rămâne, totuşi, în stare de inconştientă. Este un mister.

În mod surprinzător, doctorii erau în continuare convinşi că mai exista o şansă ca ea să se trezească în anumite împrejurări.

— Uneori e vorba de un cântec. Sau o voce din trecut. Ceva îi atinge şi pacienţii se trezesc. Serios, se poate trezi oricând.

Fireşte, Cordelia credea că este adevărat şi o încuraja pe Schuyler să-i citească Allegrei pentru ca aceasta să-i cunoască vocea şi să-i răspundă.

Schuyler îi mulţumi asistentei şi se uită pe fereastra mică decupată în uşă.

În salon era un bărbat.

Îşi ţinu mâna pe clanţă, fără însă a deschide uşa. Se uită din nou pe ferestruică.

Bărbatul dispăruse.

Schuyler clipi neîncrezătoare. Putea jura că văzuse un bărbat. Un bărbat cu părul grizonat, într-un costum negru, îngenuncheat lângă patul mamei ei şi ţinând-o de mână, cu spatele spre uşă. Umerii îi tremurau şi părea că plânge.

Dar când se uită din nou pe fereastră, nu mai era nimeni.

Asta era deja a doua oară. Schuyler nu era atât îngrijorată, cât curioasă. Prima dată când îl zărise, fusese cu câteva luni în urmă, când ea ieşise din cameră să ia un pahar de apă. Când se întorsese în salon, fusese uluită să vadă pe cineva acolo. Cu colţul ochiului, Schuyler zărise un bărbat care stătea lângă fereastră, uitându-se la râul Hudson care curgea jos. Dar în clipa în care intrase ea, dispăruse. Nu-i văzuse faţa — doar spatele şi părul grizonat şi îngrijit.

La început, îi fusese groază de el, întrebându-se dacă era vreo nălucă sau vreun joc de umbre combinat cu imaginaţia ei. Dar avea un sentiment cum că ştia cine ar putea fi vizitatorul fără chip şi nume.

Întredeschise uşa cu grijă şi intră în salon. Puse vraful de pagini ale ziarului de duminică pe măsuţa mobilă de lângă televizor.

Mama ei zăcea în pat, cu mâinile împreunate pe stomac. Părul ei blond şi lung era răsfirat pe pernă. Era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse Schuyler vreodată. Avea o figură de madonă renascentistă — senină şi împăcată.

Schuyler se îndreptă către scaunul de la capul patului. Se uită din nou prin cameră. Aruncă o privire şi în baia pe care mama ei nu o folosea niciodată. Trase şi draperiile care acopereau geamurile, aşteptându-se oarecum să găsească pe cineva ascuns acolo. Nimeni.

Dezamăgită, Schuyler îşi reluă locul ei obişnuit lângă pat.

Deschise ziarul. Ce-i va citi astăzi? Despre război? Criza petrolului? Împuşcături din Bronx? Vreun articol despre noua gastronomie spaniolă experimentală? Se decise asupra secţiunii „Stil" — „Căsătorii şi Aniversări". Mamei ei părea să-i facă plăcere. Uneori, când Schuyler îi citea un anumit editorial interesant de la rubrica „Jurăminte", degetele i se mişcau.

Schuyler începu să citească. „Courtney Wallach s-a căsătorit cu Hamilton Fisher Stevens la Piers în această după-amiază. Mireasa, în vârstă de 31 de ani, o absolventă de Harvard şi Harvard Business School..." Se uită cu speranţă la mama ei.

Nicio mişcare.

Schuyler încercă altceva. „Marjorie Fieldcrest Goldman s-a căsătorit cu Nathan McBride în cadrul unei ceremonii care a avut loc la Tribeca Rooftop ieri seară. Mireasa, în vârstă de 28 de ani, redactor colaborator la..."

Nimic.

Schuyler căută prin anunţuri. Niciodată nu putea prevedea ce i-ar fi plăcut mamei ei. La început, credea că este vorba despre ştiri legate de oameni pe care ea îi cunoştea, căsătorii între moştenitorii vechilor familii din New York. Dar, la fel de des, mama ei suspina la auzul unei poveşti lacrimogene despre doi programatori IT care se întâlniseră într-un bar din Queens.

Gândurile îi zburară înapoi spre vizitatorul enigmatic. Se uită încă o dată de jur împrejurul camerei şi observă ceva. Pe masă erau flori. Un buchet de crini albi într-o vază de cristal. Nu erau garoafele ieftine care se vindeau la magazinul de jos. Era un aranjament floral splendid din crini înalţi şi minunaţi. Mirosul lor puternic învăluise întreaga cameră. Era ciudat că nu-i văzuse când intrase în salon. Cine ar putea aduce flori unei femei în comă, care nu putea să-i vadă niciodată? Cine mai fusese acolo? Şi unde dispăruse? Dar ce era şi mai important, de unde venise?

Schuyler se întrebă dacă să-i spună bunicii ei sau nu. Până acum ţinuse secret vizitele musafirului necunoscut, de teamă că bunica ei ar putea face ceva să-l împiedice. Nu credea că bunica ei ar fi fost de acord ca un bărbat necunoscut să îi viziteze fata.

Întoarse pagina. „Kathryn Elizabeth DeMenil cu Nicholas James Hope al III-lea". Se uită la figura imobilă a mamei ei. Nu avea nici măcar un singur rid. Umbra unui zâmbet.

Schuyler luă mâna rece a mamei într-a ei şi începu s-o mângâie. Dintr-odată, lacrimi începură să i se prelingă pe obraji în tăcere. Trecuse mult timp de când imaginea mamei ei o înduioşase până la lacrimi. Dar acum Schuyler plângea fără rezerve. Bărbatul pe care îl văzuse prin fereastră plânsese, de asemenea. Camera liniştită era încărcată de o durere pătrunzătoare şi Schuyler se abandonă lacrimilor şi plânse după tot ceea ce pierduse.

OPTSPREZECE

Luni la şcoală Oliver nu o băgă în seamă pe Schuyler. Se aşeză lângă Dylan la cantină şi nu-i pri şi ei loc. Ea le făcu cu mâna, dar doar Dylan îi răsunse. Schuyler îşi mâncă sandvişul în bibliotecă — dar ainea avea un gust rânced, uscat şi făinos, aşa că îi disăru pofta de mâncare. Nu o ajuta nici faptul că deşi danseră împreună sâmbătă noaptea, Jack Force se comporta şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Stătea cu prietenii, îşi etrecea timpul cu sora lui şi practic se comporta ca Jack l de altădată. Cel care nu o cunoştea, iar asta o durea exem de rău.

Când se terminară orele, îl văzu pe Oliver lângă dulaul lui râzând la o glumă de-a lui Dylan. Acesta îi aruncă privire de simpatie.

Ne vedem mai târziu, amice, zise el bătându-l prieneşte pe Oliver pe umăr.

Pe mai târziu, Sky.

— Pa, Dylan, spuse ea.

Ei trei — ea, Bliss şi Dylan — plecaseră după bal să-şi cumpere nişte felii de pizza de la Sofia Fabulous Pizza. Îl căutaseră pe Oliver, dar el deja plecase. Probabil n-o să-i ierte niciodată că nu-l luaseră şi pe el. Mai precis, nu *o* va ierta niciodată. Îl cunoştea destul de bine pentru a-şi da seama că făcuse o mare greşeală, comisese un act de trădare. Ar fi trebuit să îl urmeze pe Oliver sus pe scări, dar ea în schimb dansase cu Jack Force. Acum el o va pedepsi şi o va priva de prietenia lui. Prietenie de care ea depindea ca de aer.

— Bună, Ollie, zise ea.

Oliver nu-i răspunse. Continua să-şi aranjeze manualele în geantă fără a se uita în direcţia ei.

— Hai, Ollie! îl rugă ea.

— Ce este? El ridică din umeri ca şi cum de-abia i-ar fi observat prezenţa.

— Cum adică „ce este"? Ştii foarte bine, spuse ea cu ochii scânteind de nervi.

O parte din ea era iritată de această atitudine gen „săracul-de-mine", pe care Oliver o aborda mereu. Ce, nu avea voie să aibă şi alţi prieteni? Ce fel de prietenie era asta?

— Nu m-ai sunat deloc în weekend. Credeam că trebuia să mergem să vedem filmul ăla.

Oliver se încruntă.

— Aşa trebuia să facem? Nu-mi aduc aminte să fi făcut vreun plan. Dar, ştii şi tu, unii oameni îşi schimbă planurile fără a te anunţa şi pe tine.

— Ce vrei să spui?

— Nimic, zise el ridicând din umeri.

— Eşti supărat pe mine din cauza lui Jack Force? Pentru că dacă aşa e, atunci asta este *très*[1] patetic.

— Dar ţie cumva îţi place de tipul ăsta, sau care-i chestia? întrebă Oliver cu o figură îndurerată. Îţi place ratatul ăla?

— Nu este un ratat! răspunse Schuyler. Fu şi ea surprinsă cât de înflăcărată era când venea vorba de Jack Force.

Oliver îi aruncă o privire mânioasă. Îşi dădu nervos la o parte părul de pe frunte.

— Foarte bine. Dacă aşa simţi tu, Pod Person.

Invazia jefuitorilor de trupuri era unul dintre filmele lor favorite. În film, nişte extratereştri conformişti iau locul tuturor oamenilor interesanţi. Pod People era termenul prin care îşi desemnau clonele robotizate, care preluau absolut orice vedeau în jurul lor: genţi Marc Jacobs! Păr drept în stil japonez! Jack Force!

Schuyler se simţi vinovată pentru ceva ce nici măcar nu înţelegea. Era atât de groaznic din partea ei să creadă că Jack Force era o persoană drăguţă? OK, deci el era un tip tare, fără îndoială — trebuia să recunoască —, şi da, OK, îşi dădea ochii peste cap iritată în faţa tuturor fanilor leşinaţi din gaşca lui Jack Force, care se uitau la el ca la Dumnezeu. Faptul că-ţi plăcea de Jack Force era un lucru extrem de previzibil. Era inteligent, frumos şi atletic; făcea

[1] Foarte (fr.).

orice fără a depune vreun efort cât de mic. Dar faptul că se hotărâse să nu-l mai deteste nu însemna că este un robot fără putere de judecată, nu-i aşa? Nu-i aşa? Era nemulţumită că nu se putea decide.

— Eşti doar gelos, îl acuză ea.

— Pe ce? zise Oliver cu pupilele mărite şi faţa palidă.

— Nu ştiu, dar eşti, zise ea ridicând din umeri frustrată.

Monstrul cu ochii verzi îşi bagă mereu coada, nu-i aşa? Ea presupunea că undeva, la un anumit nivel, Oliver îşi dorea să fie la fel ca Jack. Adorat. Ca Jack.

— Mda, sigur! zise el sarcastic. Sunt gelos pe capacitatea lui de a alerga după minge cu un băţ!

— Ollie, nu te mai comporta aşa. Te rog! Chiar vreau să vorbesc cu tine despre asta, dar acum am o întâlnire — pentru Comisie — şi...

— Ai intrat în Comisie? o întrebă Oliver nevenindu-i să creadă. *Tu?* întrebă el de parcă era cel mai ridicol lucru pe care îl auzise vreodată.

Era aşa de exagerat? Schuyler se înroşi. Da, poate ea era o nimeni, dar familia ei însemnase ceva odată şi nu despre asta era vorba cu tâmpenia asta de Comisie?

Dar chiar dacă detesta să admită — el avea dreptate. Ea însăşi fusese uluită, neputându-şi imagina vreun motiv pentru această onoare, deşi atunci când primise plicul gros, bunica ei avusese din nou acea privire de satisfacţie. Cordelia îi aruncase aceeaşi privire iscoditoare ca atunci când îi apăruseră primele semne pe braţe. De parcă şi-ar fi

văzut nepoata pentru prima dată. De parcă ar fi fost mândră de ea.

Nici măcar nu-i spusese lui Oliver despre asta, din moment ce era evident că el nu primise niciun plic, pentru că el nu ar fi ţinut secret aşa ceva. Lui Schuyler i se păru ciudat că el nu fusese ales de Comisie, din moment ce familia lui deţinea jumătate din Upper East Side şi întregul comitat Dutchess.

— Da, amuzant, ha-ha, nu-i aşa? zise ea.

Oliver avea o figură împietrită şi furia i se putea citi din nou pe chip.

— Şi mie nu mi-ai spus? zise el clătinând din cap. Nici nu mai ştiu cine eşti.

Ea îl privi îndepărtându-se pe culoar. Fiecare pas făcut de el părea să ilustreze distanţa din ce în ce mai mare care îi separa. El era cel mai bun prieten al ei. Persoana în care avea cea mai mare încredere. Cum era posibil să se supere din cauza faptului că ea urma să se alăture unui club social idiot? Dar ştia de ce este supărat. Până acum, făcuseră totul împreună. Dar acum, ea fusese invitată să facă parte din Comisie şi el nu. Drumurile lor se despărţiseră brusc. Lui Schuyler i se părea totul atât de prostesc. Se va duce la o singură întâlnire, doar pentru că bunica ei ţinea la asta foarte mult, iar apoi va renunţa. Cu siguranţă că nu exista nimic legat de acea Comisie care să prezinte interes pentru ea.

NOUĂSPREZECE

Era atât de amuzant să vezi ce speriaţi erau novicii. Mimi îşi aminti cum stătuse ea în aceeaşi sală anul trecut, gândindu-se că se strânseseră acolo pentru a planifica Balul Celor Patru Sute (temă, decoraţiuni, invitaţii) şi cu asta basta. Normal, Jack ştia că era ceva mai mult de atât, nimic nu-i scăpa fratelui ei — şi, într-adevăr, se părea că unii dintre ei ştiau mai multe legate de ceea ce li se întâmpla.

Şi Mimi trăise flashbackurile — amintiri care i se strecurau în minte fără niciun avertisment. Ca atunci când se afla pe Martha's Vineyard şi în loc să fie în faţa restaurantului Black Dog, era la o fermă undeva la ţară, îmbrăcată într-o rochie cadrilată oribilă — dacă îşi poate imagina cineva asemenea grozăvie. Sau atunci când dădea testul la franceză şi nu învăţase absolut nimic, dar îl luase cu brio, descoperind brusc că vorbea franceza fluent.

Zâmbi în sinea ei aducându-şi aminte de asta şi îi urmări pe câţiva dintre membrii Comisiei de Seniori intrând

în sală, printre care se afla şi mama ei, ai cărei pantofi Blahnik făceau un zgomot fin pe podeaua de marmură. Urmă un moment de linişte, timp în care femeile frumos coafate se salutau una pe alta şi le făceau copiilor semne vesele cu mâna.

Sala Jefferson era camera de la intrarea din faţă a reşedinţei Flood, decorată în stil Monticello[1], un tribut adus celui de-al treilea preşedinte american. Avea un tavan înalt şi boltit ca de catedrală, mai multe portrete de Gainsborough, iar în mijloc o masă mare şi rotundă, la care stăteau noii membri, care erau fie plictisiţi, fie speriaţi. Mimi nu-i recunoştea pe toţi, pentru că unii erau de la alte şcoli. Doamne, uniformele alea de la şcoala Nightingale[2] erau hidoase, se gândi ea. Restul membrilor din Comisia de Juniori stăteau jos la nişte pupitre sau erau în picioare cu braţele încrucişate, privind tăcuţi în jur. Observă că în sfârşit fratele ei Jack binevoise a-i onora cu prezenţa.

Deci până la urmă Protectorii se hotărâseră s-o includă şi pe tipa asta, Van Alen. Asta era dubios. Mimi nu avea nicio amintire cu ea din trecut, nici măcar din Plymouth. Trebuia să fie pe acolo pe undeva; Mimi trebuia să sape mai adânc în subconştientul ei. Rotindu-şi privirea prin sală, avu străfulgerări cu ceea ce fuseseră ceilalţi în trecut. Katie Sheridan, de exemplu, fusese mereu prietena ei — îşi făcuseră intrarea în societate împreună pe la 1850, iar Lissy

[1] Reşedinţă istorică din Virginia, ce a aparţinut omului de stat Thomas Jefferson (1743–1826).

[2] Şcoală particulară de elită din Manhattan.

Harris participase la nunta ei din Newport, puţin mai târziu în acelaşi an. Dar nu era cazul lui Schuyler.

Iar în ceea ce-l priveşte pe Jack, erau împreună de la începutul lumii. Singura faţă pe care o putea vedea în mod constant în fiecare dintre reîncarnările din trecut era a lui. Dacă Mimi şi-ar exersa meditaţiile, probabil că ar fi în stare să ajungă până la cele mai adânci cotloane ale istoriei, până la momentul creaţiei lor, în Egiptul de dinainte de potop.

Doamna Priscilla Dupont, o prezenţă obişnuită în paginile mondene şi forţa financiară şi socială din spatele multor instituţii culturale din New York, făcu un pas înainte. La fel ca toate femeile din spatele său, era nefiresc de slabă, cu o tunsoare bob ce-i încadra figura feţei. Era o prezenţă serioasă în costumul negru Carolina Herrera. În calitatea ei de Preşedintă a Comisiei şi Protector-Şef, declară şedinţa deschisă.

— Bine aţi venit la prima şedinţă din acest sezon a Comisiei Banca de Sânge din New York. Suntem foarte mândri că sunteţi prezenţi astăzi aici.

Atenţia lui Mimi se îndepărtă de la prelegerea standard, care făcea menţiuni la îndatoririle cetăţeneşti şi principiile de *noblesse oblige*, enumerând un şir de servicii pe care comisia le presta în folosul comunităţii. Balul anual, de exemplu, aduna sume foarte mari de bani pentru programele de cercetare dedicate eradicării bolilor de sânge, de tipul SIDA sau hemofilie. Comisia fondase spitale şi instituţii de cercetare şi fusese un actor important în procesul de finanţare a proiectelor cu celule stem şi alte inovaţii

medicale. Apoi, după discursul standard, doamna Dupont se uită pătrunzător la cei zece tineri aşezaţi la masă.

— Dar Comisia se ocupă şi cu altceva în afară de a-i ajuta pe alţii.

Tăcere tensionată.

Doamna Dupont se uită la fiecare elev în parte, înainte de a continua.

— Aţi fost chemaţi astăzi aici pentru că sunteţi speciali.

Vocea ei avea o tonalitate melodioasă, liniştitoare şi nobilă în acelaşi timp.

Mimi văzu că Bliss Llewellyn nu se simţea în apele ei. Îi făcuse scandal lui Bliss din cauza lui Dylan, dar cu asta îşi semnase condamnarea. Chiar ameninţase că nu va veni la întrunirea Comisiei, dar Mimi reuşise cumva s-o determine să-şi schimbe hotărârea.

– Poate unii dintre voi aţi observat apariţia unor schimbări în corpul vostru. Câţi dintre voi aveţi nişte semne albastre pe braţe?

Mai multe mâini se ridicară, câteva dintre ele radiind o lumină palã, cu nuanţe de safir.

- Foarte bine. Asta înseamnă că sângele începe să se manifeste.

Mimi îşi aduse aminte cum se impacientase când îi apăruseră primele semne. Formau un tipar complex de la umăr până la încheietură. Jack îi arătase semnele lui şi atunci se întâmplase încă unul dintre acele lucruri care par coincidenţe, dar de fapt nu sunt — dacă îşi ţineau braţele unul lângă altul, cele două tipare se potriveau perfect.

Semnele de sânge erau de fapt o hartă a propriilor istorii — era sângele care se manifesta cu putere, Sangre Azul[1], cel care le oferea unicitatea, deosebindu-i de toţi ceilalţi, îi informă doamna Dupont.

— Unii dintre voi poate aţi descoperit că brusc vă pricepeţi la ceva anume. Aţi observat că excelaţi la anumite materii deşi nu aţi învăţat nimic? Că memoria voastră a devenit ca un instantaneu fotografic?

Tinerii începură să dea din cap şi să comenteze.

— A observat cineva că, din când în când, timpul trece fie extrem de repede, fie extrem de încet?

Mimi dădu din cap. Asta făcea parte din proces — amintirile care te trăgeau din prezent înspre trecut. Puteai să mergi pe stradă, văzându-ţi de treaba ta liniştită, şi dintr-odată te trezeai mergând pe aceeaşi stradă, dar într-un alt timp. Era ca şi cum ai fi urmărit un film mişto, se gândi Mimi, diferenţa fiind că tu erai unul dintre personaje.

— Aţi descoperit că puteţi să mâncaţi orice şi cu toate astea să nu vă îngrăşaţi deloc?

Câteva fete chicotiră. Un metabolism foarte bun, asta credeau cei cu Sânge Roşu. Mimi râse în sinea ei. Da, sigur, de parcă ar fi putut cineva să mănânce câtă îngheţată ar fi vrut şi să rămână la fel de slabă ca ea. Asta era partea ei favorită din faptul că era de Sânge Albastru. Una dintre cei norocoşi. Cei aleşi.

---

[1] Sânge albastru (sp.).

— Gustul cărnii gătite a devenit de nesuportat. Aţi început să râvniţi la carne crudă, în sânge.

Câţiva părură încurcaţi. În special Bliss arăta foarte palidă. Mimi se întrebă dacă trăise cineva exact ce trăise ea — ziua când devorase singură mai multe fripturi crude, îngropându-şi faţa în carnea însângerată până când sângele începuse să i se scurgă pe bărbie şi arăta ca un pacient scăpat de la ospiciu. Din privirile celor de la masă, Mimi putu ghici că asta li se întâmplase multora dintre ei.

— O ultimă întrebare: câţi dintre voi aţi luat un animal de casă în ultimul timp? În special câini?

Toată lumea ridică mâna. Mimi îşi aduse aminte cum îşi găsise ea câinele chow-chow, Pookie, pe plaja din Hamptons şi cum fratele ei îl găsise pe Patch în aceeaşi zi. Tatăl lor fusese foarte mândru.

— Câţi dintre ei sunt copoi?

Doar Schuyler ridică mâna. Mimi tresări. Şi fratele ei, Jack, se dovedise vrednic de a avea un copoi — nivelul cel mai de sus. Asta chiar era frustrant.

— Suntem aici pentru a vă spune că nu aveţi de ce să vă faceţi griji. Toate lucrurile pe care le trăiţi sunt perfect normale. Şi asta pentru că, la fel ca mine, ca prietenii voştri sau colegii de clasă din spatele vostru, ca părinţii, bunicii, fraţii şi rudele voastre, voi faceţi parte dintr-o tradiţie îndelungată şi nobilă, numită Cei Patru Sute.

Doamna Dupont pocni din degete şi în sală se făcu întuneric. Dar ea, la fel ca şi ceilalţi membri ai Comisiei, străluceau. Aveau o lumină interioară care le accentua

trăsăturile. Era ca şi cum ar fi fost făcuţi din marmură albă translucidă.

— Asta se numeşte *illuminata,* este unul dintre darurile cu care suntem înzestraţi şi care ne ajută pe timp de noapte, făcându-ne vizibili unul altuia.

Câţiva dintre elevi ţipară.

— Nu aveţi de ce să vă îngrijoraţi. Aici sunteţi în siguranţă, pentru că toţi suntem la fel.

Vocea îi căpătă un accent melodios, hipnotic.

— Totul este perfect normal şi face parte din Ciclul de Expresie. Voi sunteţi novicii cu Sânge Albastru. Astăzi este ziua iniţierii voastre în istoria voastră secretă. Bine aţi venit în noua voastră viaţă.

Feţele elevilor erau înmărmurite de şoc. Mimi îşi aduse aminte cât de înspăimântată fusese ea, dar nu pentru că o speriase Comisia — era un alt gen de spaimă, o frică mult mai adâncă şi de nepătruns. Era groaza de a şti în sfârşit adevărul. Şi Mimi putea vedea aceeaşi groază pe feţele noilor membri.

Se îmbarcau într-o călătorie spre întunericul din interiorul lor.

DOUĂZECI

Vampiri?

Își pierduseră cumva mințile?

Comisia nu era altceva decât un paravan pentru un grup de monștri care sugeau sângele dintr-un film de mâna a doua? Deci nu erau doar persoane importante pe scena socială. Nu erau doar niște puști bogați. Nu erau slabi pentru că vomau tot ce mâncau. Și nu erau rapizi pe teren sau incredibil de atletici sau extraordinar de inteligenți doar pentru că erau talentați; ci pentru că — și asta chiar era de râs — erau *morți vii?*

Schuyler urmărise întreaga poveste pe jumătate îngrozită, jumătate fascinată de ceremonia cu iz de cult. Orice ar fi crezut ea că o așteaptă la Comisie, cu siguranță nu era asta. Trebuia să scape de acolo. Își împinse scaunul înapoi și era cât pe ce să se ridice și să părăsească sala.

Dar șovăi — și se așeză la loc. I se părea prea nepoliticos și rațiunea îi spunea să stea pe loc. Multe lucruri

despre care se vorbea aveau acum sens. Să luăm semnele albastre de pe brațele ei. După câte se pare, sângele strălucea prin piele pentru că începea să se manifeste, să se reconecteze la întregul set de cunoștințe și înțelepciune și amintiri din viețile anterioare. Sângele era *viu* — ăsta era motivul pentru care ei erau morți vii —, sângele lor era vechi de mii de ani, de la începutul lumii, o bază de date ce păstra conștiința imortalității. Avea voința sa proprie, și ca Sânge Albastru se presupunea că trebuie să înveți cum să accesezi și să controlezi vasta inteligență care-ți stătea la dispoziție în interiorul tău.

Învelișul fizic dispărea după o sută de ani, iar apoi intrai în repaus, dezvoltându-te până când te chemau să intri în etapa următoare a ciclului. Sau puteai alege să nu intri în repaus și atunci continuai să-ți păstrezi același înveliș fizic și deveneai Nemuritor — ca unii dintre Străbuni, dar pentru asta trebuia să ți se acorde o dezlegare specială. Majoritatea celor cu Sânge Albastru alegeau să treacă prin întregul ciclu. Cum îi spuneau? Cele trei etape ale vieții unui vampir: Expresie, Evoluție, Expulzare.

Și partea cu copoiul — nu avea ce să comenteze la asta. Beauty se luase după ea într-o bună zi și simțise ca și cum animalul ar fi fost o parte integrantă din ea. Doamna Dupont le explicase că prietenii canini erau de fapt o parte din sufletul lor care fusese transferată în lumea fizică pentru a-i proteja. Anii de la cincisprezece la douăzeci și unu erau denumiți Anii Amurgului pentru cei cu Sânge Albastru — perioada cea mai vulnerabilă din întregul ciclu de Expresie,

atunci când îşi lepădau identităţile umane pentru a-şi asuma identităţile de vampir. Manifestul Sângelui, cel care provoca şocul amintirilor, ameţeala, răul fizic, îi făcea să fie slăbiţi, iar câinii erau paznicii, îngerii păzitori care se asigurau că aceia cu Sânge Albastru ajungeau în etapa următoare nevătămaţi.

Totuşi, aşa ceva era imposibil de crezut. Atunci când se iluminaseră, fusese convinsă că membrii Comisiei le jucaseră vreo farsă de Halloween. Până şi Jack. Deci de aceea strălucea în noaptea aia la dans. Pentru ca ea să-l vadă.

Să vezi când i-o spune lui Oliver!

Dar, nu, nu putea să-i spună. Cei cu Sânge Roşu — oamenii — nu aveau voie să ştie. Deşi însoţitorii umani — acele persoane cu care săvârşeai chestia aia cu nume latinesc, cu alte cuvinte suptul sângelui — puteau să afle, dar ceremonia în sine îi făcea apoi să uite sau aşa ceva. Întregul proces avea o calitate hipnotică şi îi făcea amnezici şi loiali celor cu Sânge Albastru. Schuyler nu-şi putea imagina că ar dori vreodată să sugă sângele cuiva. Era atât de dezgustător. Dar, oricum, uitase că în primul rând nu avea cum să-i spună lui Oliver pentru că acesta nu vorbea cu ea.

Iar apoi mai erau toate aceste reguli care trebuiau respectate în cadrul ritualului — cum ar fi că ţi se permitea să ai doar câţiva însoţitori umani în acelaşi timp şi aveai voie să îi foloseşti o dată la patruzeci şi opt de ore. După câte se pare, viaţa de vampir nu semăna deloc cu ceea ce citise ea în cărţi sau văzuse la televizor, acestea din urmă fiind doar nişte strategii pentru a induce în eroare, create de

Conspirație, un subgrup al Comisiei, al cărui rol era să-i împiedice pe cei cu Sânge Roşu să afle de existența lor adevărată. Un ungur cu Sânge Albastru cu un macabru simț al umorului fusese responsabil pentru mitul Contelui Dracula. Conspirația disemina informații false. Toate chestiile alea despre care se vorbeşte că omoară vampirii — crucifixul, usturoiul şi soarele — erau inventate. Aşa ştiau ei să glumească.

Pentru că, aşa cum susținea Comisia, nimic nu putea ucide vampirii. Nimic. Moartea era doar o iluzie.

Schuyler află că motivul pentru care celor cu Sânge Albastru nu le plăceau crucifixele era că le aducea aminte de cădere, de izgonirea lor din Regatul Cerului. (Oamenii ăştia se amăgeau singuri, se gândi Schuyler. Ei chiar credeau că sunt nişte îngeri căzuți sau aşa ceva. Exact de asta avea nevoie lumea. De încă o grămadă de bogătaşi care se credeau buricul universului.) Se dovedi că usturoiul era interzis doar pentru faptul că mirosea urât. Doamna Dupont le vorbise ca un patefon stricat despre cum cei cu Sânge Albastru erau o rasă cu un simț estetic extrem de dezvoltat, care prefera frumusețea şi armonia (şi asta însemna să dai la o parte bucătăria italiană?). Cât despre lumina soarelui — păi, din nou, le amintea de paradisul din care fuseseră alungați, dar majoritatea vampirilor adora soarele — de aici şi super-bronzurile majorității membrilor Comisiei.

Trăiau etern, dar nu ca aceeaşi persoană şi nu în acelaşi timp. La fiecare Ciclu erau doar Patru Sute dintre ei. Puteau ingera mâncare, dar mulți o făceau doar pentru că se

obişnuiseră sau ca un simplu act de socializare. Odată ce atingeai o anumită vârstă, sângele uman îţi era de ajuns. Schuyler mai află că a consuma complet o fiinţă umană — a suge tot sângele din trup, practic omorând-o — era un lucru tabu. Era prima poruncă din Codul Vampirilor — nu trebuie să le faci rău însoţitorilor umani.

Având în vedere că oamenii se puteau lipsi doar de o anumită cantitate de sânge, majoritatea celor cu Sânge Albastru aveau mai mulţi însoţitori umani pe care îi foloseau prin rotaţie în agenda lor de hrănire, sub masca aventurilor amoroase. Deci de aceea avea Mimi o grămadă de iubiţi. Făcea parte din stilul de viaţă al unui Sânge Albastru. Şi Kitty Mullins — era oare una dintre însoţitoarele umane ale lui Jack? Trebuia să fie, din moment ce aici nu se afla. Brusc, Schuyler simţi cum gelozia ei faţă de Kitty se transformă în compătimire.

Protectoarea le spuse că principala lor misiune era să parcurgă întregul Ciclu de Expresie pentru a se dezvolta şi a ajunge într-un punct în care Dumnezeu îi va ierta şi îi va primi înapoi în Rai.

Da, sigur.

Schuyler nu credea o iotă. Asta era o idee bolnavă şi deloc amuzantă a cuiva care credea că face o farsă reuşită. Aproape că se aştepta să vadă o cameră de luat vederi cum apare de sub vreo masă. Dar restul şuşoteau şi câţiva dintre cei care stăteau lângă ea începură să plângă uşuraţi.

– Credeam că înnebunesc! o auzi pe Bliss Llewellyn zicând.

Hârtiile pe care le semnaseră pentru a se alătura Comi siei erau Codul Sângelui Albastru. Acest Cod era similar cu Cele Zece Porunci ale Sângelui Albastru — legile crea ției — şi erau legaţi de regulile acestuia.

În fiecare zi de luni aveau să afle mai multe informaţii despre istoria lor şi despre modul în care îşi puteau con trola puterile. Puterile vampirilor se manifestau în diverse moduri, cele mai obişnuite erau superinteligenţa şi forţele supraomeneşti. Majoritatea vampirilor putea citi gându rile oamenilor, dar doar cei mai puternici dintre aceştia reuşeau să controleze gândurile, să-şi impună forţa men tală asupra unei fiinţe mai slabe. Câţiva îşi puteau lua di verse forme, fiind capabili să-şi schimbe forma fizică după bunul plac. Cea mai rară putere dintre toate era cea de a opri timpul, dar un singur Sânge Albastru din istorie reu şise să exercite această putere şi făcuse asta o singură dată în decursul secolelor în care trăiseră pe acest pământ.

Întâlnirile aveau darul şi de a-i ajuta pe vampirii mai tineri să-şi aleagă un scop pentru acel ciclu. Cei cu Sânge Albastru, află Schuyler, erau de fapt cei care fondaseră majoritatea instituţiilor culturale ale oraşului, inclusiv Mu zeul Metropolitan de Artă, Muzeul de Artă Modernă, Co lecţia Frick, Guggenheim, New York City Ballet şi Opera Metropolitană. Cei cu Sânge Albastru erau în consiliile de administraţie, angajau curatori şi organizau activităţi de strângere de fonduri. Acele instituţii minunate erau ţinute în viaţă de banii celor cu Sânge Albastru.

Doamna Dupont le explică faptul că, pe măsură ce îmbătrâneau, vor avea şansa de a face parte din diverse

comisii. Deja, generația tânără cu Sânge Albastru își lăsa amprenta, pentru că ei erau cei care organizau balul Salvați Veneția, serile Colecționarii Tineri de la Whitney, strângerile de fonduri pentru High Line[1], printre alte cauze onorabile.

Ah, și, bineînțeles, tot ei erau cei care planificau Balul anual al Celor Patru Sute. Cel mai important eveniment social al anului, care se ținea la Sala de bal a Hotelului St. Regis în luna decembrie și care făcea parte dintr-o tradiție începută la sfârșitul secolului al XIX-lea de un grup cu Sânge Albastru.

Dar Schuyler nu credea nimic din toate astea. După ce ședința se încheie, mai mulți dintre noii membri se strânseră într-o parte pentru a pune mai multe întrebări juniorilor sau seniorilor. Schuyler ieși repede singură. Nu observase că în spatele ei mergea cineva.

El apăru în fața ei fără nici un avertisment.

— Hei, zise Jack Force zâmbind.

Avea părul ciufulit într-un stil adorabil, ca de obicei, iar ochii erau ca două smaralde sclipind pe figura lui frumos sculptată.

– Doamne, cum ai făcut asta?

Jack ridică din umeri.

– O să te învețe. Este unul dintre lucrurile pe care noi le putem face.

– Păi, „noi" nu cred că o să mai stăm prea mult pe-aici ca să aflăm, zise ea dându-l la o parte.

---

[1] Parc din sud-vestul New Yorkului, construit pe o porțiune din fosta linie de cale ferată destinată transportului de marfă.

— Schuyler, aşteaptă.

— De ce?

— Nu trebuia să se întâmple aşa. Această întâlnire a fost anunţată prea devreme. De obicei are loc primăvara. Şi până atunci, toţi îşi dau seama singuri din amintiri. Începi să realizezi cine eşti înainte de a-ţi spune altcineva. Întâlnirea este doar o formalitate. De obicei, când eşti racolat de Comisie, deja ştii.

— Poftim?

— Ştiu că sunt prea multe informaţii. Sunt multe de digerat. Dar nu-ţi aduci aminte ce s-a întâmplat sâmbătă seara? Când valsam? Am văzut ce am văzut pentru că totul s-a întâmplat în trecut. Tot ce ai auzit la întâlnire este adevărat.

Schuyler clătină din cap. Nu. Nu avea de gând să se lase păcălită aşa uşor. Ei nu aveau decât să creadă orbeşte ce voiau, dar ea era o fiinţă cu scaun la cap. Chestii ca vampiri şi vieţi anterioare şi nemurire pur şi simplu nu existau în lumea reală. Şi Schuyler făcea parte din lumea reală. Şi nu avea nicio intenţie să treacă prin Oraşul Nebunilor prea curând.

— Fă asta, zise Jack lovindu-şi uşor faţa, arătând într-o parte a maxilarului.

— De ce?

— Ar trebui să-i simţi. Chiar aici, zise el, apăsând cu degetul mare şi arătătorul de fiecare parte a gurii.

— Acolo?

— Da, ştiu, cei cu Sânge Roşu cred că îi avem în locul caninilor frontali, dar asta este încă una dintre erorile

intenţionat diseminate de Conspiraţie. Dinţii noştri de minte sunt un pic mai într-o parte.

— Dinţi de minte? Ca ăia pe care îi scoţi la dentist? zise Schuyler, abţinându-se să nu-şi dea ochii peste cap.

— Ah, am uitat, aşa îi numesc şi cei cu Sânge Albastru. Nu, nu aşa de departe. Au furat expresia de la noi, dar nu înseamnă acelaşi lucru. Haide, încearcă. Ar trebui să-ţi apară cam în perioada asta.

Ea îşi dădu ochii peste cap, dar îşi băgă un deget în gură, încercând să vadă dacă simte ceva.

— Nimic, nu este...

Sub nişte dinţi micuţi pe care nu-i observase înainte, în ambele părţi, simţi nişte vârfuri ascuţite.

— Dacă te concentrezi, îi poţi scoate.

Dădu cu degetul peste ei şi îşi imagină cum dinţii i se alungesc şi îi ies din gingii. Surprinzător, exact aşa se întâmplă.

— Poţi învăţa cum să-i alungeşti şi să-i retragi.

Schuyler făcu asta, trecând cu degetul peste colţii ascuţiţi ai dinţilor. I se făcu rău de emoţie, o emoţie extrem de puternică pe care nu şi-o putea controla.

Pentru că abia atunci îşi dădu seama de ceea ce negase în tot acest timp.

Era vampir. Nemuritoare. Periculoasă. Colţii ei erau destul de ascuţiţi pentru a suge sânge — pentru a străpunge pielea unei fiinţe umane. Îi retrase încet, simţind o durere surdă atunci când dispărură complet.

Era cu adevărat una de-a *lor.*

DOUĂZECI ŞI UNU

Când întâlnirea se încheie, Bliss rămase încă ame ţită de toate informaţiile pe care le aflase. Era vam pir, sau, se corectă ea imediat, *vam-pyre*, care însemna înger de foc în Limba Veche, adică un Sânge Albastru. Unul din tre morţii vii. Asta explica amintirile, coşmarurile. Vocile din mintea ei. Era atât de ciudat să se gândească că sân gele ei era viu, dar asta au zis — că toţi mai trăiseră înainte, cu mult timp în urmă, şi erau chemaţi când era nevoie de ei. Într-o bună zi aveau să aibă controlul deplin asupra tu turor amintirilor şi vor învăţa să le folosească.

Aceste informaţii aduceau cu sine un sentiment pro fund de uşurare. Deci nu-şi pierduse minţile. Ce se întâm plase la Met în după-amiaza aceea, când îşi pierduse cunoştinţa înainte de a-l săruta pe Dylan, era probabil parte integrantă din acest proces. Asta a vrut să zică dr. Pat Deci *era* normală. Era *normal* să-i fie rău şi să se simtă ame ţită. La urma urmei, trupul ei suferea o transformare,

sângele i se schimba. Poate că acum când înțelegea de ce are acele coşmaruri groaznice, n-o să mai fie atât de înspăimântată pe viitor.

Când întâlnirea luă sfârşit, Mimi îi zâmbi larg. Veni la Bliss.

— Eşti OK? întrebă ea cu blândețe.

Ştia că era nevoie de ceva timp ca să te obişnuieşti cu tot. Dar a fi inițiat în tainele celor cu Sânge Albastru echivala cu o ceremonie de absolvire sau ceva de genul ăsta. Când ea şi Jack fuseseră inițiați, părinții lor dăduseră o petrecere surpriză la Club 21 în cinstea acestui eveniment.

Bliss încuviință din cap.

— Haide să mergem să mâncăm un biftec tartar.

Merseră câteva cvartale înspre La Goulue şi se aşezară la o masă afară. Era târziu după-amiază, dar afară era încă soare şi cald. Comandară repede.

— Stai să văd dacă am înțeles bine. Nu ne poate ucide nimeni? întrebă Bliss trăgându-şi scaunul mai aproape ca să nu o audă cineva.

— Nu, trăim etern, zise Mimi nepăsătoare.

— Adică pentru totdeauna?

Bliss nu reuşea să conceapă aşa ceva. Cum adică să trăiască pentru totdeauna. Adică, n-o să fie plină de riduri?

— Adică pentru totdeauna, o îngână Mimi.

— Dar cum rămâne cu țepuşa de argint în inimă?

— Doar dacă e de la Tiffany's! râse Mimi sorbind din apa Pellegrino. Acum serios, Bliss, te-ai uitat prea mult la *Buffy*. Nimic nu ne poate face rău. Dar ăsta e Hollywoodul.

A trebuit să inventeze nişte metode de a ne ucide. Nu-mi dau seama de unde avem reputaţia asta proastă, zise ea zâmbind dulce. Toate sunt creaţiile Conspiraţiei, le place să-i inducă în eroare pe cei cu Sânge Roşu.

Bliss îşi simţi capul greu. Încă era confuză.

— Dar murim peste o sută de ani?

— Doar învelişul exterior moare. Dacă asta alegi. Amintirile tale trăiesc veşnic, aşa că practic nu mori niciodată, zise Mimi apucând sticla verzuie de apă şi luând încă o gură.

— Dar ce zici de suptul sângelui şi toate chestiile alea?

— Este amuzant, spuse Mimi cu ochii sclipind visători gândindu-se la armăsarul ei italian. Mai bun ca sexul.

Bliss roşi.

— Ah, nu fi aşa de mironosiţă. Am avut zeci de oameni.

— Eşti un fel de târfă a vampirilor, glumi Bliss.

Faţa lui Mimi se înnegură, dar apoi îşi dădu seama de glumă şi râse.

— Mda, o adevărată vampă, asta sunt!

Veni mâncarea — felii roz de carpaccio pentru Mimi şi un biftec tartar pentru Bliss.

Bliss fu recunoscătoare celui care făcuse vita în sânge, nu doar acceptabilă din punct de vedere social, ci şi la modă, şi tăbărî asupra farfuriei. Se întrebă cum s-ar simţi Dylan dacă l-ar face însoţitorul ei uman. Şi cum ar face, ar începe să se sărute şi apoi s-ar apuca să-l muşte de gât, sau cum?

Mesele de pe trotuar se umpleau rapid cu clienţi din cartierele învecinate, majoritatea femei în haine şic, de

piele, şi blugi originali, ţinând în mâini plase imense de cumpărături de la magazinele de pe Madison Avenue, şi care se opreau să facă o scurtă pauză şi să-şi tragă puţin sufletul după o zi extenuantă de probat haine. Bliss se uită în jur. Aproape la fiecare masă se serveau feluri similare de carne crudă. Se întrebă câţi dintre ei erau Sânge Albastru. Poate toţi?

— Dar soarele? Nu ne ucide? întrebă ea printre îmbucături. Friptura i se topea în gură, rece şi picantă.

— Cumva te ofileşti şi eşti pe moarte acum? chicoti Mimi. Ai uitat că toată lumea merge la Palm Beach de Crăciun?

Bliss fu nevoită să recunoască că nu. Adică nu se ofilea, nu murea din cauza soarelui. Dar avea nişte mâncărimi totuşi, aşa că-i spuse lui Mimi.

— Trebuie să te duci la dr. Pat. Dacă eşti alergică, o să iei o pastilă. Unii dintre noi sunt; este genetic. Dar eşti norocoasă, pentru că pastila aia te scapă şi de acnee. Nu e grozav?

Mimi lăsă furculiţa jos, îşi şterse buzele cu un şervet, apoi scoase o pilă Tweezerman şi începu să-şi ascută dinţii.

— Este foarte bună pentru colţi, o informă Mimi sec.

Bliss era dezorientată. Pentru o secundă, se uită dincolo de Mimi, în ochii persoanei pe care simţea că o cunoştea de când lumea.

— S-a întâmplat, nu-i aşa?

— Ce?

— M-ai văzut. Sau, mă rog, o versiunea a mea, într-una dintre vieţile tale anterioare.

— Asta a fost?

— Cine eram? întrebă Mimi curioasă.

— Păi, tu nu ştii?

Mimi oftă.

— Nu prea. Poţi să intri în meditaţie şi să-ţi înveţi întreaga istorie, dar e cam bătaie de cap. Nu eşti nevoită să faci asta.

— Te căsătoreai, zise Bliss. Şi purtai o coroană.

— Mmmm, zâmbi Mimi. Mă întreb când o fi fost asta. Nu-mi amintesc. M-am căsătorit la Boston, Newport şi Southampton — cel din Anglia, nu din Long Island. De acolo ne tragem, ştii. Cel puţin, până am venit aici. Îmi aduc aminte că am creat colonia Plymouth, tu nu? Mai departe de atât nu-mi pot aminti. Deocamdată.

Dar Bliss nu-i spuse lui Mimi că în amintirea ei o văzuse sărutându-se pasional cu soţul ei. Şi că acel soţ semăna al naibii de bine cu actualul ei frate Jack. Îţi dădea fiori pur şi simplu. Poate exista totuşi vreo explicaţie pentru asta, dar până una alta Bliss păstră această imagine tulburătoare pentru sine.

DOUĂZECI ŞI DOI

Cordelia îşi dăduse întâlnire cu Schuyler la un ceai în holul Hotelului St. Regis, după ore. Când Schuyler sosi, ea deja o aştepta la masa lor obişnuită. Bunica ei stătea în mijlocul unui salon luminos şi frumos, cu copoiul lui Schuyler odihnindu-se la picioare. În mod normal, Hotelul St. Regis nu permitea accesul cu animale de companie, dar pentru Cordelia făcuseră o excepţie. La urma urmei, Astor Court fusese denumit după străbunica Cordeliei.

Schuyler înaintă spre ea având un sentiment de mânie combinat cu nelinişte.

Bunica ei stătea senină, cu braţele încrucişate în poală. Părea plină de energie şi radiantă. Tenul îi strălucea şi avea un păr blond platinat, doar cu o nuanţă slabă de argintiu. Pentru prima dată Schuyler observă că bunica ei mereu arăta aşa după şedinţele săptămânale de tratament la Jorge's. Dar abia acum se întrebă — sud-americanul

flamboaiant era oare doar un simplu stilist? Sau unul dintre însoţitorii umani ai Cordeliei? Schuyler se decise că nu dorea să afle.

— Mă bucur că sunt prima persoană care te felicită, zise Cordelia.

— Nu-mi dau seama de ce ar trebui să fiu atât de fericită, răspunse Schuyler.

Cordelia îi făcu semn să se aşeze pe scaunul din faţa ei.

— Ia loc, nepoata mea. Avem multe de discutat.

Un chelner în smoching se apropie şi Cordelia comandă ceai cu gustări şi prăjiturele.

— Flori Chinezeşti pentru mine, vă rog, se decise ea închizând meniul.

Schuyler se aşeză, iar Beauty îşi puse capul în poala ei. Schuyler mângâie câinele absentă, întrebându-se dacă Beauty era cu adevărat îngerul ei păzitor sau doar un mal danez pe care-l găsise pe stradă. Aruncă o privire fugară meniului îmbrăcat în piele şi dădu repede paginile.

— Un ceai Earl Gray pentru mine, mulţumesc.

— De ce nu mi-ai spus până acum? întrebă ea după ce chelnerul plecă.

— Pentru că nu aşa e rostul lucrurilor, zise Cordelia simplu. Povara cunoaşterii de sine nu trebuie lăsată pe umerii nimănui până când persoana nu este pregătită pentru aşa ceva. Şi am constatat că Priscilla face o treabă extraordinară cu ceremonia de iniţiere.

Priscilla Dupont. Protectorul-Şef. Preşedinta Comisiei. Femeie mondenă. Sau ce o fi fost ea de fapt.

— Cordelia, câţi ani ai mai precis? întrebă Schuyler.

Cordelia zâmbi. Un zâmbet trist şi atotcunoscător.

— Ai ghicit corect. Am trecut dincolo de ciclul obişnuit. Am obosit de etapa asta a Expresiei. Dar am motivele mele pentru care am rămas.

— Din cauza mamei mele..., zise Schuyler.

Îşi dădu seama că i se permisese Cordeliei să trăiască mai mult pentru a putea avea grijă de ea, dat fiind faptul că mama ei... ce făcea de fapt mama ei? Dacă era un vampir atotputernic, de ce era atunci în comă?

Bunica ei părea îndurerată.

— Da, într-adevăr mama ta a făcut nişte alegeri nefericite.

— De ce? De ce este în comă? Dacă este invulnerabilă, de ce nu se trezeşte?

— Nu pot să vorbesc eu despre asta, zise Cordelia cu asprime. Orice ar fi făcut, tu ar trebui să te consideri privilegiată că ai primit moştenirea ei.

Schuyler voia s-o întrebe pe bunica ei ce voise să spună cu asta, dar chelnerul sosi aducând un suport de argint cu trei etaje, încărcat cu biscuiţi, sandvişuri şi prăjiturele. Ceainice de argint strălucitor pline cu ceai erau aşezate lângă ceştile de porţelan.

Schuyler se grăbi să-şi toarne şi fu admonestată de bunica ei.

— Strecurătoarea!

Ea dădu din cap şi puse strecurătoarea de argint deasupra ceştii. Chelnerul luă ceainicul şi turnă ceaiul. Aroma

plăcută de bergamotă îi învălui simţurile. Zâmbi. Îi plăcuse acest ritual de după-amiază încă de pe vremea când era doar o copilă. Undeva în spate, harpistul cânta o melodie suavă.

Timp de câteva momente, fu linişte deplină în timp ce ea şi bunica ei se delectau cu bunătăţi. Schuyler turnă o linguriţă de frişcă şi nişte cremă de lămâie peste un biscuit. Luă o îmbucătură, scoţând murmure de încântare.

Cordelia se şterse delicat cu şervetul la gură. Alese un mini sandviş cu salată de crab, muşcă din el şi-l puse înapoi pe tavă.

Schuyler îşi dădu seama abia acum că era moartă de foame. Luă un sandviş — unul mic, cu castravete, şi încă un biscuit.

Chelnerul reumplu cele două niveluri ale tăvii, aplecându-se discret, fără a le deranja.

— Ce ai vrut să spui că sunt norocoasă? o întrebă pe bunica ei.

Era derutată. Suna de parcă ea ar fi putut alege să fie altcineva, dar din ceea ce aflase la întâlnire, se pare că îi era destinat să fie Sânge Albastru.

Cordelia ridică din umeri. Ridică capacul ceainicului şi se încruntă uşor la chelnerul care stătea lipit de perete.

— Aş mai dori puţină apă fierbinte, vă rog, zise ea.

— Eşti cu adevărat bunica mea? întrebă Schuyler printre îmbucături de somon afumat şi pâine de secară.

Cordelia zâmbi din nou. Era tulburător, ca şi cum o cortină s-ar fi ridicat şi Schuyler în sfârşit putea vedea adevărata faţă a bătrânei.

— Tehnic vorbind, nu. Eşti isteaţă dacă ţi-ai dat seama de asta. Încă de la începutul lumii noi am fost Patru Sute. Noi nu avem urmaşi în sensul obişnuit al cuvântului. Aşa cum ai aflat, de-a lungul ciclurilor, mulţi dintre noi sunt chemaţi, dar alţii aleg să intre în repaus. Din ce în ce mai mulţi preferă să intre în repaus, cufundaţi în somn, şi aleg să nu se dezvolte preferând să rămână într-un stadiu primar. Când trupurile mor, tot ce ne mai rămâne este o picătură de sânge cu tiparul ADN-ului personal, iar atunci când vine vremea eliberării unui nou spirit, acelora dintre noi care aleg să reintre în circuit li se implantează noul germene al vieţii. Deci, într-un fel, toţi suntem rude, dar de fapt nu suntem deloc înrudiţi. Dar tu eşti responsabilitatea mea.

Schuyler fu uluită de cuvintele bunicii ei. Ce anume dorise să spună cu asta?

— Şi tatăl meu? întrebă ea într-o doară, gândindu-se la bărbatul înalt cu costum negru care o vizita pe mama ei.

— Tatăl tău nu te priveşte pe tine, răspunse Cordelia cu răceală. Nu te mai gândi la el. Nu a fost demn de mama ta.

— Dar cine...?

Schuyler nu-şi cunoscuse niciodată tatăl. Îi ştia numele, Stephen Chase, şi că fusese un artist care o întâlnise pe mama ei la vernisajul unei expoziţii. Dar asta era tot. Nu ştia absolut nimic despre familia lui.

— Destul. A dispărut, asta e tot ce trebuie să ştii. Ţi-am mai spus, a murit la scurt timp după ce te-ai născut tu, zise Cordelia întinzându-se şi mângâind-o pe păr. De foarte

mult timp Cordelia nu-i mai arătase vreun semn de afecţiune.

Schuyler se întinse să ia o tartă cu căpşuni. Se simţea descurajată şi neliniştită, ca şi cum Cordelia nu-i spunea totul.

— Sunt vremuri grele pentru noi, să ştii, explică Cordelia alegând o prăjiturică cu alune. Din ce în ce mai puţini vampiri Sânge Albastru aleg să treacă prin ciclurile normale, iar valorile, modul nostru de viaţă dispar cu repeziciune. Puţini mai respectă azi Codul. Există disensiuni şi corupţie în rândurile noastre, la diferite niveluri. Mulţi se tem că nu vom atinge niciodată starea de beatitudine. În schimb, sunt mulţi care aleg să se piardă în abisurile întunecate care ne ameninţă. Nemurirea este un blestem şi o binecuvântare. Deja am trăit prea mult. Îmi amintesc mult prea multe, zise Cordelia ridicând ceaşca la gură cu un gest elegant.

Când puse ceaşca jos, faţa i se schimbă. Se întristase şi se ofilise chiar în faţa ochilor lui Schuyler. Schuyler simţi un val de afecţiune pentru această femeie bătrână, indiferent că era vampir sau nu.

— Ce vrei să spui?

— Trăim vremuri groaznice. Pline de vulgaritate şi disperare. Noi am făcut tot posibilul să influenţăm, să le arătăm calea. Suntem fiinţe ale frumuseţii şi luminii, dar cei cu Sânge Roşu nu ne mai ascultă. Am devenit irelevanţi. Acum sunt mult prea mulţi de-ai lor şi mult prea puţini de-ai noştri. Voinţa lor va schimba acum lumea, nu a noastră.

— Ce vrei să spui? Charles Force este cel mai bogat şi mai puternic bărbat din New York, iar tatăl lui Bliss este senator. Amândoi sunt Sânge Albastru, nu? întrebă Schuyler.

— Charles Force, zise Cordelia cu asprime, amestecând o linguriţă de miere în ceai. Dădu drumul linguriţei cu atâta furie, încât ceilalţi clienţi întoarseră capetele. Faţa era împietrită. El îşi are propriile planuri. Cât despre senatorul Llewellyn, a avea o funcţie politică este o încălcare directă a Codului. Noi nu intervenim în mod direct în afacerile politice ale oamenilor. Dar vremurile s-au schimbat. Uită-te la soţia lui, zise Cordelia strâmbând din nas. Nu are nimic de Sânge Albastru în gusturile şi modul în care se îmbracă — „aspiraţii descendente" mi se pare că se spune.

Cordelia oftă şi Schuyler îşi puse palmele peste mâinile ei.

— Tu eşti o fată bună. Deja ţi-am spus prea multe. Dar probabil toate astea te vor ajuta într-o bună zi să îţi dai seama care este adevărul. Dar nu acum.

Şi cu asta Cordelia închise subiectul.

Îşi terminară ceaiul în linişte. Schuyler muşcă dintr-un ecler cu ciocolată, dar îl puse la loc pe tavă fără a-l termina. Îi dispăruse pofta de mâncare după toate câte aflase de la Cordelia.

DOUĂZECI ŞI TREI

Era groaznic modul în care cel mai bun prieten al tău putea să-ţi răsucească cuţitul în rană până-ţi dădeau lacrimile. Oliver ştiuse foarte bine unde să-şi plaseze aluziile răutăcioase. Chiar aşa, Pod Person! Dar el, el cu Vespa şi tunsorile lui de o sută de dolari? Şi petrecerile lui aniversare din fiecare an de la bordul iahtului de şaptezeci de metri al familiei? Nu era asta încă o încercare de a avea acces la popularitatea care îi tot scăpa printre degete?

De la întâlnirea Comisiei şi ceaiul luat cu Cordelia, Schuyler se simţea dezrădăcinată, plutind în derivă, păşind pe nisipuri mişcătoare. Bunica ei îi confirmase multe lucruri legate de trecutul lor — dar la fel de multe rămăseseră trecute sub tăcere. De ce era mama ei în comă? Ce se întâmplase cu tatăl ei? Schuyler era pierdută, mai ales de când Oliver nu mai vorbea cu ea. Nu se mai certaseră niciodată înainte — făceau glume cum că ar fi fost două jumătăţi ale aceleiaşi persoane. Le plăceau (50 Cent, filmele

SF, sandvişurile cu pastramă şi muştar) şi le displăceau (Eminem, mulţimea pretenţioasă de la Premiile Oscar, vegetarienii ipocriţi) aceleaşi lucruri. Dar acum că Schuyler îl mutase pe Jack Force din categoria „Nasol" în categoria „Tare", fără a-i cere însă aprobarea lui Oliver, acesta nu mai voia să aibă de a face cu ea.

Restul săptămânii trecu fără ca nimic să se întâmple, Cordelia plecă în sejurul ei anual de toamnă la Martha's Vineyard, Oliver refuza să-i observe existenţa şi ea nu mai avu nicio şansă de a vorbi din nou cu Jack. Dar pentru prima oară în multe săptămâni, Schuyler fu mult prea ocupată cu aspectele mai practice ale vieţii — să treacă la biologie, să-şi facă temele, să-şi predea eseurile la engleză — pentru a le mai da atenţie.

Ori de câte ori îşi extindea şi retrăgea colţii, falca o durea şi fu uşurată să observe că încă nu simţea foamea aia profundă. Aflase de la bunica ei că *Caerimonia Osculor*, Sărutul Sacru, era o ceremonie specială şi majoritatea celor cu Sânge Albastru aşteptau până la vârsta majoratului (optsprezece ani) pentru a o pune în aplicare; deşi numărul incidentelor înainte de acest termen începuse să crească cu fiecare generaţie — unii vampiri nu aveau mai mult de paisprezece sau cincisprezece ani când îşi luau primul însoţitor uman. A lua un Sânge Roşu drept însoţitor uman împotriva voinţei lui sau ei era, de asemenea, o încălcare a Codului.

În acea după-amiază de vineri după şcoală, se decise pe nepusă masă să-şi viziteze mama la spital, din moment ce

Oliver nu o invitase la el să-şi petreacă timpul împreună, ca de obicei. Şi oricum avea un plan şi nu voia să aştepte până duminică pentru a-l pune în aplicare. În loc să-i citească articole din ziar, aşa cum făcea în mod obişnuit, avea de gând să-i pună mamei ei câteva întrebări. Chiar dacă aceasta nu-i putea răspunde, Schuyler s-ar fi simţit mai bine descărcându-şi sufletul.

Spitalul era mult mai liniştit în acea după-amiază din timpul săptămânii. În hol nu erau foarte mulţi vizitatori şi clădirea avea un aer dezolant şi părăsit. Viaţa era trăită în alte părţi; până şi asistentele păreau nerăbdătoare să plece în weekend.

Schuyler se uită din nou prin ferestruică înainte de a intra în salon. La fel ca şi data trecută, lângă pat stătea acelaşi bărbat grizonat. Îi spunea ceva mamei ei. Schuyler îşi lipi urechea de uşă.

— Iartă-mă... iartă-mă... trezeşte-te, te rog, lasă-mă să te ajut...

Schuyler privea şi asculta. Ştia cine este. El trebuia să fie. Schuyler îşi simţi inima bătând cu putere.

Bărbatul continua să vorbească.

— M-ai pedepsit destul, te-ai pedepsit pe tine însăţi destul. Întoarce-te la mine, te implor.

Asistenta mamei ei apăru lângă ea.

— Bună, Schuyler, ce faci? De ce nu intri?

— Tu nu-l vezi? şopti Schuyler arătând spre fereastră.

— Pe cine să văd? întrebă asistenta uluită. Nu văd pe nimeni.

Schuyler strânse din buze. Doar ea îl putea vedea pe străin. Era exact cum îşi închipuise şi simţi o fluturare de nerăbdare.

— Nu vezi?

Asistenta clătină din cap şi se uită la Schuyler de parcă ceva era în neregulă cu ea.

— Mda, e doar un joc al luminii, zise Schuyler. Mi s-a părut că văd ceva...

Asistenta dădu din cap şi se îndepărtă.

Schuyler intră în salon. Vizitatorul misterios se evaporase, dar ea observă că scaunul era cald încă. Se uită de jur împrejurul camerei şi începu să-l cheme încet, pentru prima oară de când îl zărise pe străinul care plângea.

— Tată? şopti Schuyler, intrând în cealaltă cameră, o cameră de oaspeţi complet mobilată. Tată? Tu eşti? Eşti aici?

Niciun răspuns, iar bărbatul nu reapăru. Schuyler se aşeză pe scaunul liber.

— Vreau să ştiu ce s-a întâmplat cu tatăl meu, îi zise Schuyler femeii care zăcea în pat. Stephen Chase. Cine era? Ce ţi-a făcut? Ce s-a întâmplat? Mai trăieşte? Vine să te viziteze? A fost aici puţin mai devreme?

Îşi ridică vocea sperând că dacă vizitatorul mai era încă în cameră, i-ar fi răspuns. Astfel încât tatăl ei să-şi dea seama că ea ştia că este el. Şi-ar fi dorit să fi rămas şi să fi vorbit cu ea. Cordelia îi dăduse întotdeauna impresia că tatăl ei făcuse ceva groaznic care o rănise pe mama ei. Că nu o iubise niciodată — un fapt pe care nu-l putea corela cu imaginea bărbatului care plângea la capul patului.

— Mamă, am nevoie de ajutorul tău, se rugă Schuyler. Cordelia spune că te poţi trezi oricând vrei, dar nu vrei. Trezeşte-te, mamă. Trezeşte-te de dragul meu. Te rog.

Dar femeia nu se mişcă. Niciun răspuns.

— Stephen Chase. Soţul tău. A murit când m-am născut. Sau cel puţin aşa zice Cordelia. Este adevărat? Tatăl meu este mort? Mamă? Te rog, trebuie să ştiu.

Nici măcar o mişcare imperceptibilă a degetelor sau un oftat.

Schuyler renunţă la a mai pune întrebări şi luă ziarul. Continuă să-i citească anunţuri matrimoniale, simţindu-se ciudat de alinată la auzul litaniilor uniunilor maritale şi uniformitatea acestora. După ce termină de citit şi ultimul anunţ, se ridică şi îşi sărută mama pe obraz.

Pielea Allegrăi era rece şi avea o consistenţă ca de ceară la atingere.

Ca o atingere a morţii.

Schuyler plecă mai întristată ca oricând.

DOUĂZECI ŞI PATRU

În acea seară, Schuyler se întoarse acasă unde primi un telefon interesant de la Linda Farnsworth. Stitched for Civilization era cel mai tare brand de blugi din oraş (şi din lume) al momentului. Panourile publicitare senzaţionale ale firmei împânzeau Times Square şi modelele purtând semnătura „Social Lies" de trei sute de dolari bucata — îţi ridicau posteriorul, cu talie joasă, se mulau pe coapse, pătaţi, înălbiţi, rupţi şi extra-lungi — deveniseră obiecte de cult într-o obsesie generală printre adolescenţii *jeanerati*. Şi, după câte se pare, designerului îi plăcuse poza lui Schuyler făcută cu Polaroidul.

— Vei fi noua imagine pentru Civilization! zise Linda la telefon. Te vor neapărat. Nu mă face să cad în genunchi.

— OK, zise Schuyler simţindu-se un pic încurcată de exuberanţa Lindei.

Din moment ce Schuyler nu putuse inventa niciun motiv valabil pentru a nega valoarea zeilor modei (cine era ea să zică nu celor de la Civilization?), a doua zi dimineaţă

se îndreptă spre sudul Manhattanului pentru şedinţa foto. Studioul din Chelsea se afla într-o clădire uriaşă, lungă cât un cvartal, care adăpostise odinioară o tipografie. Liftierul era un domn cu ochii înceţoşaţi, îmbrăcat într-o uniformă, care trebuia să manevreze liftul manual pentru a o conduce pe Schuyler la etajul potrivit.

Merse printr-un labirint de holuri, observând şirul de nume faimoase ale diverşilor designeri, precum şi adresele web foarte cunoscute, agăţate de uşile închise.

Studioul foto era în partea de nord-est a clădirii. Uşa era deschisă şi o muzică electronică care-ţi spărgea timpanele se auzea din interior.

Intră, nu foarte sigură de ce anume va găsi înăuntru. Studioul era un spaţiu larg, deschis, o cutie imensă şi albă cu podele de poliuretan alb lucios şi ferestre din tavan până în podea. Pe unul dintre pereţi era creat un decor „perfect" şi un trepied era aşezat chiar în faţa lui. Angajaţii care abia îşi reţineau căscaturi împingeau cuiere de haine, astfel încât un stilist cu părul în *dreadlocks* să poată alege cea mai potrivită vestimentaţie.

— Schuyler! un bărbat slab şi neras, purtând un tricou intrat la apă şi blugi căzuţi se apropie de ea cu mâna întinsă. Fuma şi purta ochelari de soare Ray Ban Aviator.

— Bună, zise Schuyler.

— Jonas Jones, mă mai ţii minte? întrebă el ridicându-şi ochelarii şi zâmbind.

— A, desigur, zise Schuyler puţin intimidată.

Jonas Jones era unul dintre cei mai faimoşi absolvenţi de la Duchesne. Terminase cu câţiva ani în urmă şi făcuse mare vâlvă în lumea artei cu picturile sale. Mai realizase şi un film, *Lumberjack Quadrille*, care fusese acceptat la festivalul de film Sundance, iar apoi cariera sa luase o altă turnură, spre fotografie de modă.

– Mulţumesc foarte mult că ai venit, zise el. Îmi pare rău că te-am anunţat cam din scurt, dar aşa stau treburile în domeniul ăsta.

Îi făcu cunoştinţă cu designerul de la Civilization, un fost model cu măsuri perfecte, cu abdomen bine modelat şi oase pelviene proeminente.

– Sunt Anka, zise ea veselă. Ne pare rău că te-am sculat din pat aşa de dimineaţă duminica. Dar va fi o zi lungă. O să fie bine. Avem tone de gogoşi, zise ea arătând spre masa încărcată de cutii alb-verzi de Krispy Kreme.

Lui Schuyler deja îi plăcea de ea.

– OK. Hai să-ţi aranjăm părul şi să te machiem, zise Jonas, îndrumând-o pe Schuyler către un colţ unde două scaune înalte erau aşezate în faţa unei oglinzi imense, ca de cabină de probă, încadrată de becuri luminoase.

Bliss Llewellyn stătea într-unul din scaune. Linda uitase să menţioneze că anul ăsta Civilization avea *două* imagini! Fata cea înaltă era deja machiată. Îi aranjaseră părul într-o coafură cu mult volum şi buzele îi erau date cu un ruj roşu-cireaşă. Purta un halat alb vaporos şi vorbea la telefon. Bliss îi făcu jovială cu mâna lui Schuyler.

Aceasta îi răspunse şi se sui pe scaun, iar o make-up artist britanică, care se prezentă ca fiind Perfection Smith,

începu să-i evalueze starea tenului. În acelaşi timp, un sti list morocănos îi apuca smocuri de păr uitându-se cu aten ţie şi mormăind dezaprobator.

— Ai avut o noapte lungă? întrebă Perfection ţinându-i bărbia în lumină. Ai un ten foarte uscat, iubita! zise ea cu un accent cockney nazal.

— Bănuiesc că aşa e, răspunse Schuyler.

Nu dormise foarte mult de când se întrunise Comisia. O înfricoşa gândul că în timp ce ea dormea, propriul sânge se trezea la viaţă, infiltrându-i-se în conştiinţă şi că toate amintirile şi vocile din vieţile ei anterioare se luptau pentru a prelua controlul asupra creierului ei. Chiar dacă Jack îi explicase că nu aşa mergeau lucrurile — amintirile erau amintirile ei, aşa că erau parte integrantă din fiinţa ei şi nu trebuia să îi fie frică —, Schuyler nu era foarte sigură de asta.

Închise ochii în timp ce faţa îi era masată, ciupită, împunsă, curăţată şi unsă, iar părul era tras, pieptănat şi uscat, aproape arzându-i-se rădăcinile.

— Au! ţipă ea, simţind suflul de foc al uscătorului aproape arzându-i scalpul. Dar stilistul botos nici măcar nu-şi ceru scuze.

Schuyler avea probleme şi cu grămada de indicaţii pe care le primea de la Perfection. Nu îşi dăduse niciodată seama că a te machia era aşa de dificil. Trebuia să facă atât de multe lucruri, uneori chiar în acelaşi timp, astfel încât specialista în machiaj să-şi poată face treaba corect. Perfection era ca un sergent la instrucţie.

— Deschide. Mai larg. Uită-te încoace. Uită-te încolo. Uită-te la genunchiul meu. Ridică privirea în tavan

Închide gura. Freacă buzele una de alta. Uită-te la genunchiul meu.

În momentul în care transformarea fu completă, Schuyler era deja epuizată.

— Eşti pregătită? întrebă Perfection.

Îşi trase scaunul în spatele lui Schuyler pentru ca aceasta să se poată vedea în oglindă.

Schuyler rămase mută de uimire când se privi. Era exact faţa mamei ei care se uita înapoi la ea. Faţa care îi zâmbea calm din fotografiile de nuntă pe care ea le păstrase sub pat. Era ireal de frumoasă.

— Oh, zise Schuyler cu ochii mari de uimire.

Până acum, nu realizase că seamănă leit cu mama ei.

Doamne, chiar este *foarte* drăguţă, se gândi Bliss. Drăguţă nici nu era cuvântul potrivit — era ca şi cum ai spune că Audrey Hepburn arată bine. Schuyler era *ieşită din comun.* Cum de nu observase ea asta mai înainte? se întrebă Bliss. Vorbea cu Dylan la telefon — îi spunea despre petrecerea pe care o dădea la ea acasă în acea seară — mama ei plecase la Washington să-l viziteze pe tatăl ei, iar Jordan avea să doarmă la o prietenă. Tocmai îi spunea la ce oră să vină când rămase ca trăsnită de transformarea lui Schuyler.

Schuyler era un adevărat fotomodel din cap până în picioare. Avea buze pline şi strălucitoare, iar părul ei lung şi bogat era coafat drept, căzând-i perfect pe spate ca o perdea de abanos. Stilistul o îmbrăcase într-o pereche de blugi Stitched for Civilization strâmţi şi sub toate straturile alea Bliss observă că Schuyler avea un corp foarte

frumos, mic şi subţire ca de silfidă. Bliss se simţi brusc ca un cal în comparaţie cu ea.

— Vorbim mai târziu, ne cheamă pe platou, îi zise ea lui Dylan, închizând telefonul.

— Doamne, arăţi atât de bine, şopti Bliss când se întâlniră umăr la umăr în faţa decorului alb.

— Mulţumesc, spuse Schuyler. Mă simt atât de caraghioasă.

Nu mai purtase niciodată atât de puţine haine în public şi încerca cu disperare să nu lase să se vadă asta. Amândouă aveau pe ele doar blugi şi nimic altceva — întoarse cu spatele la aparatul foto, cu braţele încrucişate acoperindu-şi sânii, deşi stilistul le pusese peste piept Band-Aids de culoarea pielii. Acceptase să vină la şedinţa asta mai mult din curiozitate, un experiment social pe care-l putea analiza mai târziu, dar acum era nevoită să recunoască că era destul de amuzant.

În studio era frig, iar Jonas striga instrucţiunile încercând să acopere muzica celor de la Black Eyed Peas care bubuia din boxe. Atmosfera era plină de agitaţie, asistenţii nervoşi şi tehnicienii de lumini săreau în sus la fiecare cuvânt al fotografului. Cum era câte o pauză, Bliss şi Schuyler erau atacate cu canistre de fixativ. O seriozitate impasibilă guverna discuţiile aprinse dintre Jonas şi Anka, care se întrebau dacă era mai bine ca părul fetelor să fluture în vânt sau nu (sexy sau clişeu?), sau dacă blugii arătau mai bine din faţă sau din spate.

Fetele pozau şi-şi ţuguiau buzele încercând să nu clipească din cauza flash-urilor. Într-un acces de inspiraţie pe

moment, Bliss o trase mai aproape pe Schuyler îmbrăţişând-o.

— Nebunaticelor, chicoti Jonas din spatele aparatului.

În timpul pauzei de masă, îşi puseră halatele şi se înghesuiră cu toată echipa în jurul bufetului, umplându-şi farfuriile cu legume şi ton la grătar. (În sânge, slavă Domnului, îşi zise Bliss.)

— O ţigară? le întrebă Jonas scoţând la iveală un pachet de ţigări mototolit. Haideţi, fetelor, ţineţi-mi companie.

Îşi puseră farfuriile pe masă şi îi urmară pe el şi pe Anka în balcon.

— Aşa deci, amândouă sunteţi din Duchesne? întrebă Anka, scoţând o ţigară mentolată şi trăgând cu nesaţ primul fum.

— Aha, Bliss dădu din cap acceptând un Camel cam strivit de la Jonas.

Schuyler clătină din cap. Ţigările îi făceau rău. Era acolo cu ei doar pentru companie şi privelişte. Balconul dădea înspre clădirile de apartamente părăsite de dincolo de râu. O barjă luneca alene pe apă. Schuyler privi totul cu încântare. Nu se sătura niciodată a privi oraşul.

— Eu am fost la Kent, zise Anka. L-am cunoscut pe Jonas la Şcoala de Design din Rhode Island.

Jonas aprobă.

— De atunci lucrăm împreună, zise el dând fumul afară. Nici nu ştiţi ce bucuroşi suntem că v-am găsit, fetelor. Chiar voiam ca imaginea campaniei noastre să fie reprezentată de cineva dintre ai noştri.

— Ai noştri? întrebă Schuyler.

Anka râse şi le arătă colţii.

— Eşti un Sânge Albastru! zise Bliss uluită.

— Normal, zise Jonas amuzat. La fel ca majoritatea celor din industria modei. Nu aţi observat?

— Cum poţi să-ţi dai seama?

— Pur şi simplu ştii — după forma ochilor şi structura osoasă în general, explică Jonas. În plus, suntem foarte, foarte mofturoşi. Uitaţi-vă numai la Brannon Frost, redactorul-şef de la *Chic*. Hellooo!

— E vampir? Bliss făcu ochii mari.

Dar apoi, dacă se gândea mai bine, totul se lega — figura fragilă, ochelarii de soare mari şi negri, pielea albă, preocuparea riguroasă pentru ca lucrurile să fie perfecte.

— Şi mai cine? întrebă Schuyler.

Jonas înşirui câteva nume: un designer — „băiat rău" — faimos, care revitalizase recent aspectul *goth-grunge*, un fotomodel care în prezent era imaginea unei companii de lenjerie intimă, un specialist în machiaj recunoscut pentru popularizarea ojei albastre.

— Sunt zeci, zise el aruncând mucul de pe balcon.

Schimbară subiectul imediat ce li se alăturară alţi membri ai echipei, iar Jonas începu să spună o serie de bancuri porcoase întrecute doar de murdăria bancurilor spuse de Perfection. Schuyler râse la fel ca toţi, simţind că ea şi Bliss făceau parte dintr-un grup format ad-hoc, un fel de familie uşor ţicnită.

— Dar Mimi de ce nu este aici? întrebă Schuyler brusc.

Nu avea nicio logică ca ea să se bucure de experienţa asta, în timp ce Mimi, care tânjea după atenţia publicului, fusese lăsată pe dinafară.

Bliss râse. Uitase complet de Mimi. Mimi care o să leşine când va auzi că ea şi Schuyler fuseseră alese pentru Stitched for Civilization şi nu ea!

— Mda, unde e Mimi? întrebă Bliss.

Jonas se scărpină nedumerit în cap. Schuyler băgă de seamă semnele albastre de pe braţele lui.

— Mimi Force? Ne-am gândi şi la ea, da, timp de o secundă. Mai ţii minte Ank? Ce s-a întâmplat?

— Linda mi-a zis tariful ei pe zi, spuse Anka. După câte se pare, atunci când a semnat, i-a spus Lindei că ea nu se dă jos din pat pentru mai puţin de o mie de dolari pe zi. Îmi pare rău, fetelor, dar fără pic de experienţă, nu este deloc realist. Nici măcar nu m-am obosit să-i fac o ofertă. Şi apoi, noi v-am vrut pe voi două.

— Presupun că somnul este extrem de important pentru ea, chicoti Bliss. Nici nu ştie ce pierde, zise Bliss aruncându-i lui Schuyler unul dintre zâmbetele ei sincere, dar rare.

— Exact, răspunse Schuyler.

Schuyler îi zâmbi. Începea să-i placă de Bliss din ce în ce mai mult.

Se întoarseră pe platou, încolăcindu-se una în jurul altela, iar atunci când Jonas strigă „Pasiune, pasiune, vreau pasiune!", aproape că lentilele aparatului luară foc.

DOUĂZECI ŞI CINCI

O lăsaseră să păstreze blugii! Schuyler era în al nouălea cer. Şedinţa foto se termină destul de târziu, mult după ora şase iniţial stabilită, aşa că atunci când ieşiră afară, era deja întuneric. Îşi luă la revedere într-o agitaţie de sărutări trimise în aer şi făcând cu mâna tuturor. Gaşca cea veselă se dispersă — Anka şi stiliştii dispărură într-o maşină tip sedan, echipa de la coafură şi de la machiaj se sui în taxiuri, iar Jonas şi asistenţii lui se proptiră în cel mai apropiat bar.

— Vrei să te las în centru? întrebă Bliss. Şoferul meu trebuie să ajungă din clipă în clipă.

Schuyler clătină din cap.

— Mulţumesc, nu e nevoie. Cred că o să fac o scurtă plimbare.

Afară era o seară frumoasă, cu cer senin şi clar.

Bliss ridică din umeri trăgând dintr-o ţigară, şi în blugii cei noi, tricoul mulat şi jacheta mov din blană sintetică, arăta exact ca un fotomodel în afara orelor de program.

— Cum vrei. Nu uita, *mi casa,* diseară la zece.

Schuyler dădu din cap. Apucă mai strâns la piept geanta în care îşi pusese blugii cei noi. Se reîntorsese la vestimentaţia ei în straturi — un tricou negru peste un pulover pe gât, peste o fustă de jerseu negru, peste o pereche de blugi gri şi ciorapii cu dungi alb-negru şi ghetele negre uzate. Avea de gând să se îndrepte înspre partea de est, pe Seventh Avenue şi să treacă prin Times Square, Lincoln Center şi Upper East Side în drumul către casă.

Pe când mergea spre Tenth Avenue, se simţi oarecum neliniştită. Străzile erau complet pustii, clădirile de depozite care găzduiau galeriile de artă erau întunecate şi ameninţătoare. Felinarele luminau cu intermitenţe şi pe jos era plin de apă de la ploaia care căzuse recent. Schuyler îşi dori brusc să fi acceptat invitaţia lui Bliss. Cu un sentiment de anxietate, grăbi pasul încercând să ajungă mai repede la bulevardele luminate. Dacă ar putea ajunge până pe Ninth, plină de cafenele şi buticuri, ştia că avea să fie în siguranţă.

Încercă să se descotorosească de sentimentul de teamă, gândindu-se că era doar paranoia provocată de întuneric — şi tocmai ei să-i fie frică de întuneric? Ea era un vampir! Râse, dar cu toate astea în sinea ei simţi o străfulgerare de frică.

Nu mai putea să nege.

Cineva o urmărea.

Sau ceva...

Începu să alerge cu inima bătându-i să-i spargă pieptul şi cu respiraţia întretăiată. Se întoarse...

O umbră lipită de un perete.

Umbra ei.

Era nedumerită. Nimic. Nu era nimic şi nimeni. Eşti paranoică, eşti paranoică, îşi tot repeta. Se forţă să meargă mai încet pentru a-şi demonstra că nu-i era teamă.

Mai avea doar câţiva paşi până să ajungă pe Ninth Street şi să fie în siguranţă... atât de aproape... îşi întoarse capul încă o dată... şi simţi cum ceva se întinde şi o apucă de gât. Se luptă să poată respira, să deschidă ochii, să lovească, dar nu putea ţipa; era ca şi cum ceva i-ar fi lipit coardele vocale şi o strângea foarte tare de gât. O creatură imensă, întunecată... înaltă şi puternică precum un bărbat, o prezenţă densă şi otrăvitoare cu... ochi de un roşu aprins, ochi roşii cu pupile argintii strălucind în întuneric, holbându-se la ea... sfredelind în mintea ei... şi apoi i-a simţit...

Nu! Nu! Nu!

Refuza să creadă, dar nişte colţi îi străpungeau pielea — cum era posibil? Ea era una dintre ei! Ce era asta?

Cu toată puterea pe care o mai avea, încercă să atace creatura — s-o zgârie, dar nu reuşi — era ca şi cum ar fi lovit vântul — nu avea nici un efect, colţii se apropiară pătrunzându-i în pielea gâtului şi golind-o se sângele el albastru, de viaţă... Era ameţită şi confuză... era cât pe ce să-şi piardă cunoştinţa — când o pată negru-albăstruie se întrupă dintr-odată, lătrând nebuneşte.

Beauty!

Copoiul mârâi şi sări pe creatura întunecată. Monstrul îi dădu drumul şi Schuyler se împletici pe trotuarul murdar

ținându-se de gât cu o mână. Copoiul alerga în cercuri, mârâind și lătrând ca ieșit din minți. Creatura dispăru.

Beauty încă lătra când Schuyler își deschise ochii în sfârșit. Cineva era lângă ea.

– Ești OK? întrebă Bliss Llewellyn.

– Nu știu, zise Schuyler încă șocată. Încercă să-și recâștige echilibrul, sprijinindu-se de Bliss, cu picioarele încă tremurând.

– Hai, ușor, o calmă Bliss.

Beauty încă lătra cu urlete prelungi și furioase și o mârâia pe Bliss.

– Jos, Beauty, jos, este Bliss, prietena mea, spuse Schuyler întinzând o mână să liniștească câinele furios. Dar Beauty nu se opri. Alerga în jurul lui Bliss, apucând-o de glezne.

– Au!

– Beauty, destul! țipă Schuyler apucând câinele cu putere de zgardă.

De unde venise? De unde știuse? Schuyler se uită în ochii inteligenți ai copoiului. M-ai salvat, se gândi ea.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Bliss.

– Nu știu. Mergeam pe stradă când ceva m-a atacat din spate...

– Te-am auzit, zise Bliss cu vocea tremurând. Așteptam mașina chiar în fața studioului, când ți-am auzit țipetele, așa că am alergat să te ajut.

Schuyler dădu din cap, încă bulversată de ceea ce i se întâmplase. Geanta și toate lucrurile din ea erau

împrăştiate pe trotuar — cărţile deschise în mijlocul bălţ şi noii ei blugi mototoliţi grămadă.

— Ce crezi că a fost? întrebă Bliss ajutând-o pe Schuyler să-şi adune lucrurile şi să le pună înapoi în geanta d piele.

— Nu ştiu... părea... ireal, se bâlbâi Schuyler.

Închise geanta şi şi-o puse pe umăr. Încă nu se ţinea to mai bine pe picioare, dar apucând lesa lui Beauty se sim mult mai bine. Se simţea mai puternică atunci când era c copoiul ei, mai stabilă.

Amintirea atacului începea deja să dispară — o mas întunecată cu ochi roşii strălucitori şi pupile argintii — ş dinţi, dinţi destul de ascuţiţi pentru a-i pătrunde pri piele — colţi — la fel ca ai ei — dar atunci când îşi duse de getele să pipăie rana de la gât, acolo nu mai era absolu nimic. Nicio rană. Nici măcar o zgârietură.

Jurnalul lui Catherine Carver
23 decembrie 1620
Plymouth, Massachusetts

Vai! Vai! Toți din Roanoke au dispărut. Myles și însoțitorii lui nu au mai găsit nimic din colonie. Adăposturile fuseseră dezafectate, iar animalele dispăruseră. Nu mai era absolut nimic, în afară de un câmp arid. Nu a mai rămas nimic, cu excepția unui semn singuratic agățat de un copac. John mi l-a arătat.

CROATAN

M-a trecut un fior rece doar văzându-l. Vai, vai! Este adevărat. Suntem blestemați. Sunt aici. Totul este pierdut! Ne deplângem soarta. Dar trebuie să protejăm copiii. Nu suntem în siguranță!

C.C.

DOUĂZECI ŞI ŞASE

Incredibil. Era unul dintre cuvintele favorite ale lui Mimi. Pitonul ei Birkin? Incredibil! Noul avion G-5 al tatălui ei? Incredibil! Petrecerea lui Bliss Llewellyn? Mai mult decât atât. Incredibilă la maxim. Nimic nu-i punea sângele lui Mimi mai repede în mişcare decât o petrecere. Mimi îşi roti privirea prin încăperea aglomerată. Aproape toată lumea care făcea parte din Comisie era prezentă, plus o selecţie grozavă de persoane cu Sânge Roşu, delicios de apetisante. Era încântată că o convinsese pe Bliss să dea petrecerea.

Lucrurile erau mult prea serioase la şcoală — se apropia mijlocul semestrului cu examenele, elevii din anul terminal care se stresau cu depunerile de dosare la universitate, tristeţea persistentă din jurul morţii lui Aggie —, iar ei toţi aveau nevoie de un moment de respiro. Bliss ezitase la început — plictisind-o pe Mimi cu tot felul de întrebări de trei lei, gen *Va veni toată lumea? Dar mâncarea?*

Cine va cumpăra berea? Dar cu mobila ce fac? Dacă se întâmplă ceva cu ea? Unele piese sunt foarte scumpe! Aproape o înnebunise pe Mimi cu toată îngrijorarea asta.

— Lasă totul în mâinile mele capabile, îi spusese ea lui Bliss.

Aşa că, într-o succesiune foarte rapidă a evenimentelor, Mimi făcu instrucţie cu o armată de publicişti şi organizatori de evenimente pentru a transforma apartamentul triplex al familiei Llewellyn într-un paradis al desfrâului — utilat complet cu un bar (de parcă alcoolul ar fi avut vreun efect asupra lor), o echipă de fotomodele care serveau gustări miniaturale (cartofi umpluţi cu caviar, budincă de homari şi cocktail de creveţi) şi o grămadă de pungi frumos colorate pline cu produse de baie de lux. Mimi chiar închiriase o echipă de specialişti în reflexoterapie, aromoterapie şi maseuri suedezi pentru a masa picioarele, mâinile şi spatele invitaţilor. Membrii „poliţiei răsfăţului" îmbrăcaţi în alb erau ocupaţi să frământe, să toace şi să elibereze de stres muşchii elitei unei şcoli private.

Bliss ajunse acasă şi văzu cu stupoare că mobila de la parter fusese înlocuită cu canapele cu imprimeuri de zebră, carpete miţoase şi lămpi Aero. Un DJ tocmai se făcea comod în faţa şemineului.

— Nu te criza, OK? zise Mimi ridicând o mână ca pentru a o opri pe Bliss.

— Ce mama dr...? întrebă Bliss uitându-se de jur împrejurul ei cum casa părinţilor ei fusese complet transformată într-un club de noapte la modă de prin anii 1960.

Mimi îi explică că toate lucrurile erau în siguranţă şi fuseseră transferate într-un loc special de depozitare, şi că totul va fi pus la locul lui a doua zi dimineaţă, înainte ca părinţii ei să vină acasă. Îi venise ideea dintr-o revistă de design interior, care sugera că o casă goală ar fi locul ideal pentru o petrecere.

— Nu-i aşa că sunt un geniu? În felul ăsta, nu trebuie să-ţi faci griji că se fură sau se strică ceva, o asigură Mimi. Şi unde ai fost apropo? Ai întârziat!

Bliss dădu din cap uluită. Se întrebă ce ar zice mama ei vitregă dacă ar şti că toate lucrurile din preţiosul el Penthouse des Rêves zăceau pe undeva prin Jersey. Se uită şocată la Mimi preţ de o clipă, iar apoi dădu din umeri a resemnare şi se îndreptă spre camera ei să se schimbe.

— Cu plăcere! strigă Mimi.

Cel mai recent remix care făcuse furori (Nirvana vs. Destiny's Child) explodă din sistemul cu sunet surround al familiei Llewellyn. Mimi zâmbi în sinea ei. Îşi umezi buzele, care străluceau de sânge proaspăt. Iubitul ei italian era şi el pe undeva, în stare de inconştienţă, ca de obicei.

— Un Lychee Martini? întrebă o chelneriţă oferindu-i un cocktail.

Exact ce avea nevoie. Mimi zâmbi şi goli conţinutul. Apoi mai luă un pahar, încă unul şi încă unul, în timp ce fata care servea o privea uluită.

— Însetată? o întrebă o voce din spatele ei.

Mimi se întoarse.

Dylan Ward o privea, printre şuviţele de păr care-i acopereau ochii. O cuprinse acelaşi sentiment de groază.

— Care e treaba ta?

Dylan ridică din umeri.

Mimi se îndreptă spre el. Purta o jachetă Dsquared de piele roşie şi o fustă Balenciaga din şifon care i se mula pe coapse. O irita faptul că Dylan nici măcar nu părea să observe ce bine îi punea în valoare picioarele acea fustă. Chestia asta i se părea oarecum neruşinată. Ca şi cum lui nu i-ar păsa nici cât negru sub unghie de cum arăta ea! O blasfemie! Se uită cu atenţie la gâtul lui. Până acum, nu exista nici un semn cum că Bliss ar fi încercat să pecetluiască legătura lor. Mimi zâmbi în sinea ei. Îi trecu prin minte o idee nebunească. Asta chiar va fi distractiv.

Dacă ea ar efectua *Caerimonia Osculor* pe Dylan înaintea lui Bliss, el va fi legat de ea pentru totdeauna. O va uita pe Bliss cu totul. Asta ar învăţa-o minte, pentru că Bliss continuase să-l întâlnească pe Dylan împotriva instrucţiunilor precise date de Mimi. Nu e vorba că ar fi interesat-o Dylan, dar se cam plictisea.

Clipi din gene, flirtând cu Dylan.

— Mă ajuţi cu ceva? întrebă ea conducându-l departe de zgomotul petrecerii.

În semiobscuritate, părea o fată frumoasă şi neajutorată şi, fără să se gândească de două ori, Dylan se trezi că o urmează din ce în ce mai departe în întuneric.

— Dar am fost invitată! O cunosc pe proprietara acestui apartament! striga Schuyler. Nici măcar nu mai auzise de o listă de invitaţi pentru o petrecere privată. Dar dacă se gândea mai bine, nici nu fusese invitată la vreuna. Liftul se

opri la primul etaj şi Schuyler văzu că accesul era blocat de o suită de PR-iste cu feţe impasibile.

— Aţi confirmat participarea? o întrebă una dintre ele mestecând gumă şi uitându-se dezaprobator la vestimentaţia ei.

Purta o tunică largă cu straturi de mărgeluţe de plastic, pantaloni scurţi de blugi peste colanţi negri şi nişte cizme de cowboy cam obosite.

— Abia azi am aflat de ea! oftă Schuyler.

— Îmi pare rău, nu sunteţi pe listă, zise fata cu clipboardul în braţe, savurând la maxim faptul că o respinsese.

Schuyler era cât pe ce să intre în lift şi să plece când Bliss apăru din spatele unei uşi.

— Bliss! strigă Schuyler. Nu mă lasă să intru.

Bliss se apropie. Îşi făcuse un duş şi se schimbase într-o rochie cu dungi în zigzag Missoni, bine ajustată, şi sandale tip gladiator cu toc. O luă pe Schuyler de braţ şi o trase dincolo de baricada PR-istelor care protestau vehement. O conduse în camera principală, plină de elevi de la Duchesne care pescuiau pahare de băutură de la bar, se tolăneau pe canapele sau dansau lasciv în faţa ferestrelor.

— Mersi, zise Schuyler.

— Îmi pare rău pentru asta. E vina lui Mimi. I-am spus că părinţii mei sunt plecaţi şi că mă gândeam să dau o petrecere mai restrânsă, iar ea îmi organizează un balamuc ca la MTV Music Awards, sau mai ştiu eu ce.

Schuyler râse. Se uită împrejur — animatori plini de energie se zbăteau închişi în nişte cuşti atârnate de tavan şi în aglomeraţie recunoscu câteva feţe faimoase.

— Aia nu e...? întrebă Schuyler observând o actriţă adolescentă care bea bere cu furtunul dintr-un butoi în faţa unui grup extaziat de tineri care o aclamau.

— Mda, oftă Bliss. Haide, hai să-ţi arăt restul casei. Nu arată aşa de obicei.

— Mi-ar face mare plăcere, dar am ceva de făcut mai întâi.

Bliss ridică o sprânceană.

— Ah, da?

— Trebuie să-l găsesc pe Jack Force.

Trebuia să-l găsească pe Jack. Trebuia să-i povestească ce i se întâmplase. Nu mai vorbiseră unul cu altul din seara aia de la balul Toamna Neprotocolară, dar simţea că doar el ar fi putut s-o înţeleagă. Încerca din răsputeri să nu uite ce se întâmplase — deja totul era înceţoşat — deja nu-şi mai putea aminti detaliile exacte legate de unde, de ce sau cum se întâmplase — cu excepţia ochilor roşii strălucitori şi a pupilelor argintii. Ochi roşii şi dinţi ascuţiţi.

Dar penthouse-ul familiei Llewellyn era ca o casă care se extindea în mod miraculos — oriunde te-ai fi întors, dădeai peste camere şi alte camere pe nenumărate holuri şi holişoare cu comori secrete. Schuyler descoperi o piscină interioară, o sală de sport complet echipată şi ceea ce părea a fi o spa, plină cu mese de masaj şi uleiuri esenţiale, precum şi

o cameră de jocuri cu jucării din alte vremuri, o maşinărie care-ţi ghicea viitorul şi diverse alte aparate, toate păstrate în condiţii foarte bune. Băgă o monedă în maşinăria-ghicitoare şi îşi luă răvaşul.

ÎN ADÂNCUL SUFLETULUI EŞTI UN CĂLĂTOR.

MULTE CĂLĂTORII TE AŞTEAPTĂ.

Şi-ar fi dorit să fie şi Oliver acolo să vadă.

— L-ai văzut pe Jack? Jack Force? îi întreba pe toţi cu care se întâlnea.

I se spuse că tocmai plecase, sau că era la alt etaj, sau că tocmai sosise. Părea să fie peste tot şi nicăieri.

Într-un sfârşit, îl găsi într-o cameră goală, un dormitor de oaspeţi de la ultimul etaj. Zdrăngănea la o chitară şi cânta încet pentru el însuşi. La etajele inferioare petrecerea secolului era în toi, în timp ce Jack prefera liniştea de aici.

— Schuyler? întrebă el fără să-şi ridice privirea.

— S-a întâmplat ceva, zise ea închizând uşa uşor.

Acum că-l găsise în sfârşit, toate sentimentele pe care şi le reprimase ieşiră la suprafaţă. Tremura şi era atât de speriată, încât nici nu-şi dădu seama că el îi ghicise prezenţa cu alt simţ decât cu cel vizual. Făcu ochii mari de spaimă şi fără să se gândească prea mult alergă şi se aşeză pe pat lângă el.

El o luă pe după umeri protector.

— Ce s-a întâmplat?

— Am fost la o şedinţă foto azi şi după aia mergeam pe stradă singură... şi eram... nu-mi amintesc, zise ea chinuindu-se să-şi găsească cuvintele. Imaginile. La momentul

respectiv, acestea parcă i se întipăriseră pe creier cu fierul încins, dar acum părea că se luptă să le păstreze vii. Se agăţă de firele memoriei — ceva groaznic aproape că se întâmplase — dar ce? Ce cuvinte ar putea reda ceea ce se întâmplase şi de ce o lăsa memoria? Am fost atacată, zise ea forţat.

— Cum?

El înjură. O luă de umeri şi o zgâlţâi, apoi o trase mai aproape.

— De către cine? Spune-mi.

— Nu-mi amintesc. A dispărut, dar era... puternic, nu l-am putut opri. Ochii... ochii roşii... dinţi... care au supt... aici, spuse ea arătând spre gât, dar uite nu am nicio urmă de colţi. Nu înţeleg!

Jack o privi încruntat. O ţinu în continuare în braţe.

— Îţi voi spune ceva, ceva foarte important.

Schuyler dădu din cap.

— Ceva ne vânează. Există ceva acolo care vânează Sânge Albastru, spuse el încet. Nu eram sigur înainte, dar acum sunt.

— Cum adică *ne* vânează? Nu cumva este invers? Noi suntem cei de care toţi ceilalţi ar trebui să se teamă!

Jack clătină din cap.

— Ştiu că nu are niciun sens.

—Comisia a spus că nu putem fi uci...

— Exact, o întrerupse el. Mereu ne-au spus că vom trăi veşnic, că suntem nemuritori şi invincibili, că nimic nu ne poate ucide, corect?

— Corect, tocmai asta îţi spuneam şi eu.

— Şi au dreptate, să ştii. Am încercat eu.

— Ce-ai încercat?

— Am sărit în faţa trenurilor, m-am tăiat. Eu am fost cel care a sărit anul trecut de la fereastra bibliotecii.

Schuyler îşi aminti zvonul — că un tip sărise de la etajul trei şi aterizase în curtea interioară. Dar nu-i dăduse crezare. Nimeni nu ar fi putut supravieţui unei sărituri de cincisprezece metri şi mai mult, să cadă şi în picioare!

— De ce?

— Ca să văd dacă era adevărat ceea ce ne spuneau.

— Dar puteai să mori.

— Nu, nu puteam să mor. Tocmai asta e. Comisia avea dreptate în privinţa asta, cel puţin.

— În seara aia — în seara când ne-am întâlnit în faţă la Block 122 — chiar *ai fost* lovit de taxi.

El dădu din cap.

— Dar nu m-a durut deloc.

— Nu, aprobă Schuyler.

Ea îl văzuse rostogolindu-se sub roţile taxiului. Ar fi putut muri. Dar el apăruse întreg şi nevătămat pe trotuar. Ea se gândise că era poate doar obosită şi că privirea îi juca feste. Dar se întâmplase cu adevărat. Văzuse cu ochii ei.

— Schuyler, ascultă-mă. Nimic nu ne poate ucide... cu excepţia...

— Cu excepţia...?

— Nu ştiu! îşi strânse pumnii de frustrare. Dar ceva *există* undeva acolo. Comisia nu ne spune adevărul complet.

Jack îi relată că înaintea primei şedinţe, membrii seniori ai Comisiei hotărâseră să nu le spună juniorilor despre acest pericol. Şi în loc să avertizeze pe toată lumea, ei preferaseră să-i lase în întuneric deocamdată. Era destul că aflau despre adevărata lor moştenire; nu exista niciun motiv să tragă alarma dacă exista posibilitatea să nu fie niciun pericol. Doar că el nu îi crezuse. El ştia că de fapt ceva era păstrat secret de către Comisie.

— Nu ne spun totul. Cred că este ceva care are legătură cu o întâmplare de demult. Ceva legat de Plymouth, atunci când am venit prima dată aici. Am încercat să dezgrop adevărul, dar este ca şi cum simţurile mele nu-l pot descoperi. Când încerc să mă gândesc la asta, tot ce-mi pot aminti este un singur cuvânt. Un mesaj agăţat de un copac în mijlocul unui câmp pustiu. Era doar un singur cuvânt: *Croatan.*

— Ce înseamnă asta? *Croatan.* Schuyler se cutremură, simţind repulsie doar la auzul acestui nume.

— Habar nu am. Nici măcar nu ştiu ce este. Ar putea fi orice. Ar putea fi un loc, nu ştiu sigur. Dar cred că are legătură cu ceea ce ei nu vor să spună. Ceva legat de puterea de a ucide un Sânge Albastru.

— Dar cum poţi şti? Cum poţi fi sigur? îl întrebă ea alarmată.

— Pentru că, exact aşa cum ţi-am spus, Aggie Carondolet a fost ucisă, spuse el uitându-se pătrunzător în ochii ei albaştri.

Schuyler tăcu.

— Şi?

— Aggie era vampir!

Schuyler rămase cu gura căscată. Normal! De aceea se simţise aşa de apropiată de ea la înmormântare. Ştiuse, undeva în străfundul fiinţei ei, că Aggie era una de-a lor.

— Ea nu se va mai întoarce. A plecat. Corpul ei a fost golit de sânge — de tot sângele! Amintirile ei, vieţile anterioare, sufletul — toate au dispărut. Au fost aspirate, exact aşa cum noi îi golim pe cei cu Sânge Roşu, zise el trist. Nimicite. Luate.

Schuyler se uită la el îngrozită. Nu putea fi adevărat.

— Şi nu este primul caz. S-a mai întâmplat.

Jurnalul lui Catherine Carver
25 decembrie 1620
Plymouth, Massachusetts

Panica ne-a învăluit. Jumătate dintre noi sunt hotărâți să plece în căutarea unor locuri mai sigure. Poate să ne îndreptăm mai departe spre sud. Conclavul se întrunește astăzi pentru a discuta opțiunile. John este convins că unul dintre ei se ascunde printre noi, că unul dintre noi nu a rezistat puterii lor. Este decis să îi convingă și pe Străbuni. William White a zis că rămâne de partea lui. În schimb, Myles Standish este de neclintit în hotărârea lui de a rămâne.
A argumentat că nu există niciun fel de dovadă cum că Roanoke ar fi fost cucerită de Croatan, cu toate că această colonie a dispărut cu totul. O minciună isterică, spune el, poate chiar o inducere în eroare intenționată. Nu are de gând să se lase păcălit de un semn agățat într-un copac. Conclavul era mereu în unanimitate, nu s-a întâmplat niciodată să nu ajungă la un consens. Nu ne stă în fire să ne îndoim. Myles Standish a fost mereu un conducător foarte bun. Dar John este sigur că pericolul există. Să rămânem sau să plecăm? Și unde să mergem?

C.C.

Douăzeci şi şapte

Care era treaba cu sculpturile de gheaţă? Înăuntru parcă era un spectacol nereuşit de magie. Bliss alungă câţiva boboci care încercau să ia mai multe pungi cu cadouri de pe masa de la ieşire şi dădu ocol camerei. Simţi o panică crescândă. Nu-l găsea nicăieri pe Dylan. Singurul băiat pe care voia să-l vadă, şi tocmai el era de negăsit.

Se aşeză pe o canapea de piele şi se uită înspre holul care ducea către saloanele de masaj. Două persoane se sărutau în spatele unei sculpturi de gheaţă. Persoana mai înaltă i se părea familiară — acea mânecă de piele uzată, capetele acelei eşarfe albe de mătase — nu avea cine să fie altcineva decât...

— Dylan? strigă Bliss.

Mimi se întoarse. La dracu. Ar fi trebuit să-l fi luat în baie sau într-un loc mai retras. Îşi retrase colţii repede şi abordă cel mai fermecător zâmbet.

— Bliss, scumpo, aici erai, spuse ea.

Dylan se întoarse şi el cu ochi sticloşi, care nu puteau focaliza nimic.

— Tu ce faci aici? Bliss o întrebă pe Mimi.

— Nimic, zise Mimi ridicând din umeri. Doar vorbeam.

Bliss îl trase pe Dylan din colţul întunecat şi se uită după urme pe gâtul lui, dar nu văzu nimic. Bun. O străfulgeră pe Mimi cu privirea şi plecă cu Dylan.

— Ce căutai cu ea? îl întrebă.

Dylan nu ştiu ce să răspundă. Nici măcar nu-şi dăduse seama că era cu Mimi Force. Se pierduse într-un fel de ceaţă, ca şi cum ar fi fost sub vrajă. Clipi năucit şi se uită la Bliss.

— Unde ai fost? întrebă el cu vocea brusc revenită la normal.

— Te-am căutat pe tine, spuse ea.

El îi zâmbi.

— Haide, vreau să-ţi arăt camera mea, spuse Bliss.

Dylan arăta nepotrivit în intimitatea camerei ei. Era ca şi cum era prea masculin, prea murdar... prea real. El zâmbi afectat când văzu patul ei alb ca de prinţesă acoperit cu o cuvertură pufoasă cu flori, covorul de un verde palid, tapetul roz, dulapul din răchită albă, casa de păpuşi cu patru etaje şi beculeţele din jurul oglinzii de la măsuţa de toaletă.

— OK, ştiu. E un pic cam de fetişcană.

— Un pic? o tachină el.

— Nu eu am fost cu ideea. E vina maică-mii vitrege. Ea încă are impresia că am doisprezece ani sau aşa ceva.

Dylan râse. Închise uşa încet şi dădu lumina mai încet.

Bliss simţi brusc o nelinişte.

— Scuză-mă o clipă, spuse ea intrând în baie pentru a-şi recăpăta suflul.

Asta era prima dată pentru ea şi o cuprinse nervozitatea. Avea de gând s-o facă — *Caerimonia Osculor* — ceremonia de sânge care îl va lega de ea — avea de gând să-i ofere Sărutul Sacru —, dar el încă nu ştia asta. Din câte auzise, pur şi simplu începeai ceremonia, iar ei, oamenii, erau extaziaţi de plăcere şi totul era fierbinte şi umed şi după aceea ea se va simţi mai bine decât se simţise vreodată.

Când ieşi din baie, Dylan era deja aşezat pe pat, sprijinit în pernele pufoase. Arăta foarte zvelt şi sexy în tricoul ăla Ben Folds rupt. Îşi aruncă tenişii Nike şi bătu cu palma locul liber de lângă el.

Bliss văzu că-şi agăţase eşarfa şi geaca de tăblia patului şi îi veni o idee. Îi strecură în buzunarul de la haină setul de chei duplicat de la casă.

— Ce faci? întrebă Dylan.

— Nimic — doar îţi dau ceva ce poate ne va ajuta să ne întâlnim mai uşor data viitoare, spuse ea sfioasă.

— Păi, vino aici *imediat*.

— Mi-e frig, zise ea intrând sub pătură.

Într-o secundă, Dylan dădu la o parte cuverturile şi se strecură lângă ea.

Stătură aşa o vreme, ascultând ritmurile de gangsta rap ce răzbăteau de jos.

— Chiar ţi-e frig, se minună el.

— Dar tu eşti cald.

El o luă în braţe şi începură să se sărute — Bliss fu recunoscătoare că de data asta nu îşi pierdu cunoştinţa, în timp ce-l simţea pe Dylan explorând pe sub rochia ei, în căutarea sutienului. Zâmbi, gândindu-se că băieţii sunt toţi la fel. El va obţine ce-şi dorea, dar nu înaintea ei.

Închise ochii, simţindu-i mâinile calde cum îi desfac sutienul. El îi trase rochia peste cap. Ea se ridică puţin din pat pentru a-l ajuta, iar apoi se întinse la loc în faţa lui, îmbrăcată doar în tanga Cosabella.

Deschise ochii şi-l văzu aplecat deasupra ei. Îl trase mai aproape.

El îşi încrucişă braţele şi-şi scoase tricoul. Era atât de slab încât îi simţea coastele sub piele. Amândoi respirau cu greu şi, într-o clipă, el fu deasupra apăsându-şi corpul de al ei.

Ea îl sărută pe gât şi simţi cum proeminenţa dură din blugii lui îi presa coapsele. Se rostogoli deasupra în timp ce o ţinea strâns, mângâind-o pe spate şi strecurându-se sub lenjeria intimă. Ea îl sărută pe gură, pe linia maxilarelor, îndreptându-se spre gât.

Simţi cum dinţii îi ies în afară; o va face — Acum! Aproape că putea să miroasă sângele bogat şi delicios — deschise gura şi, dintr-odată, camera fu inundată de lumină.

— Ce mama naibii? Dylan scoase capul de sub cuvertură.

Două fete din anul doi stăteau în pragul uşii, privindu-i.

— Ooops!

Bliss îşi ridică privirea spre ele, cu colţii încă la vedere.

Cele două fete fugiră ţipând.

Bliss se retrase rapid. La dracu. Comisia îi avertizase de asta — nu aveau voie să le permită celor cu Sânge Roşu să îi vadă aşa cum erau ei cu adevărat, să le cunoască adevărata natură. Dar erau doar nişte copiii. Poate credeau că avuseseră halucinaţii.

În spatele ei se auzi o bufnitură. Dylan sări din pat rostogolindu-se pe podea.

Încă sub cuvertură, Bliss se întoarse şi văzu şi motivul. Tatăl ei stătea în pragul uşii. De unde apăruse? Cum de ajunseseră acasă aşa de devreme? Bliss îşi îmbrăcă rochia în grabă.

— Ce se întâmplă aici? întrebă senatorul. Bliss, totul este în regulă? Şi tu cine eşti?

Dylan sărea agitat, încercând să se închidă la blugi şi să-şi pună tricoul. Apucă jacheta de piele şi-şi încălţă tenişii.

— Hmm, şi eu mă bucur să vă cunosc.

— Ce înseamnă toate astea? Forsyth Llewellyn ceru o explicaţie. Bliss, cine era băiatul ăla?

Bliss auzi, cu inima plină de tristeţe, paşii lui Dylan coborând pe scări.

Acum nu va mai fi niciodată al ei.

— Domnişoară, ai de gând să-mi dai vreo explicaţie? Şi unde este toată mobila din casă?

Douăzeci şi opt

Schuyler nu avea nicio îndoială că era adevărat ceea ce îi spusese Jack. Îi povestise despre cum o descoperiseră pe Aggie în club, cu tot trupul golit de sânge, exact ca un Sânge Roşu după o Consumare Completă, doar că de data asta se întâmplase unuia de-ai lor. Exact aşa cum ei vânau oameni, altceva îi vâna pe ei. Jack îi spuse că în timp ce un Sânge Albastru respecta Codul — timp de secole nu fusese niciun caz de fiinţă umană care să moară din cauza pierderii sângelui —, cei care vânau Sânge Albastru nu erau la fel de politicoşi.

Apoi îi povesti despre o fată care murise în Connecticut în vara aceea. Sânge Albastru. Fusese elevă la Hotchkiss şi o găsiseră în aceeaşi stare ca pe Aggie. Mai era şi un băiat de la Choate care murise chiar înainte de a începe şcoala. Făcuse parte şi din Comisie. Din nou, sângele dispăruse complet din corp. Moartea lui Aggie era doar cel mai recent caz.

Jack era sigur că Străbunii le ascundeau ceva şi era hotărât să descopere ce anume.

— De ce am sentimentul că parcă am mai văzut, că am mai trăit o dată asta? Dar amintirile mele sunt cumva blocate. Ceva parcă mi-a falsificat memoria. Dar trebuie să aflăm. Trebuie să aflăm ce ni se întâmplă. Şi de ce toţi cei care mor sunt de seama noastră. Înţelegi? o întrebă el.

Schuyler dădu din cap.

— Trebuie să aflăm cum putem opri asta. Pentru binele nostru, al tuturor. Nu putem trăi în negura neştiinţei ca acum. Străbunii cred că va dispărea de la sine, dar dacă nu dispare? Vreau să fiu pregătit — orice ar fi.

Era atât de pasional şi mânios, încât Schuyler nu se putu abţine şi-i atinse obrazul cu mâna. El o privi pătrunzător.

— Va fi periculos. Nu vreau să te trag şi pe tine în ceva ce s-ar putea să regreţi mai târziu.

— Nu-mi pasă, zise Schuyler. Sunt de acord cu tine. Trebuie să descoperim ce este chestia aia. Şi de ce ne vânează.

El o trase mai aproape şi ea îi simţi bătăile inimii. Era incredibil cât de calmă şi de echilibrată se simţea — ca şi cum acela ar fi fost singurul loc din lume căruia îi aparţinea.

El se aplecă, atingându-i uşor vârful nasului cu al lui, iar ea îşi ridică bărbia pentru a fi sărutată.

Când buzele şi limbile li se întâlniră, trăiră o senzaţie de parcă s-ar fi sărutat într-o mie de locuri diferite şi simţurile ei fură invadate de noi trăiri şi amintiri vechi. El o

sărută şi sufletele li se împletiră într-o melodie mai veche decât timpul.

— Ce tablou drăguţ!

Schuyler şi Jack se desprinseră din îmbrăţişare.

Mimi Force stătea în faţa lor, bătând uşor din palme.

— Mimi, nu e nevoie să faci asta, zise Jack cu răceală.

Schuyler roşi. De ce Dumnezeului se holba sora lui Jack la ea în felul ăsta — aşa, de parcă era geloasă! Era super ciudat şi complet nefiresc! Îi scăpa ei ceva? Mimi era sora lui geamănă.

— Familia Llewellyn a venit acasă. Şi sunt foarte supăraţi.

Jack şi Schuyler o urmară pe Mimi spre scările din spate, pe unde zeci de tineri petrecăreţi plecau deja, cărând pungi cu cadouri şi sporovăind întruna.

— La dracu! Am uitat să iau şi eu una, înjură Mimi. Şi am rămas şi fără loţiune de corp, se lamentă ea în timp ce ieşeau spre hol.

Portarul clădirii fu îngrozit să dea nas în nas cu o gloată de adolescenţi care năvăliră pe uşă, încă ţinând în mână pahare şi sticle de băutură. Rămase uitându-se la ei cu gura căscată.

Grupul se dispersă şi Mimi alergă în stradă unde îi aştepta maşina.

— Jack, vii? întrebă ea întorcându-se nerăbdătoare.

— Pleci? întrebă Schuyler.

— Deocamdată. Îţi explic mai târziu, OK? spuse el strângând-o de mână. Apoi îi dădu drumul.

Schuyler clătină din cap. Nu. De ce trebuia să plece? Voia să rămână lângă ea, nu să fugă cine ştie unde fără ea. Buzele ei încă păstrau apăsarea sărutului şi obrajii-i erau înroşiţi de la barba lui.

— Nu fi aşa. Adu-ţi aminte ce ţi-am zis. Ai grijă. Nu pleca nicăieri fără Beauty.

Ea dădu din cap tăcută şi fu cât pe ce să îi întoarcă spatele şi să plece. Dar apoi, gândindu-se mai bine, întinse mâna spre el şi-l prinse de braţ.

— Jack.

— Da?

— Eu..., se bâlbâi ea.

Ştia foarte bine ce voia să-i spună, dar nu-şi putea aduna curajul pentru a rosti cuvintele.

Se dovedi că nici nu era nevoie. Jack îşi puse palma în dreptul inimii şi dădu din cap.

— Şi eu simt acelaşi lucru pentru tine.

Apoi se întoarse şi se făcu nevăzut în interiorul sedanului negru împreună cu sora lui geamănă.

Douăzeci și nouă

Schuyler se uită la mașina care se îndepărta, iar în sinea ei se dădea o luptă de sentimente și gânduri contradictorii. Aggie fusese vampir — iar acum era moartă — asta însemna că ea, Schuyler, ar putea muri, de asemenea. Fusese foarte aproape de moarte în ziua aia — dacă nu ar fi salvat-o Beauty. Privi cum mașina dispare după colț. El o părăsea. Ceva anume din modul în care el se îndepărtase o făcea să simtă ca și cum el ar fi părăsit-o pentru totdeauna, iar ea va rămâne singură.

— Domnișoară, vă pot ajuta cu ceva? întrebă portarul enervat, țuguindu-și buzele subțiri.

Schuyler se uită împrejur. Era singura persoană care mai rămăsese în holul de marmură al familiei Llewellyn.

— Da, spuse ea încet, am nevoie de un taxi, vă rog.

Portarul îi chemă un taxi și o trimise acasă.

— Houston colț cu Essex, vă rog, îi zise ea șoferului. Se îndrepta către singurul loc unde știa că era cu adevărat în siguranță.

* * *

În fața Băncii era o coadă lungă ca de obicei, dar de data asta Schuyler merse țintă în față lângă cordonul de la intrare.

— Mă scuzați, îi zise ea travestitului, dar chiar trebuie să intru imediat.

Copia lui Cher își țuguie buzele.

— Şi eu chiar trebuie să-mi fac o abdominoplastie. Dar nu obții mereu ceea ce-ți doreşti. Stai la coadă ca restul lumii.

— Nu înțelegi. Am zis SĂ MĂ LAŞI SĂ INTRU CHIAR ACUM.

Cuvintele îi vâjâiau în minte, mult mai puternice decât ultima dată când încercase.

Travestitul se clătină pe picioare, ridicându-şi capul de parcă ar fi primit o lovitură. Făcu un semn din cap bodyguarzilor, iar aceştia ridicară cordonul.

Schuyler intră, îndepărtându-i mental pe cel care rupea biletele şi pe cel care verifica cărțile de identitate, aceştia fiind proiectați de perete ca nişte piese de domino.

În club era întuneric beznă, şi Schuyler abia putea distinge umbrele petrecăreților care se unduiau, fredonau şi dansau pe ritmurile amețitoare ale muzicii, care era dată atât de tare, încât Schuyler o simțea prin fiecare por. Mai degrabă simți decât văzu pe unde trebuia să meargă prin mulțime, încet, dar sigur, împingând cu grijă oamenii din jurul ei şi avansând prin masa omogenă de dansatori. Într-un sfârşit, găsi scările care duceau spre lounge-ul de la etajul superior.

— Iarbă, praf, cocaină, se auzi sâsâitul unui vânzător de droguri. Ceva marfă pentru tânăra domnişoară? S-o ducă spre stele?

Schuyler clătină din cap şi trecu repede pe lângă el.

Îl găsi pe Oliver la etajul doi, lângă ferestre, stând picior peste picior şi admirând priveliştea de pe Avenue A. Părea că este dus pe gânduri şi foarte trist. Exact aşa se simţea şi ea. Nu-şi dăduse seama cât de mult îi lipsise până nu-i văzu faţa familiară, ochii lui căprui ascunşi sub bretonul ondulat.

— Măi să fie! Cui datorez onoarea asta? întrebă el când o văzu stând în faţa lui. Îşi dădu părul din ochi şi o privi cu ostilitate.

— Vreau să-ţi spun ceva.

Oliver îşi încrucişă braţele.

— Ce e? Nu vezi că sunt ocupat? izbucni el, făcând semn spre spaţiul gol care-l înconjura. Mă rog, *am fost* ocupat, mormăi el. Erau *grămezi* de oameni pe aici până acu câteva minute. Nu ştiu cum de i-ai pierdut.

— Doar pentru că..., protestă ea. *Doar pentru că te-am lăsat singur la bal şi am plecat cu un alt băiat,* începuse ea să-i spună, dar se opri exact la timp. *Chiar* îl lăsase singur pe Oliver şi, cu toate intenţiile ei bune, de fapt ea ar fi trebuit să fie partenera lui la acel bal. El era cel mai bun prieten al ei şi se întâlneau mereu, dar la bal ar fi trebuit să fie un cuplu. Nu în sensul amoros al cuvântului, ci în sensul suntem-împreună-la-balul-ăsta-de-rahat-aşa-că-hai-să-ne-distrăm-cum-putem. Ceea ce făcuse ea fusese incredibil de

nepoliticos. Cum s-ar simţi ea dacă Oliver i-ar fi făcut acelaşi lucru? Dacă ar fi lăsat-o singură, în timp ce el ar fi plecat să danseze cu Mimi Force? Probabil şi ea i-ar fi întors spatele exact la fel. De fapt, mult mai rău.

— Ollie, îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat sâmbătă, zise ea într-un sfârşit.

— Adică?

— Îmi pare rău. Ţi-am zis că-mi pare rău. OK? Nu gândeam prea limpede.

El îşi ridică privirea în tavan, ca şi cum ar fi vorbit cu vreun observator nevăzut.

— Schuyler Van Alen recunoaşte că a greşit. Nu pot să cred.

Dar ea văzu o sclipire în ochii lui căprui şi ştiu că erau prieteni din nou.

Atât trebuia să spună. Îmi pare rău.

Oricât de mult prea folosite şi de tocite erau aceste cuvinte, îmi pare rău, aveau totuşi foarte multă putere. Destul de puternice pentru a-l determina pe prietenul ei să vorbească din nou cu ea.

— Deci suntem OK?

Oliver izbucni în râs.

— Mda, aşa cred.

Schuyler zâmbi. Se aşeză lângă el. Era cel mai bun prieten al ei, confidentul, sufletul ei pereche, şi în ultimele săptămâni ea-l ignorase şi-l neglijase, îndepărtându-se pentru că era mult prea speriată să-i spună adevărul.

— Trebuie să-ţi spun ceva despre *mine*. Se întinse şi-l apucă de mână. Oliver, eu sunt un... sunt un vam...

Faţa lui Oliver se înmuie.

— Ştiu deja.

— Poftim?

— Schuyler. Hai să-ţi arăt ceva.

Încă ţinându-se de mână, trecură de băile de la subsol şi se îndreptară spre zidul acela ciudat de care ea dăduse ultima oară când fusese aici. El murmură câteva cuvinte şi apăru brusc conturul luminat al unei uşi. Oliver o împinse uşor şi zidul se crăpă, dând la iveală nişte trepte spiralate foarte abrupte, ce duceau spre străfundurile clădirii.

— Ce este asta? întrebă ea păşind peste prag. Zidul se închise în urma lor, lăsându-i singuri în beznă.

Oliver scoase o lanternă micuţă dintr-un buzunar.

— Urmează-mă, zise el.

Începură să coboare scările, care curgeau în spirală şi păreau nesfârşite. Când ajunseră jos, Schuyler abia mai putea respira.

Mai era o uşă, de data asta una impunătoare, făcută din aur, platină şi abanos. Pe ea stătea scris *INGREDIOR PERCIPIO ANIMUS*.

Oliver scoase o cheie de aur din portofel şi o răsuci în broască.

— Unde suntem? Ce înseamnă toate astea? întrebă Schuyler păşind nesigură în cameră.

Era o bibliotecă — un spaţiu imens şi înalt, care mirosea a praf de cretă şi pergamente. Camera era plină de rafturi de cărţi înalte de douăzeci şi ceva de metri şi un labirint

de scări şi poduri care uneau corpurile cu manuscrise. Totul era bine luminat şi decorat cu covoraşe confortabile Aubusson şi lămpi. Câţiva cercetători care stăteau la birouri îşi ridicară privirile spre ei. Oliver îi salută şi o conduse pe Schuyler către un colţ mai retras.

— Ăsta este Depozitarul Istoriei. Noi îl protejăm.

— Care noi?

Oliver îşi duse mâna la buze. O trase către o masă de scris veche şi cam ponosită din fundul camerei. Pe era un iBook sclipitor, mai multe fotografii înrămate şi Post-it-uri aruncate. Căută ceva în sertarul de sus al biroului şi scoase un sunet de satisfacţie apucând o carte prăfuită şi mucegăită de anii care trecuseră peste ea. Suflă uşor praful de pe copertă. O deschise la prima pagină şi i-o arătă. Îi făcu semn către un desen ce reprezenta un arbore genealogic, cu numele de Van Alen înscris în centru şi Hazard-Perry cu litere mici dedesubt.

— Ce e asta?

— Asta arată cum suntem noi înrudiţi, zise Oliver. Adică cum suntem asociaţi. Nu suntem rude, stai liniştită.

— Ce vrei să spui? întrebă ea, încă încercând să-şi dea seama cum de era posibil să existe o bibliotecă secretă sub club.

— Familia mea lucrează pentru familia ta de secole.

— Poftim?

— Sunt un Conduit. La fel şi restul familiei mele. Am avut grijă de cei cu Sânge Albastru de când ne ştim. Lucrăm ca doctori, avocaţi, contabili, bancheri. Slujim familia Van Alen din 1700. O ştii pe dr. Pat? Este mătuşa mea.

— Ce vrei să spui cu *slujim?* Familia ta este mult mai bogată decât a mea, zise Schuyler.

— O greşeală a destinului. Noi ne-am oferit să îndreptăm situaţia, dar bunica ta nici nu vrea să audă. A zis că timpurile s-au schimbat.

— Dar ce vrei să spui — un Conduit?

— Adică noi suntem buni la altceva. Nu toţi oamenii sunt însoţitori.

— Ştii şi asta? întrebă ea. Se uită din nou la desen, recunoscând numele strămoşilor ei din partea mamei.

— Ştiu destule.

— Dar de ce nu mi-ai spus niciodată nimic?

— Nu-mi este permis.

— Dar cum de tu poţi şti cine eşti, iar eu nu am ştiut cine sunt?

— Habar nu am. Aşa stau lucrurile de la începutul începuturilor. A fi Conduit este ceva ce se transmite din generaţie în generaţie, care se învaţă şi este mai uşor de învăţat de la o vârstă mai fragedă. Noi avem rolul de a păstra secretul în legătură cu voi, a vă proteja şi a vă ajuta în lumea reală. Asta e o practică străveche şi doar câteva familii mai au Conduiţi în zilele noastre. Majoritatea au renunţat la noi, cum a făcut familia Force. Este o tradiţie din negurile timpului, dar unii cu Sânge Albastru nu mai respectă tradiţiile. Exact cum a zis bunica ta, s-au schimbat timpurile, lucrurile sunt diferite azi. Eu sunt printre ultimii Conduiţi.

— De ce?

— Cine ştie? Oliver ridică din umeri. Majoritatea celor cu Sânge Albastru îşi poartă singuri de grijă oricum. Nu mai au nevoie de noi. Nu au încredere în cei cu Sânge Roşu pentru ajutor; dar, în schimb, vor să-i controleze.

La o altă masă se auzi gălăgie şi se întoarseră pentru a vedea un bibliotecar ghemuit, cocoşat, care era mustrat de o femeie furioasă mai în vârstă cu o tunsoare bob uşor de recunoscut.

— Ce se întâmplă?

— Anders şi-o ia din nou. Doamna Dupont nu este tocmai mulţumită de cum merg cercetările lui.

Schuyler recunoscu figura graţioasă a Preşedintei Comisiei.

— Şi Anders este?

— Un bibliotecar. Tot personalul bibliotecii are Sânge Roşu. Conduiţi care nu mai lucrează pentru o singură familie.

Schuyler observă cum cei cu Sânge Albastru le dădeau ordine bibliotecarilor pe un ton autoritar şi se ruşină de faptul că era vampir. Ce se întâmplase oare cu bunul-simţ?

— De ce vorbesc aşa cu voi?

— Familia ta nu a făcut aşa ceva niciodată, spuse Oliver roşind. Dar, aşa cum ţi-am zis, cei mai mulţi dintre cei cu Sânge Albastru nu ne suportă. Ei consideră că nici nu ar trebui să ne aflăm aici sau să le cunoaştem secretul. Dar nimeni din familie nu vrea să preia Depozitarul. Nimeni nu este interesat de a avea grijă de nişte cărţi vechi.

— Dar, apropo, ea ce face aici? întrebă Schuyler privind-o pe doamna Dupont care citea nişte documente aduse de Conduitul ei.

— Aici este sediul central al Conclavului Străbunilor. Protectorii — ştii tu. Se întâlnesc aici, în sala de şedinţe din spatele rafturilor de cărţi.

— De când ştii? Despre mine, vreau să zic.

Ea se uită la biroul lui, la fotografia cu ei doi împreună făcută cu o vară înainte în Nantucket. Oliver, cu tenul înroşit de la soare, se uita cu ochii mijiţi la aparat. Avea un bronz frumos, de culoarea caramelei, iar părul i se deschisese la culoare şi devenise un castaniu auriu, în timp ce Schuyler era palidă şi părea stânjenită, ascunsă sub o pălărie de plajă cu boruri largi şi un strat de loţiune protectoare pe nas. Arătau atât de tineri pe atunci, deşi pozele fuseseră făcute cu doar câteva luni în urmă. Vara trecută fuseseră nişte copii şi atât — o gaşcă de copii îngroziţi că va începe şcoala. Cele două săptămâni le petrecuseră mergând cu barca şi făcând focuri pe plajă. Lui Schuyler i se părea că trecuse o viaţă întreagă.

— Ştiu de când m-am născut. Eu ţi-am fost destinat ţie, zise el simplu.

— Mi-ai fost *destinat* mie?

— După câte ştiu eu, fiecărui membru din cadrul unei familii de vampiri îi este destinat la naştere un Conduit. Sunt cu două luni mai mic decât tine. Ai putea chiar spune că tu eşti motivul pentru care eu m-am născut. Te-am căutat. Mai ţii minte?

Schuyler scotoci prin amintiri. Acum îşi aminti cum el tot făcea apropouri prieteneşti şi cum ea îl respingea la început. Mereu stătea lângă ea la ore, sau îi punea tot felul de întrebări şi, într-un final, în clasa a doua, atunci când au împărţit acel sandviş groaznic cu salată, au devenit prieteni.

— Şi ce faci mai exact?

— Te ajut. Te îndrum spre anumite direcţii, îţi sugerez să-ţi foloseşti puterile pentru a le putea descoperi singură. Mai ţii minte în noaptea aia la Bancă când îţi tot repetam „gândeşte pozitiv şi vom intra"?

Ea dădu din cap. Era exact cum bănuise şi îi povesti cum folosise aceeaşi metodă pentru a trece de travestitul de la intrare.

El râse din toată inima.

— Nemaipomenit. Mi-ar fi plăcut să văd şi eu.

— Păi, Comisia ne-a spus la întâlnire că este posibil să avem puterea de a controla minţi.

— Dar doar foarte puţini vampiri pot face asta, punctă el.

— Dar nu înţeleg, totuşi. Dacă Depozitarul este aici la subsol — de ce erai aşa de îngrijorat că nu puteam intra în Bancă? Cu siguranţă se poate intra şi pe altundeva.

Oliver încuviinţă din cap.

— Da, se poate. Prin Block 122. De aceea au ei politica aia cu „exclusiv membrii". Adică doar cei cu Sânge Albastru şi invitaţii lor. Aş fi putut intra pe acolo, sunt unul dintre puţinii care au cheia — deşi sunt un umil Sânge Roşu —, dar urăsc locul ăla.

Ea îi făcu semn să continue.

— Banca a fost un accident. Foarte mult timp a fost goală. Dar apoi câțiva vecini și persoane fără adăpost au raportat cazuri de oameni care intrau și nu mai ieșeau niciodată de acolo, și pentru a îndepărta suspiciunea, au închiriat etajele superioare. Un promotor de cluburi a făcut prima ofertă, iar lor le-a plăcut ideea unui club de noapte atât de mult, încât au hotărât să deschidă încă un club vizavi — dar unul privat, evident.

Schuyler prelucră toate aceste informații. Clubul de noapte privat, Comisia, cu siguranță se potrivea cu ceea ce aflase ea până acum despre cei cu Sânge Albastru. Nu le plăcea să se amestece cu alții.

Încă se gândea la ceea ce-i spusese Oliver și la explicația dată de el prieteniei lor. Își aminti cum Oliver îi împrumuta bani mereu și ea nu avea niciodată atât de mulți încât să-i dea înapoi, dar el niciodată nu păruse să-și facă griji pentru asta sau să-i ceară înapoi. Asta făcea parte din relația lor? Unde se termina Conduitul și unde începea prietenul ei?

— Deci tu nu ești cel mai bun prieten al meu? Ești un fel de baby-sitter?

Oliver râse și-și trecu mâna prin părul bogat.

— Poți să-mi zici cum vrei. Nu vei scăpa de mine așa de ușor.

— Păi, atunci de ce te-ai supărat așa de rău când ți-am spus că m-au chemat la Comisie?

El oftă trist.

— Nu ştiu — presupun că o parte din mine nu voia să creadă că este adevărat, deşi ştiam foarte bine că este. Adică, ştiam că se va întâmpla, dar voiam ca noi doi să fim aceiaşi, înţelegi? Dar nu suntem. Eu sunt un Sânge Roşu. Tu eşti nemuritoare. Eram dezamăgit. Aşa că n-ai decât să te superi, în fond nu sunt decât un simplu om.

— Greşeşti. După câte se pare, nici eu nu sunt aşa de nemuritoare, spuse Schuyler.

— Ce vrei să spui?

— Jack mi-a spus că există ceva anume care vânează vampiri.

— Este imposibil. Ţi-am zis, e ceva în neregulă cu tipul ăla, zise el încercând să zâmbească.

— Nu, nu este. Vorbesc serios. Este un secret. Aggie era vampir. Şi nu a intrat în niciun alt ciclu superior. A dispărut. A murit. Adică, a murit *definitiv* de data asta. Sângele a dispărut.

— Ah, Doamne, spuse Oliver palid la faţă. Nu ştiam. De aceea ţi-am spus că nu port doliu la înmormântarea ei. Îmi ziceam că, oricum, ce atâta tevatură? Se va întoarce şi gata.

— Nu se va mai întoarce niciodată. Şi nu este singura. Au mai fost cazuri — şi alţi puşti cu Sânge Albastru sunt omorâţi. Se presupune că noi nu trebuie să murim, dar uite că murim.

— Şi Jack ce are de gând să facă? Ce ştie?

— Vrea să afle ce anume ne vânează.

Schuyler îi povesti despre amintirea lui Jack legată de Plymouth şi despre mesajul agăţat într-un copac în mijlocul pustiului. Croatan.

— Şi cum are de gând să facă asta? întrebă Oliver.

— Nu ştiu, dar cred că-l putem ajuta.

— Cum?

Schuyler se uită de jur împrejurul bibliotecii.

— Întreaga istorie a celor cu Sânge Albastru este păstrată în biblioteca asta, nu-i aşa? Poate găsim ceva interesant pe aici.

TREIZECI

Invadaseră sanctuarul. De când îl ştia Mimi, tatăl ei se retrăgea în vizuina sa plină de cărţi şi rareori ieşea de acolo pentru a lua cina. În spatele uşii închise, era un loc special, unde copiii nu aveau permisiunea să intre. Mimi îşi aminti cum zgâria la uşă când era mică, dorind cu disperare atenţia şi dragostea lui, dar singurul rezultat obţinut era bona care venea şi o trăgea de acolo mustrând-o şi ameninţând-o.

— Lasă-l pe tatăl tău în pace, este un om foarte, foarte ocupat şi nu are timp de tine.

Mama ei fusese la fel — un corp ceresc îndepărtat —, mereu plecată în concedii undeva unde copiii nu erau primiţi sau bine-veniţi. Avusese o copilărie singuratică, tăcută, dar ea şi Jack încercaseră să profite de tot ceea ce li se oferea. Îşi ţineau companie unul altuia, depindeau unul de altul până într-atât încât Mimi nu mai ştia unde se termina ea şi unde începea fratele ei. Ceea ce însemna că lucrul pe

care urma să-l facă era cu atât mai imperios necesar. El trebuia să afle adevărul.

Se îndreptă spre holul maiestuos de marmură şi merse direct spre uşa încuiată a biroului tatălui lor. Cu o mişcare scurtă a mâinii, uşa se deschise larg cu zgomot.

Charles Force stătea la birou, bând tacticos dintr-un pahar cu un lichid roşu-închis.

— Impresionant, o felicită el pe fata lui. Mie mi-a luat ani să învăţ mişcarea asta.

— Mulţumesc, zâmbi Mimi.

Jack venea în urma ei cu mâinile în buzunar. Se uită la sora sa cu respect reînnoit.

— Tată, spune-i! zise Mimi cu insistenţă, apropiindu-se de birou.

— Să-mi spună ce? întrebă Jack.

Charles Force sorbi din pahar şi-şi privi copiii cu ochi întunecaţi. Aşa-numiţii săi copii. Madeleine şi Benjamin Force. Doi dintre cei mai puternici Sânge Albastru din toate timpurile. Fuseseră prezenţi la Roma în timpul crizei. Ei fondaseră Plymouth, ei populaseră Lumea Nouă. El fusese cel care îi chema atunci când era nevoie de ei.

— Despre metisa de Van Alen, zise Mimi. Spune-i.

— Ce e cu Schuyler? Ce ştii? întrebă Jack.

— Mai multe decât tine, dragul meu frate, spuse Mimi aşezându-se pe unul dintre scaunele de piele. Se întoarse către fratele ei, ochii ei verzi, identici cu ai lui, scânteind.

— Spre deosebire de tine, eu mi-am recuperat amintirile. Ea nu este prezentă în ele. Am verificat. De nu ştiu câte

ori. Nu este acolo. Nu este nicăieri. Nici nu ar trebui să existe! deja vocea lui Mimi se transformase într-un țipăt ascuțit și colții îi deveniră vizibili.

Jack se dădu cu un pas în spate.

— Nu se poate așa ceva. Apare în amintirile mele. Te înșeli amarnic. Tată, despre ce naiba vorbește?

Charles mai sorbi puțin din pahar și își drese glasul. Într-un sfârșit spuse:

— Sora ta are dreptate.

— Dar nu înțeleg..., spuse Jack prăbușindu-se în celălalt scaun.

— Tehnic, Schuyler Van Alen nu este un Sânge Albastru, oftă Charles.

— Este imposibil, susținu Jack.

— Este și nu este, explică Charles. Ea este produsul unei *Caerimonia Osculor*, a unei uniuni între un vampir și un însoțitor.

— Dar noi nu ne putem reproduce — nu avem abilitatea..., insistă Jack.

— Nu ne putem *reproduce* între noi, asta da, e adevărat. Nu putem crea o viață nouă; noi doar transportăm spiritele celor care au trecut într-o altă formă embrionară, prin fertilizarea in vitro. Cred că în prezent acest procedeu este unul foarte obișnuit și la cei cu Sânge Roșu. Femeile noastre primesc sămânța unei conștiințe nemuritoare astfel încât să se poată transpune într-un nou înveliș fizic în Ciclul de Expresie. Dar cum cei cu Sânge Roșu au capacitatea de a crea o nouă viață, un nou spirit, încrucișarea

între cele două rase nu este aparent imposibilă. Improbabilă, dar nu imposibilă. Oricum, asta nu s-a întâmplat niciodată de când suntem pe acest pământ. A concepe un copil cu sânge amestecat este împotriva celor mai dure legi ale rasei noastre. Mama ei a fost o femeie nefericită şi nu foarte înţeleaptă.

Mimi îşi turnă băutură într-un pahar de Baccarat. Gustă puţin. Rothschild Cabernet.

— Ar fi trebuit eliminată, şuieră ea.

— Nu! ţipă Jack.

— Nu te agita. Nu i se va întâmpla nimic, îl calmă Charles. Comisia încă nu a ajuns la nicio concluzie finală în ceea ce o priveşte. Se pare că a moştenit trăsăturile mamei ei, aşa că am ţinut-o sub observare strictă.

— O veţi ucide, nu-i aşa? zise Jack ţinându-şi capul în mâini. N-o să vă las.

— Nu tu decizi asta. Priveşte adânc în amintirile tale, Benjamin. Spune-mi ce vezi. Caută adevărul în interiorul tău.

Jack închise ochii. Atunci când dansaseră la bal, îi simţise prezenţa lui Schuyler în amintirile lui, ca şi cum ar fi cunoscut-o de la începutul lumii. Se reîntoarse în gând la acea seară, la camera în care dansaseră şi la amintirea serii Balului Aristocraţilor — seara în care valsaseră pe Chopin. Una dintre cele mai vii şi mai preţioase amintiri — era... ea... nu avea cine să fie altcineva! Uite! Se simţi victorios. Se uită îndeaproape la faţa ascunsă în spatele evantaiului. Văzu pielea netedă şi fină ca de porţelan, trăsăturile

delicate, nasul puţin cârn şi dintr-odată tresări — ăia nu erau ochii lui Schuyler — ochii ăia erau verzi, nu albaştri — ochii aceia erau...

— Ai mamei ei, spuse Jack deschizând ochii şi privindu-şi tatăl şi sora.

Charles dădu din cap. Vocea sa era neobişnuit de aspră.

— Da. Ai văzut-o pe Allegra Van Alen. Este o asemănare izbitoare. Allegra a fost una dintre cei mai buni.

Jack îşi plecă capul. El proiectase imaginea aceea pe faţa lui Schuyler atunci când dansaseră, îşi folosise puterile de vampir pentru a-i umple şi ei simţurile, astfel încât şi ea crezuse că simţise trecutul. Dar Schuyler era un suflet nou. Mama ei, mama ei era cea după care Jack alergase de-a lungul veacurilor. De aceea se simţise atras de Schuyler, încă din seara aceea în faţa clubului Block 122 — pentru că faţa ei era incredibil de asemănătoare cu cea care îi bântuia visele.

Apoi se uită la Mimi. Sora lui. Partenera lui, jumătatea mai bună, cea mai bună prietenă şi cel mai mare duşman. Ea era cea care fusese cu el de la începutul începuturilor. Mâna ei era cea pe care Jack o căuta în întuneric. Ea era puternică, o supravieţuitoare. Fuseseră Agrippina şi Valerius. Elisabeta de Lorraine-Lillebonne şi Ludovic d'Orléans. Susannah Fuller şi William White.

Mimi se întinse şi-l prinse de mână. Erau atât de asemănători; se născuseră din aceeaşi cădere întunecată, din aceeaşi expulzare care îi blestemase să trăiască veşnic pe

pământ, şi totuşi, erau aici, înflorind aproape un mileniu mai târziu.

— Şi acum ce facem? întrebă Jack. Ce se va întâmpla cu ea?

— Deocamdată, nimic. Observăm şi aşteptăm. Probabil cel mai bine ar fi să stai departe de ea. Şi sora ta m-a informat cu privire la îngrijorările tale legate de moartea Augustei. Mă bucur să te pot anunţa că suntem foarte aproape de a-l descoperi pe făptaş. Îmi pare rău că v-am ţinut în beznă atâta timp. Lăsaţi-mă să vă explic...

Jack dădu din cap şi strânse mâna surorii lui cu şi mai multă putere.

TREIZECI ŞI UNU

Săptămâna care urmă trecu extrem de repede. În fiecare zi după şcoală, Oliver şi Schuyler se cufundau printre rafturile Depozitarului, încercând să găsească orice menţiune sau urmă legată de cuvântul „Croatan". Scotociră prin baza de date a calculatorului, încercând toate combinaţiile de a ortografia acest cuvânt. Dar, având în vedere că fişierele bibliotecii fuseseră transferate pe suport electronic abia până la sfârşitul anilor 1980, au trebuit să caute şi prin străvechiul catalog de referinţe.

— Vă pot ajuta cu ceva? îi întrebă o voce serioasă, în timp ce erau aplecaţi peste biroul lui Oliver într-o după-amiază, peste zecile de cărţi vechi şi cartonaşe de referinţă luate din sertarul cu literele „Cr-Cu".

— Ah, Maestre Renfield. Să vă fac cunoştinţă cu Schuyler Van Alen, spuse Oliver ridicându-se în picioare şi făcând o mică plecăciune formală.

Schuyler strânse mâna bătrânului. Avea o figură aristocratică, semeaţă şi era îmbrăcat într-o manta demodată, din

timpurile edwardiene, şi pantaloni de catifea. Oliver îi povestise despre Renfield — un Conduit care îşi lua munca mult prea în serios.

— I-a slujit pe cei cu Sânge Albastru atât de mult timp, încât acum *se crede* şi el vampir. Clasicul sindrom Stockholm, zisese Oliver.

— Cred că ne descurcăm, zâmbi Oliver agitat.

Hotărâseră în mod tacit să nu ceară ajutorul niciunui bibliotecar, pentru că intuiseră că era un subiect interzis. Dacă Comisia avea ceva de ascuns, şi acel ceva era legat de „Croatan", atunci probabil cel mai bine era să nu spună nimănui.

Renfield ridică o foaie de hârtie de pe biroul lui Oliver, pe care Schuyler mâzgălise nişte cuvinte. „Croatan? Kroatan? Chroatan? Kruatan?" Dădu drumul hârtiei repede, parcă i-ar fi ars degetele.

— Croatan, înţeleg, zise el.

Oliver încercă să vorbească pe un ton degajat.

— Este doar ceva de care am auzit. Nimic important. Un proiect pentru şcoală.

— Un proiect pentru şcoală, Renfield dădu din cap cu seriozitate. Bineînţeles. Din păcate, eu nu am auzit niciodată acest cuvânt. Poate mă puteţi lumina voi?

— Cred că este un soi de brânză. Ceva legat de o veche reţetă englezească, spuse Oliver păstrându-şi o mină serioasă. De la banchetele celor cu Sânge Albastru din secolul al XVI-lea.

— Brânză, înţeleg.

— Precum Roquefort sau Camembert. Dar presupun că este mai degrabă din lapte de oaie. Sau de capră. Ar putea fi de capră. Sau poate un fel de mozzarella. Tu ce crezi, Sky?

Buzele lui Schuyler tremurau şi nu credea că avea stăpânirea de sine pentru a da un răspuns.

— Foarte bine, continuaţi, spuse Renfield îndepărtându-se.

Când ajunse destul de departe pentru a nu-i mai putea auzi, Oliver şi Schuyler izbucniră în râs — pe înfundate.

— Brânză! şopti Schuyler. Credeam că va leşina!

Asta fusese una dintre puţinele întâmplări vesele într-o săptămână mohorâtă. Vremea rece adusese cu sine o serie întreagă de boli. Gripa lovise din plin şcoala şi mai mulţi elevi fuseseră scutiţi în ultimele săptămâni, iar Jack Force se număra printre ei. După câte se părea, nici măcar vampirii nu erau imuni la epidemia de gripă. Schuyler auzi şi că Bliss fusese pedepsită din seara aceea cu petrecerea şi tânăra texană înaltă era acum foarte retrasă. Chiar şi Dylan se plângea de asta — Bliss avea toane şi era pierdută în gânduri şi nu pleca de lângă Mimi.

A doua zi fu extrem de rece şi gri. Primul semn că se apropia iarna. Era un gri de New York — de la clădiri până la smogul din aer — ca şi cum un nor negru şi umed coborâse deasupra oraşului ca o pătură jilavă. Când Schuyler ajunse în dreptul porţilor de la Duchesne, observă agitaţie în faţa şcolii. Trecu pe lângă mai multe care de televiziune cu antene satelit şi o echipă de reporteri, care îşi

verificau dantura în oglinjoare şi se aranjau înainte să pornească camerele de filmat. Peste tot erau camere aşezate pe trepieduri, precum şi reporteri şi fotografi de la diverse reviste şi ziare — o mulţime şi mai numeroasă decât cea care se strânsese la înmormântarea lui Aggie.

Mai mulţi elevi de la Duchesne erau strânşi în faţa uşilor principale urmărind ce se întâmpla. Îl găsi pe Oliver prin mulţime şi rămase lângă el.

— Ce s-a întâmplat?

Oliver părea neliniştit.

— Ceva groaznic. Simt asta.

— Şi eu simt. Nu e vorba de încă o persoană care a murit, nu-i aşa?

— Nu sunt sigur.

Aşteptară în faţa porţilor. Pe uşile principale ale clădirii, ieşiră doi poliţişti bine făcuţi care escortau între ei un tânăr. Un tânăr răvăşit şi ciufulit, care purta o geacă de piele uzată.

— Dylan! Dar de ce? Ce a făcut? întrebă Schuyler îngrozită.

Mulţimea de reporteri şi cameramani dădu năvală spre porţi, acoperind întreaga scenă cu flash-uri şi un potop de întrebări.

— Cum comentezi?

— De ce ai făcut-o?

— Vrei să le împărtăşeşti cititorilor noştri sentimentele tale?

Schuyler era tulburată şi panica puse stăpânire pe ea. De ce îl luau pe Dylan? Şi de ce cu atâta public de faţă? Nu-i venea să creadă că şcoala permisese să se întâmple aşa ceva. În mijlocul mulţimii o observă pe Bliss, care avea o privire îngrozită.

— Schuyler! pentru o secundă, Bliss uită că ea şi Schuyler nu erau prietene cu adevărat.

Schuyler o luă de mână.

— De ce? Ce s-a întâmplat? De ce-l arestează? întrebă ea.

— Ei cred că Dylan a ucis-o pe Aggie! spuse Bliss, încercând disperată să-şi păstreze calmul, dar văzând feţele îngrozite ale lui Oliver şi Schuyler, nu mai rezistă. Se sprijini de ei. I-am auzit vorbind cu directoarea. Aggie nu a murit din cauza unei supradoze, ci a fost ucisă... strangulată, şi de pe degetele ei s-a prelevat ADN-ul lui Dylan...

— Nu!

— Trebuie să fie o greşeală, spuse Bliss înlăcrimată.

— Bliss, ascultă-mă, spuse Schuyler. E o înscenare. Dylan nu ar fi putut s-o ucidă pe Aggie. Îţi aduci aminte?

Bliss deveni atentă. Dădu din cap. Ştia ce vrea să spună Schuyler.

— Pentru că...

— Pentru că este om şi un Sânge Roşu nu poate ucide un Sânge Albastru... Aggie l-ar fi învins într-o clipă. Este o minciună. Aggie era vampir. Sub nicio formă Dylan nu ar fi putut s-o ucidă.

— O înscenare.

— Exact, zise Schuyler.

Ploaia începuse puternic şi toţi trei erau acum uzi până la piele, dar niciunul nu părea să observe.

Bliss privi înspăimântată spre Oliver.

— Dar, Schuyler, nici nu există vampiri, ce tot vorbeşti acolo..., zise ea neconvingătoare.

— Ah, nu-ţi face probleme cu Oliver. Ştie. E OK. Este un Conduit. O să-ţi explic mai târziu.

Oliver se strădui să pară demn de încredere şi sigur pe situaţie. Îşi aduse aminte de umbrela din rucsac şi o deschise, apărându-le de ploaie.

— Jack mi-a spus săptămâna trecută că există cineva care îi ucide pe cei cu Sânge Albastru. Bănuiala mea este că lui Dylan i s-a înscenat asta, explică Schuyler.

— Deci asta înseamnă că e nevinovat..., zise Bliss cu speranţă.

— Bineînţeles că este. Trebuie să aflăm cine e în spatele acestei acţiuni şi trebuie să-l scoatem pe Dylan de acolo, spuse Schuyler hotărâtă.

Bliss o aprobă.

— Trebuie să aflăm ce se întâmplă. De ce aşa, dintr-o dată, Dylan este acuzat, având în vedere că raportul oficial a stabilit că a fost vorba de o supradoză. De unde au făcut ei rost de „dovezi"? Şi de ce Dylan?

— Tatăl tău este senator. Cu siguranţă are nişte legături pe la poliţie. El nu poate să ne ajute? sugeră Oliver.

— O să-l întreb, promise Bliss.

Intrară toţi trei pe porţile şcolii. Deja întârziaseră la ore.

Mai târziu, la prânz, Bliss se întâlni cu Oliver şi Schuyler la cantină. Stăteau la masa din spate ca de obicei, ascunsă după şemineul de marmură.

— Ai vorbit cu tatăl tău? întrebă Schuyler.

— Ce a zis? se băgă şi Oliver.

Bliss îşi trase un scaun lângă ei şi îşi puse coatele pe masă. Se frecă la ochi şi se uită la ei.

— A zis: Nu-ţi face probleme pentru prietenul tău. Comisia are grijă de asta.

Oliver şi Schuyler digerau informaţia.

— E ciudat, nu? zise Schuyler. Pentru că întâlnirile Comisiei au fost anulate până la noi ordine.

Treizeci și doi

Întreaga școală încă vuia de întâmplările din acea după-amiază — și la ora de etică a lui Schuyler, domnul Orion încerca să-și calmeze elevii.

— Luați loc, luați loc, vă rog. Știu că sunt niște momente dificile, dar trebuie să ne amintim că în America există prezumția de nevinovăție.

Schuyler intră in sala de clasă și observă că Jack stătea la locul lui obișnuit de lângă fereastră.

— Bună, zise ea zâmbind timid și așezându-se lângă el.

Nu va uita niciodată sărutul lor, de parcă ar mai fi sărutat-o de zeci de ori înainte.

Jack arăta mai frumos decât îl văzuse ea vreodată, cu părul blond strălucindu-i în lumină și hainele lui proaspăt călcate și cămașa pentru prima dată frumos băgată în pantaloni. Purta un pulover negru și un ceas de aur pe care nu-l mai văzuse până atunci. El nu-și ridică privirea.

— Jack...

— Da? întrebă el cu răceală.

Schuyler tresări ca arsă de tonul îngheţat.

— S-a întâmplat ceva? şopti ea.

El nu răspunse.

— Jack, trebuie să facem ceva! L-au arestat pe Dylan! Şi ştii foarte bine că nu e corect. El nu ar fi putut s-o omoare! El este om. I s-a înscenat totul. Trebuie să aflăm de ce.

Jack luă stiloul şi începu să mâzgălească ceva în caiet fără a se uita la ea.

— Nu e treaba noastră.

Schuyler şuieră cu violenţă.

— Ce vrei să spui? Ştii că este treaba noastră. Trebuie să aflăm cine ne omoară. Tu nu vrei — nu voiai să...?

— Sunteţi drăguţă să ne spuneţi şi nouă, domnişoară Van Alen, ce şuşotiţi acolo? întrebă domnul Orion întrerupându-le conversaţia.

— Nu, mă scuzaţi, zise Schuyler prăbuşindu-se în scaun.

Restul orei Jack rămase tăcut şi cu o faţă impasibilă. Refuză să se uite la Schuyler sau măcar să citească bileţelele pe care ea i le trimetea.

— Ce te-a apucat? Este vorba de sora ta? Ce s-a întâmplat?

— Nu o băga pe Mimi în asta, izbucni Jack.

— Dar nu înţeleg. Ce mi-ai spus sâmbătă noaptea...

— A vorbit gura fără mine. Nu asta simt. Îmi pare rău dacă te-am făcut să crezi altceva.

— De ce mă îndepărtezi? Ce ţi s-a întâmplat?

Jack o privi pe Schuyler din cap până în picioare.

— Îmi pare nespus de rău, Schuyler, dar am greşit. Nu ar fi trebuit să-ţi spun toate lucrurile alea. Am greşit. Tatăl meu mi-a deschis ochii. Comisia nu ascunde nimic. Au cercetat împrejurările în care a murit Aggie, iar noi trebuie să avem încredere că ei ştiu ce e mai bine. Când se va rezolva, vom fi şi noi anunţaţi. Cred că ar fi cel mai bine să uităm toată treaba asta.

— Tatăl tău — tatăl tău este implicat în asta, nu-i aşa? îl acuză ea.

El îi puse o mână puternică pe umăr, o strânse tare, apoi îi dădu drumul şi se retrase.

— Las-o baltă, Schuyler. Pentru binele tău şi al meu.

— Jack! strigă ea.

El nu se întoarse. Îl văzu cum merge apăsat spre etajul doi, unde Mimi Force tocmai ieşea dintr-o clasă. Îi privi pe amândoi împreună, observând parcă pentru prima dată că aveau aceeaşi formă suplă, aceleaşi picioare zvelte, de felină, aceeaşi înălţime şi acelaşi ten. O văzu pe Mimi cum zâmbeşte când dădu cu ochii de Jack. Iar când acesta îşi luă sora pe după umeri într-un mod intim şi plin de afecţiune, ceva în sufletul ei se frânse.

— Ce a zis Jack? o întrebă Bliss când se întâlni la o cafea la Starbucks cu Schuyler şi Oliver în timpul pauzei.

— Nu e de nici un ajutor, răspunse ea, iar cuvintele îi erau ca de plumb.

— De ce nu?

— S-a răzgândit. Zice că a fost o greşeală ceea ce mi-a spus. Mi-a zis să uit de tot.

Rupse un şervețel în bucățele mici, deşirându-l cu meticulozitate până când întreaga tavă se umplu de confetti.

— Mi-a spus că totul va fi explicat de către Comisie la timpul potrivit, trebuie doar să avem răbdare, spuse ea cu amărăciune.

— Dar cu Dylan cum rămâne? întrebă Bliss. Nu putem să-i lăsăm să-l acuze pur şi simplu, dacă este nevinovat!

— N-o să-i lăsăm. Depinde de noi, spuse Oliver. Suntem singurii care-l mai pot ajuta acum.

Treizeci şi trei

Poliţia nu-i lăsă să-l vadă pe Dylan. Încercară să-l viziteze după ore, dar se izbiseră de un zid rigid al legii — şi nimeni din secţie nu recunoştea că este acolo. Era un drum fără ieşire. Îi luaseră telefonul mobil şi Sidekick-ul, aşa că nu aveau cum să comunice cu el. Schuyler fu străbătută de presimţiri negre. Criza asta îi adusese pe toţi trei — Bliss, Schuyler şi Oliver — mai aproape ca niciodată. A doua zi, Bliss renunţă să mai stea lângă Mimi la cantină şi preferă să-şi petreacă fiecare moment liber împreună cu ei, planificând diverse moduri de a-l ajuta pe prietenul lor.

— Familia lui e bogată. Sunt convinsă că au luat pentru el un avocat al apărării imbatabil, nu-i aşa? întrebă Bliss. Trebuie să vorbim cu ei. Vreau să le spun ceva.

— Ce? întrebă Schuyler.

— Aseară am făcut nişte cercetări pe cont propriu. OK, deci am auzit-o pe mama vorbind cu cineva despre acest

caz. Am auzit-o zicând că poliția a spus că ora morții a fost între zece și unsprezece noaptea. Erau foarte siguri de asta. După cum a fost găsit corpul lui Aggie, nu ar fi putut avea loc mai devreme sau mai târziu.

— Așa și? zise Oliver sceptic.

— Și Dylan a fost cu mine între zece și unsprezece. Am fost afară pe alee la fumat în tot timpul ăsta. Nu a plecat de lângă mine.

— Nicio clipă? Nici măcar să se ducă la baie? întrebă Schuyler.

Bliss clătină din cap.

— Nu, sunt sigură. M-am uitat la ceas de vreo câteva ori. Pentru că eram, cum să vă zic, îngrijorată că Mimi poate se întreba pe unde umblu.

— Știi ce înseamnă asta, nu-i așa? întrebă Oliver zâmbind.

Fetele clătinară din cap.

— Înseamnă că are un alibi foarte solid. Bliss Llewellyn, ești o scumpete. Ești permisul lui de ieșire din închisoare. Haide, trebuie să-i găsim pe ai lui Dylan și să le spunem.

Dylan locuia în Tribeca, așa că se suiră în Rolls Royce-ul lui Bliss până la el în cartier. Oliver și Schuyler rămaseră impresionați de interiorul luxos al mașinii.

— Trebuie să-l conving pe tata să folosească și el o mașină ca asta, se minună Oliver. Noi avem un sedan insipid.

Tribeca era un fost cartier industrial — un vechi district cu străduțe pietruite și clădiri ale unor vechi fabrici transformate acum în locuințe de zeci de milioane de dolari.

— Asta e adresa? întrebă Oliver, îndreptându-se spre o clădire de pe colţ. Consultară agenda Duchesne cu toate adresele. Asta era.

— Voi n-aţi mai fost aici? întrebă Bliss surprinsă.

Oliver şi Schuyler clătinară din cap.

— Dar credeam că sunteţi prieteni cu el...

— Suntem, dar vezi tu..., începu Schuyler.

— Nu ne-a dat prin cap, spuse Oliver.

Schuyler oftă.

— Ne adunam mereu pe la Oliver. El are TiVo şi Xbox. Iar Dylan nu a părut niciodată deranjat de asta.

— Dar tu? Tu eşti practic iubita lui! Tu n-ai fost niciodată aici? o întrebă Oliver.

Bliss clătină la rândul ei din cap. Nu era chiar iubita lui. Nu-şi definiseră niciodată relaţia. Se întâlniseră de câteva ori şi ea avea de gând să-l facă însoţitorul ei, dar după ce fuseseră prinşi în seara cu petrecerea, părinţii ei nu o lăsaseră să-l mai vadă. Cumva, le intrase în cap că toată ideea fusese de fapt a lui. BobiAnne încă nu putea trece peste faptul că manechinul ei cu Cenuşăreasa se întorsese din New Jersey fără rochia de bal. Nimic nu mai era ca înainte la Penthouse des Rêves.

— Bună ziua, căutăm apartamentul 1520, îi zise Schuyler portarului când intrară în clădire.

Spre deosebire de clădirile somptuoase tipice de pe Park Avenue, clădirea din Tribeca era modernă şi în trend, cu grădini Zen şi fântâni arteziene în hol.

— 1520? veni răspunsul nesigur.

— Familia Ward? adăugă Bliss.

Portarul se încruntă.

— Aha. Au stat la 1520, dar acum apartamentul este de vânzare. Familia s-a mutat ieri. Foarte grăbiţi.

— Sunteţi sigur?

— Sigur, domnişoară.

Portarul îi conduse chiar în apartamentul gol. Era imens, un spaţiu de cinci sute de metri pătraţi unde nu mai era absolut nimic, în afara unui televizor abandonat. Pereţii erau zgâriaţi de la mobilă şi se putea vedea pe podea conturul fantomatic al unei canapele în formă de L.

— E la vânzare cu aproape cinci milioane, dacă e cineva interesat, adăugă portarul. Am datele de contact ale agentului imobiliar jos.

— Dar nu are nicio logică, spuse Schuyler. De ce s-ar muta familia lui aşa de repede? Nu au şi aşa destule probleme acum că Dylan e la închisoare?

Se plimbară prin apartamentul gol, ca şi cum ar fi încercat să găsească vreun motiv pentru care familia Ward dispăruse aşa subit.

— Ştiţi unde au plecat? îl întrebă Schuyler pe portarul binevoitor.

— Am auzit ceva legat de o întoarcere în Connecticut. Nu sunt sigur.

Portarul îi conduse afară şi închise apartamentul după ei. Luară liftul înapoi până la parter. Bliss scoase agenda Duchesne din geanta ei Chloé Paddington. Dar numerele de telefon din dreptul numelor părinţilor lui Dylan erau numere nealocate. Şi erau singurele.

— Voi i-aţi cunoscut vreodată părinţii? întrebă Bliss închizând telefonul.

Din nou, Schuyler şi Oliver clătinară din cap.

— Cred că avea un frate la colegiu, spuse Schuyler, simţindu-se din ce în ce mai vinovată că ştia atât de puţine despre prietenul lor. Stăteau mereu împreună la şcoală şi în fiecare weekend. Dar cu toate astea, la nevoie, nici Schuyler, nici Oliver nu-şi puteau aminti nimic legat de mediul în care trăia Dylan.

— Nu prea vorbea despre el, spuse Oliver. Era destul de tăcut.

— Probabil nu avea loc de voi, glumi Bliss. Când sunteţi împreună, voi aveţi tendinţa să monopolizaţi discuţia.

Schuyler acceptă observaţia fără a se simţi insultată. Chiar aveau tendinţa de a acapara conversaţia. Ea şi Oliver erau prieteni de foarte mult timp şi erau atât de obişnuiţi unul cu celălalt, încât chiar era surprinzător că Dylan mai avusese loc să se strecoare între ei, transformând duoul într-un trio. Ei îl lăsaseră, în mare parte pentru că erau flataţi că el îi plăcea aşa de mult, dar şi pentru că nu era băgăreţ. Părea să-i facă plăcere să asculte poveştile, glumele lor cu dedesubturi pe care numai ei le ştiau, şi nu părea să vrea vreodată mai mult decât îi ofereau ei.

— Dacă am putea vorbi cu el, spuse Schuyler.

— Dacă am putea explica toate astea poliţiei, adăugă Oliver.

— Ce să explicăm? întrebă Bliss ţâfnoasă. Că el nu avea cum s-o omoare pe Aggie pentru că ea era vampir şi nimic

nu poate ucide vampirii, hmm, doar cu excepţia unei chestii ciudate despre care nu ştim încă absolut nimic, dar, apropo, Dylan este fiinţă umană, aşa că... deci, dacă ne uităm din perspectiva asta, cine ne va crede vreodată? întrebă Bliss.

— Nimeni, concluzionă Schuyler.

Rămaseră în faţa fostei clădiri în care locuise Dylan încurcaţi şi frustraţi.

Treizeci și patru

Din moment ce nu puteau face nimic pentru Dylan în momentul respectiv, Oliver veni cu sugestia să mai facă o vizită la Depozitarul de la subsolul Băncii. Pe drum, el și Schuyler o puseră la curent pe Bliss cu noutățile. Nu trebuiau să se dea bătuți. Până acum, niciuna dintre piste nu îi condusese nicăieri, mai ales că nici nu știau cum se scrie Croatan.

— Ce-ar fi să căutăm despre Plymouth mai bine? întrebă Oliver. Sky, ai zis că Jack Force a menționat că făcea parte din amintirile care îi fuseseră blocate. Ceva legat de colonia Plymouth.

Depozitarul era mai pustiu decât de obicei și toți trei se așezară silitori la birouri. Schuyler găsi mai multe cărți de istorie care documentau colonizarea Plymouth-ului și călătoria pe *Mayflower,* Bliss descoperi o arhivă interesantă despre fiecare pasager de pe *Mayflower,* iar Oliver se afundă într-o carte imensă, legată în piele, care conținea documente civile. Dar nimic legat de Croatan.

— Cauţi iarăşi despre brânză? întrebă Renfield trecând pe lângă ei.

— Brânză? întrebă Bliss neînţelegând de ce chicoteau Oliver şi Schuyler.

— Îţi zicem mai încolo, promise Schuyler.

Puţin mai târziu, Bliss şi Schuyler îşi aduseră aminte că aveau întâlnire cu echipa de la Stitched for Civilization care urma să trieze fotografiile, aşa că îl lăsară pe Oliver singur pentru restul după-amiezii. Noua reclamă avea să fie expusă pe un panou publicitar în Times Square săptămâna următoare şi Jonas dorea să le arate pozele finale.

În timpul întâlnirii, lui Schuyler îi sună telefonul.

— Este Oliver, îi spuse ea lui Bliss. Ar fi bine să răspund.

Se scuză şi-şi părăsi interlocutorii.

— Ce s-a întâmplat?

— Vino înapoi, cred că am găsit ceva, spuse el, cu vocea tremurându-i de încântare.

Când se reîntoarseră la Depozitar, Oliver le arătă ce descoperise. Era o carte subţire, legată în piele.

— Era ascunsă în spatele rafturilor şi aproape că am trecut pe lângă ea. Este un jurnal scris de o femeie care a fost una dintre primele persoane care au fondat colonia Plymouth. Ia uitaţi-vă ce zice...

Citiră paginile care prezentau călătoria peste ocean, fondarea coloniei, plecarea soţului ei spre Roanoke şi ultima pagină disperată de jurnal. Scrisul era aproape ilizibil, ca şi cum autoarei îi fusese mult prea teamă să aştearnă cuvintele pe hârtie.

Dar îl văzură.

CROATAN.

— Un singur cuvânt, scris pe o plăcuţă agăţată într-un copac, intonă Oliver. *„Sunt aici. Nu suntem în siguranţă."*

— S-a întâmplat şi în trecut, spuse Schuyler. Asta mi-a spus Jack. Trebuie să se fi întâmplat şi atunci. Despre asta vorbeşte aici. Le era teamă de ceva.

— Ai dreptate. Croatan trebuie să însemne ceva — le e teamă de el. Asta trebuie să fie cheia, spuse Oliver.

— Croatan, murmură Bliss, iar cuvântul îi reverberă cunoscut în amintiri. Cred că l-am auzit undeva, zise ea încruntându-se. Şi ea aminteşte de Roanoke. Vă aduceţi aminte de Roanoke, nu-i aşa?

— Nu sunt foarte bună la istorie, se scuză Schuyler. Dar era ceva legat de o colonie pierdută, nu?

— Colonia Pierdută, aprobă Oliver. Nu ştiu de ce nu m-am gândit la asta mai înainte. A fost colonia iniţială, fondată cu câţiva ani înainte de Plymouth. Dar au dispărut toţi. Nu a mai rămas absolut nimic din acea colonie.

— Exact. Au dispărut toţi. Nimeni nu a descoperit vreodată ce anume s-a întâmplat cu ei. Este un fel de mister neelucidat al istoriei americane, la fel ca asasinarea lui JFK, spuse Bliss.

— Cu siguranţă erau Sânge Albastru, adăugă Oliver.

— Şi toţi au fost ucişi. Cel puţin, aşa crede Catherine Carver, zise Schuyler.

— Asta e tot? întrebă Schuyler.

— Mai este o pagină, zise Oliver arătându-le ultima pagină a jurnalului. E ceva legat de nişte alegeri sau cam aşa

ceva. Aici scrie: *„să plecăm sau să rămânem?"* Mă rog, acum ştim ce s-a întâmplat. Au rămas. Cei cu Sânge Albastru au rămas. Noi nu ne-am mai afla aici dacă nu ar fi fost Myles Standish — oricine este el, se pare că a câştigat.

— Nu mai aminteşte nimic de Croatan sau de Roanoke sau altceva? întrebă Bliss luând jurnalul şi frunzărind paginile.

— Nu. Asta e tot. Jurnalul se încheie brusc. Ca şi cum paginile ar fi fost rupte şi cineva nu vrea ca noi să aflăm sau cam aşa ceva. Dar am descoperit un lucru. Ia uitaţi-vă aici, este o listă cu ultimele persoane care l-au împrumutat.

Priviră unde le indica el. O hârtie lipită de copertă conţinea o listă de nume ale unor Sânge Albastru care împrumutaseră jurnalul.

— Majoritatea sunt atât de bătrâni, că acum au dispărut, dar uitaţi-vă la ultima persoană.

Schuyler se uită cu atenţie la lista de nume. Ultima semnătură era formată din trei litere scrise delicat într-o ortografie aristocratică. CVA. 12/24/11.

— Oricine a împrumutat jurnalul ăsta a făcut-o în 1911 şi asta înseamnă că acum are...

— Peste o sută de ani, îl întrerupse Bliss. De unde ştim dacă o mai exista în ciclul acesta?

— Este posibil. Oricum, este singura noastră şansă, spuse Oliver.

— CVA? întrebă Bliss. Cine este CVA?

— CVA, repetă Schuyler.

Literele i se păreau foarte familiare, la fel ca şi ortografia înflorată.

— Sunt iniţialele bunicii mele. CVA. Cordelia Van Alen. Şi pare scrisul ei, sunt sigură de asta.

— Crezi că ea a împrumutat jurnalul? Poate ştie ceva? întrebă Bliss.

Schuyler ridică din umeri.

— Nu ştiu, dar pot s-o întreb.

— Când se întoarce din Nantucket? o întrebă Oliver.

— Mâine. Trebuie să mă întâlnesc cu ea să iau prânzul la Conservatory. Uitasem.

— Deci, Oliver, crezi că acest Croatan a ucis-o pe Aggie? întrebă Bliss.

— Aşa cred. Deşi încă nu ştiu ce este.

— Dar chiar dacă am afla, tot nu-l poate ajuta pe Dylan. Chiar dacă Croatan este ceea ce a ucis-o pe Aggie, cum vom dovedi noi că Dylan nu este vinovat? Cum vom dovedi că este o înscenare? întrebă Bliss.

— Nu putem, spuse Oliver. Adică voi nu puteţi. Nu ştiu cât de folositor o să fiu eu.

— Ce vrei să spui? Deja ai făcut atât de multe, spuse Schuyler aruncându-i o privire admirativă care-l făcu să roşească.

— Cercetare, da, asta pot face. La asta suntem foarte buni, dar nu pot face nimic ca să vă ajut cu planul...

— Care plan? întrebă Bliss amuzată.

Pentru o clipă faţa lui Oliver fu extrem de serioasă. Pentru prima oară renunţase la a mai face glume.

— V-aţi comportat de parcă sistemul ar funcţiona în avantajul nostru. Ei bine, nu funcţionează. Trebuie să gândiţi ca nişte Sânge Albastru. Nu vom reuşi să convingem niciodată pe nimeni să-i dea drumul lui Dylan doar pe baza a ceea ce ştim noi. Aşa că trebuie să facem altceva, spuse Oliver.

— Ce?

— Să-l ajutăm să evadeze.

Treizeci și cinci

Dineul de la Central Park Conservatory era unul dintre cele mai importante evenimente de pe agenda socială a Cordeliei. Acesta avea loc într-o sală de bal de la The Plaza și începuse deja atunci când ajunse Schuyler. Se prezentă la masa unde se înregistrau oaspeții și apoi o văzu pe bunica ei așezată în centru, înconjurată de candelabre vechi și foarte bine păstrate, de-o parte și de alta.

— Ah, nepoata mea, spuse Cordelia încântată.

Schuyler o sărută pe obraz. Luă un loc la masă, îndepărtând un program de pe scaun.

Dineul anual strângea o sumă semnificativă de bani pentru păstrarea și întreținerea parcului. Era una dintre cauzele cele mai de preț ale celor cu Sânge Albastru. Fusese ideea lor să aducă natura în New York, să creeze o oază în inima orașului, un simulacru al Grădinii din care ei fuseseră alungați cu atât de mult timp în urmă.

Schuyler recunoscu multe dintre doamnele din înalta societate care făceau parte şi din Comisie cum se plimbau de la o masă la alta, salutând invitaţii.

— Cordelia — ce înseamnă Croatan? întrebă brusc Schuyler, întrerupând sporovăiala cu iz de bârfă.

La masă se aşternu tăcerea şi câteva doamne ridicară din sprâncene.

Cordelia rămase ca lovită de trăsnet. Rupse în două chifla pe care o avea în mână.

— Nu este nici locul, nici timpul potrivit pentru a discuta aşa ceva, domnişoară, spuse ea încet.

— Ştiu că ştii. Am aflat dintr-o carte care este la Depozitar. Avea iniţialele tale. Cordelia, trebuie să ştiu, şopti Schuyler cu violenţă.

De pe podium, primarul le mulţumea doamnelor pentru donaţiile generoase şi eforturile făcute pentru a menţine Central Park un loc minunat şi plin de viaţă. Urmă un ropot de aplauze în timpul cărora Cordelia o apostrofă pe nepoata ei.

— Nu acum. O să-ţi spun mai târziu, dar te rog frumos să nu mă faci de ruşine acum.

Următoarea oră Schuyler şi-o petrecu stând posacă, alegând cu grijă bucăţelele de pui din farfurie şi ascultând o serie de vorbitori care descriau noile activităţi şi proiecte planificate în beneficiul parcului. Urmări o prezentare cu diapozitive despre noua expoziţie de artă şi una legată de restaurarea Fântânii Bethesda.

Într-un sfârşit, abia după ce li se înmânară pungile cu cadouri, iar ea şi Cordelia se retraseră în siguranţa vechii

limuzine a Cordeliei, condusă de Julius, Schuyler află răspunsurile la întrebările care o măcinau.

— Aşa deci, ai găsit jurnalul lui Catherine. Da, mi-am notat iniţialele acolo în speranţa că le va vedea cineva. Nu am ştiut că tocmai tu o să fii acea persoană, începu Cordelia uşor amuzată.

— Nu eu am descoperit, de fapt a fost Oliver Hazard-Perry.

— Ah, da, Oliver. Un băiat de nădejde. Şi provine dintr-o familie foarte bună. Pentru cei cu Sânge Albastru adică.

— Nu schimba subiectul. Ce este Croatan?

Cordelia ridică paravanul care le despărţea de Julius. Când îl închise complet, se întoarse spre Schuyler încruntată.

— Nu am voie să-ţi spun ceea ce-ţi voi spune acum. Nu avem voie să vorbim despre aşa ceva. Comisia a hotărât ca acest subiect să nu fie abordat în nicio discuţie. Ba chiar au încercat să-l elimine complet din amintirile noastre.

— De ce? întrebă Schuyler privind oraşul pe fereastră.

Afară era încă o zi mohorâtă şi gri, iar Manhattanul părea fantomatic şi grandios, pierdut într-o burniţă fină.

— Aşa cum ţi-am spus, timpurile s-au schimbat. Vechile obiceiuri nu mai sunt de actualitate. Oamenii de la putere şi-au pierdut credinţa. Până şi femeia care a scris jurnalul şi-ar nega propriile cuvinte. Pentru că ar fi prea periculos pentru ea să-şi recunoască temerile.

— De unde ştii că asta ar simţi? întrebă Schuyler.

— Simplu, pentru că eu l-am scris. Este jurnalul meu.

— Tu eşti Catherine Carver?

— Da. Îmi aduc aminte de aşezarea Plymouth cu mare claritate, de parcă totul s-ar fi întâmplat mai ieri. A fost o călătorie groaznică, se cutremură Cordelia. Şi a urmat o iarnă şi mai groaznică.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

— Croatan, oftă Cordelia. Un cuvânt străvechi. Înseamnă Sânge Argintiu.

— Sânge Argintiu?

— Ai aflat povestea Expulzării noastre.

— Da.

Maşina rula încet pe Fifth Avenue. Din cauza vremii proaste, doar foarte puţini oameni se învârteau prin magazine, câţiva turişti făceau poze vitrinelor, iar o mână de clienţi încercau să se adăpostească de ploaie.

— Când Dumnezeu i-a alungat pe Lucifer şi pe îngerii lui din Rai, drept pedeapsă pentru păcatele lor, am fost blestemaţi să ne trăim vieţile eterne pe Pământ, unde am devenit vampiri şi unde supravieţuirea noastră depinde de sângele omenesc, spuse Cordelia.

— Ne-au spus toate astea la întâlnirile Comisiei.

— Dar sigur nu v-au zis asta. A fost înlăturată din registrele noastre oficiale.

— Dar de ce?

Cordelia nu răspunse. În schimb, vocea ei căpătă o melodicitate armonioasă, de parcă ar fi citit dintr-o carte pe care o ştia pe dinafară.

— La începuturile istoriei noastre, Lucifer împreună cu un grup restrâns de adepţi s-au desprins de grup. L-au respins pe Dumnezeu şi au sfidat faptul că fuseseră izgoniţi. Nu voiau să recâştige mila lui Dumnezeu. Nu credeau în Codul Vampirilor.

— De ce nu? întrebă Schuyler în timp ce maşina se opri la semafor.

Erau pe Sixth Avenue acum, printre zgârie-nori şi clădirile înalte de birouri ale corporaţiilor care purtau numele fondatorilor gravate pe faţade. McGraw-Hill. Simon and Schuster. Time Warner. Un grup de televizoare din clădirea Morgan Stanley prezenta ultimele noutăţi de la bursă.

— Pentru că nu voiau să trăiască îngrădiţi de niciun fel de lege. Erau încăpăţânaţi şi aroganţi, aici pe Pământ la fel ca şi în Cer. Lucifer şi vampirii săi au descoperit că dacă efectuau *Caerimonia Osculor* pe alţi vampiri în locul oamenilor, deveneau mult mai puternici. Aşa cum deja ştii, *Caerimonia Osculor* este procesul prin care un vampir suge sângele unei fiinţe umane pentru a prinde puteri. În Codul Vampirilor, este interzis să efectuezi *Caerimonia Osculor* asupra altor vampiri cu Sânge Albastru. Dar exact asta au făcut Lucifer şi adepţii lui. Au început să consume vampiri cu Sânge Albastru până la Disiparea totală.

— Adică...

— Până sugeau toată forţa vitală dintr-o fiinţă, chiar aşa. Până când consumau complet un Sânge Albastru şi toate amintirile sale.

— Dar de ce? Şi apoi ce s-a întâmplat?

— Consumând forța vitală a celor cu Sânge Albastru, sângele lui Lucifer şi al vampirilor săi s-a transformat în argintiu. Ei au devenit cei cu Sânge Argintiu. *Croatan*. Înseamnă Monstruozitate. Şi-au pierdut minţile, cu toate amintirile vampirilor consumaţi de-a valma în cap. Au puterea a o mie de Sânge Albastru la un loc. Au mii şi mii de amintiri. Sunt diavolul în persoană, diavolul care trăieşte printre noi, sunt pretutindeni şi nicăieri.

În timp ce Cordelia vorbea, trecură de pe Sixth Avenue pe Seventh, şi priveliştea se schimbă. Schuyler văzu Carnegie Hall pe colţ şi mai mulţi oameni care stăteau la coadă la bilete, zgribuliţi sub umbrele.

— De mii de ani, cei cu Sânge Argintiu au vânat şi au consumat Sânge Albastru. Au încălcat Codul Vampirilor prin faptul că s-au amestecat în mod direct în treburile oamenilor şi au câştigat putere în lumea muritorilor. Erau de neoprit. Dar cei cu Sânge Albastru nu au încetat niciodată să se lupte cu ei. Era singura soluţie pentru a supravieţui.

Ultimul Mare Război între cei cu Sânge Albastru şi cei cu Sânge Argintiu s-a încheiat în ultimii ani ai Imperiului Roman, când cei cu Sânge Albastru au reuşit să-l detroneze pe Caligula, un Sânge Argintiu, viclean şi puternic. După înfrângerea lui Caligula, cei cu Sânge Albastru au trăit în linişte în Europa timp de mai multe secole.

— De ce am venit în America atunci? întrebă Schuyler în timp ce maşina se opri pe Eighth Avenue.

— Pentru că suferea m foarte mult de pe urma persecuţiilor religioase care au luat amploare în secolul al XVII-lea.

Aşa că în 1620 am venit în Lumea Nouă pe *Mayflower*, împreună cu Puritanii, pentru a ne găsi pacea.

— Dar nu a fost nicio pace, nu? întrebă Schuyler gândindu-se la jurnalul lui Catherine.

— Nu. Nu a fost, spuse Cordelia închizând ochii. Am aflat că Roanoke fusese răvăşită. Nu mai era nimeni. Cei cu Sânge Argintiu erau şi ei în Lumea Nouă. Dar se putea şi mai rău de atât.

— Cum adică?

— Au început din nou masacrele. La Plymouth. Mulţi dintre tinerii noştri — un Sânge Albastru poate fi anihilat doar în timpul Anilor Amurgului, când ne transformăm din oameni în vampiri. Este perioada noastră cea mai vulnerabilă. Atunci când nu suntem stăpâni pe amintirile noastre şi nu ne cunoaştem cu adevărat puterile. Suntem slabi şi putem fi manipulaţi şi controlaţi, iar, într-un final, putem fi consumaţi de către cei cu Sânge Argintiu.

Trecură de West Side Highway, pe lângă noile construcţii strălucitoare de-a lungul râului şi de lângă Riverside Park.

— Unii au refuzat să creadă că de fapt cei cu Sânge Argintiu ar fi cauza. Au refuzat să vadă ce era exact în faţa ochilor lor, insistând că aceia care fuseseră consumaţi complet se vor întoarce într-un fel sau altul. Au fost orbi în faţa pericolului. Şi după câţiva ani, masacrele s-au oprit. Anii au trecut şi nu s-a mai întâmplat nimic. Apoi secole — tot nimic. Sângele Argintiu a devenit un fel de mit, o legendă care se transforma uşor-uşor în basm. Cei cu

Sânge Albastru au adunat averi, faimă şi poziţii înalte în America, iar pe măsură ce timpul trecea, majoritatea dintre noi a uitat cu desăvârşire de cei cu Sânge Argintiu.

— Dar cum e posibil aşa ceva? Cum au putut să uite ceva atât de important?

Cordelia oftă.

— Am devenit mărginiţi, mulţumiţi de sine şi încăpăţânaţi. Şi negarea este o tentaţie puternică. Acum orice menţiune legată de cei cu Sânge Argintiu a fost complet înlăturată din cărţile noastre de istorie. Cei cu Sânge Albastru din ziua de astăzi refuză să creadă că ar putea exista ceva mai puternic decât ei în lumea asta. Orgoliul lor nu-i lasă să conceapă aşa ceva.

Schuyler clătină din cap îngrozită.

— Aceia dintre noi care au dat avertizări şi au încercat să lupte pentru o stare de veghe veşnică au fost înlăturaţi din Conclav şi nu mai au nicio putere azi în Comisie. Nimeni nu ne mai ascultă. Nimeni nu ne-a mai ascultat de pe vremea când eram la Plymouth. Am încercat atunci, dar nu am avut destul de multă putere pentru a prelua controlul.

— John voia să tragă alarma, îşi aminti Schuyler din paginile jurnalului. Soţul tău.

— Da, dar nu a avut succes. Myles Standish — azi îl ştii drept Charles Force — a devenit liderul Conclavului Străbunilor. El ne conduce de atunci. Nu crede în pericolul reprezentat de Croatan.

— Nici măcar atunci când ucide copii?

— În opinia lui Charles, încă nu a fost nimic dovedit.

— Dar Jack a zis că trupul lui Aggie a fost golit complet de sânge, la fel ca în alte două cazuri anterioare. Cu siguranţă au fost consumaţi de un Sânge Argintiu!

Cordelia se întunecă.

— Exact, asta bănuiesc şi eu. Dar nimeni nu mai ascultă o femeie bătrână care şi-a pierdut averea. Niciodată nu am crezut că cei cu Sânge Argintiu au dispărut pentru totdeauna. Mereu am ştiut că doar au intrat în repaus, privesc şi aşteaptă momentul potrivit pentru a se reîntoarce.

— Asta trebuie să fie explicaţia. Este singura plauzibilă! Dar poliţia l-a arestat pe prietenul meu Dylan. El nu avea cum s-o ucidă pe Aggie pentru că el e fiinţă umană! L-au arestat ieri.

Cordelia păru încurcată.

— Credeam că explicaţia oficială a fost o supradoză. Am auzit că asta a decis Comisia.

— Asta am auzit şi noi — dar acum spun că a fost strangulată.

— Este adevărat, într-un fel, spuse Cordelia.

— Trebuie să ne ajuţi. Cum putem afla cine sunt cei cu Sânge Argintiu? De ce sunt aici? Unde sunt? Cum îi putem găsi?

— Ceva anume i-a trezit la viaţă. Ceva îi protejează. Ei pot fi oricine. Pot fi printre noi, Sânge Argintiu deghizaţi ca Sânge Albastru. Durează mult timp până transformi un Sânge Albastru într-unul Argintiu. Bănuiala mea este că un Sânge Argintiu foarte puternic s-a reîntors şi începe să recruteze noi discipoli.

— Şi acum ce facem? întrebă Schuyler, când maşina intră pe strada lor.

— Tu măcar ştii acum despre existenţa celor cu Sânge Argintiu. Ştii că sunt acolo undeva. Te poţi pregăti.

— Cum?

— Mai e ceva. Ceva ce mama ta a descoperit. Cei cu Sânge Argintiu sunt încă legaţi de legile raiului şi de Limba Sacră.

Cordelia îi şopti restul frazei la ureche, iar apoi deschise portiera şi ieşi din maşină.

— Nu-ţi mai pot spune nimic legat de acest subiect. Deja am încălcat Codul împărtăşindu-ţi această poveste. Cât despre problema pe care mi-ai mărturisit-o mai devreme, îmi pare extrem de rău, dar va trebui să vorbeşti cu Charles Force. El este singurul care îl mai poate ajuta acum pe prietenul tău.

Treizeci și șase

Întâlnirile Comisiei fură reinstituite în zilele de luni. Fuseseră anulate timp de câteva săptămâni, fără să se dea nicio explicație membrilor juniori. Imediat cum începu întâlnirea, discuțiile fură monopolizate de subiectul planificării Balului Celor Patru Sute. Nimeni nu făcea nicio mențiune legată de moartea lui Aggie sau de arestarea lui Dylan. În schimb, toți discutau entuziasmați despre petrecerea de Crăciun. Balul Celor Patru Sute era cea mai așteptată petrecere a anului, cea mai strălucitoare, cea mai fantastică și mai exclusivistă, deoarece doar cei cu Sânge Albastru erau invitați.

Schuyler merse la întâlnire doar pentru a vedea dacă reușește să ajungă la o concluzie cu Jack, care stătea cu spatele la ea. Membrii juniori erau divizați în subcomisii, iar Schuyler se alătură grupului „Invitații" doar pentru că suna ca și cum acolo era cel mai puțin de lucru. Exact așa cum își închipuise, singura sarcină atribuită lor era să

alcătuiască o listă de invitați, care avea să fie ulterior aprobată de Comisia de Seniori, iar apoi să ștampileze și să expedieze invitațiile, care erau deja alese, decorate și tipărite.

— Sunt îngrijorată pentru Dylan, spuse Bliss după ce se termină întâlnirea. Unde e? Poliția nu spune nimic. Și tata îmi tot repetă să nu mă bag.

— Da, știu, și eu sunt îngrijorată, răspunse Schuyler, în timp ce privirea ei se îndrepta spre locul în care Jack pălăvrăgea cu doamna Dupont și Mimi.

— Este o cauză pierdută, Schuyler. Îi cunosc pe gemenii Force. Sunt mereu împreună.

— Trebuie să încerc, spuse ea melancolică.

Încă nu putea să conceapă că băiatul care o sărutase atât de pasional acum o ignora și se comporta ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat vreodată între ei. Nu putea să facă o corelație între Jack care îi povestise despre visele și amintirile lui blocate și Jack de acum, care discuta entuziast despre orchestre de swing și trupe de jazz pentru balul care avea să aibă loc.

— Treaba ta, oftă Bliss, dar să nu zici că nu te-am avertizat.

Schuyler dădu din cap. Bliss se îndepărtă, iar Schuyler se îndreptă spre Jack Force. Din fericire, Mimi deja plecase din încăpere.

— Jack, trebuie să mă asculți, spuse ea, trăgându-l deoparte. Te rog.

— De ce?

— Știu ce anume ascunde Comisia. Știu ce înseamnă Croatan.

El rămase nemişcat nevenindu-i să creadă.

— De unde ştii?

Evitase să-i întâlnească privirea, dar acum se uita direct în ochii ei — obrajii lui Schuyler erau roşii de furie şi părea şi mai frumoasă decât îşi aducea el aminte.

— Mi-a spus bunica mea.

Îi relată tot ce-i spusese Cordelia despre cei cu Sânge Argintiu şi despre masacrele din Roanoke şi Plymouth.

Jack se încruntă.

— Nu are voie să-ţi spună asta. Sunt informaţii secrete.

— Tu ştiai despre asta?

— Am făcut ceva cercetări pe cont propriu şi tata mi-a spus restul. Dar este un punct terminus, fără ieşire.

— Cum adică? Este primul indiciu.

El clătină din cap.

— Schuyler, îmi pare rău că te-am făcut să crezi altceva. Dar cineva se ocupă de moartea lui Aggie. Trebuie să ai încredere în Comisie că va face ce trebuie făcut. Bunica ta ţi-a povestit un mit învechit. Nu există Sânge Argintiu. Nimeni nu a putut să dovedească vreodată că au existat cu adevărat.

— Nu te cred. Trebuie să convingem Comisia să avertizeze pe toată lumea. Chiar dacă nu vii cu mine, voi face asta singură.

— Nu pot face nimic pentru a te opri? întrebă Jack.

Schuyler ridică bărbia hotărâtă.

— Nu, spuse ea uitându-se la el pieziş.

Cu doar câteva săptămâni în urmă era îndrăgostită de el, de cutezanţa lui. Unde era băiatul care refuzase să

înghiţă toate minciunile spuse de Comisie? Unde dispăruse? Când dansaseră împreună atunci la bal, se gândea că nu mai fusese niciodată atât de fericită. Dar Jack nu era băiatul care crezuse ea că este. Poate că nu fusese niciodată.

Treizeci şi şapte

După întâlnire, Schuyler le spuse lui Bliss şi Oliver tot ceea ce-i povestise bunica ei despre cei cu Sânge Argintiu şi cum Charles Force era singura persoană care ar fi putut face ceva pentru a-l ajuta pe Dylan. Se hotărâră ca a doua zi Schuyler şi Bliss să se strecoare afară de la a treia oră şi să se ducă să vorbească cu el. Oliver avea să încropească o scuză pentru profesorul de arte.

Îi tăiară calea lui Charles Force în faţa restaurantului Four Seasons, unde se ştia că îşi serveşte zilnic prânzul. Four Seasons era situat în Seagram Building de pe Park Avenue, şi între douăsprezece şi două după-amiaza devenea centrul gravitaţional al universului numit Manhattan. Se umplea de magnaţi media, moguli ai finanţelor, editori, autori recunoscuţi şi personalităţi.

— Uite-l, spuse Bliss observându-i părul grizonat ieşind dintr-un sedan negru.

Îl recunoscu pentru că tatăl ei invitase la masă familia Force în prima săptămână după ce sosiseră în Manhattan.

Îi fusese un pic teamă de Charles Force. Bărbatul o străpunsese cu privirea ca şi cum ar fi ştiut totul despre ea, fiecare dorinţă secretă; o strânsese de mână cu atâta putere încât îi lăsase un semn. O înspăimântase, într-adevăr, dar nu avea de gând să lase frica să stea în calea salvării lui Dylan.

Schuyler îl studie cu atenţie. Putea să jure că îl mai văzuse undeva. Dar unde? Avea ceva foarte familiar. Modul în care îşi apleca capul înainte. Îl cunoştea pe acest bărbat, era sigură de asta.

— Domnule Force! Domnule Force! strigă Bliss.

Force se uită nedumerit la cele două fete care stăteau în faţa lui.

— Scuză-mă, îi spuse el persoanei cu care trebuia să ia masa.

— Domnule Force, ne pare rău că vă deranjăm, zise Bliss. Dar ni s-a spus să venim la dumneavoastră, pentru că sunteţi singurul care ne poate ajuta.

— Tu eşti fata lui Forsyth, nu? zise Charles pe neaşteptate. Ce căutaţi aici în mijlocul zilei? La Duchesne nu sunt reguli care interzic ieşirea din campus? Sau şi astea au fost eliminate odată cu uniformele?

Se întoarse spre Schuyler.

— Şi tu.

Nu-i rosti numele, dar ridică din sprâncene.

— Dacă nu mă înşel, şi tu eşti elevă la Duchesne. Vă ascult. Cu ce vă pot ajuta?

Schuyler îi susţinu privirea şi nu clipi. Se uita la el intens cu ochii ei albaştri şi el fu cel care îşi întoarse primul privirea.

— Prietenul nostru Dylan este acuzat de o crimă pe care nu a comis-o. Sunteţi singurul care ne poate ajuta. Dumneavoastră sunteţi Regis. Bunica mea a zis...

— Cordelia Van Alen e o pacoste. Nu m-a iertat niciodată pentru că am preluat comanda Conclavului, murmură el printre dinţi.

Îi făcu semn partenerului său care îl aştepta răbdător şi îi ţinea uşa deschisă.

— Du-te înainte, vin şi eu imediat.

— Nu plecăm de aici până nu ne ajutaţi, adăugă şi Bliss — cu vocea tremurândă —, deşi nu îşi dorea nimic mai mult decât să fugă şi să se ascundă de acest bărbat. Vocile din mintea ei ţipau, cerându-i să stea departe de el. *Ucigaşule...*, şopti una dintre voci. *Asasinule...* Simţi o repulsie intensă şi profundă şi îi veni să verse. Voia să se arunce în faţa unei maşini. Voia să fugă, să dispară, să facă orice, doar să nu-i mai vadă privirea aceea pătrunzătoare. Crezu că îşi va pierde minţile de spaimă. Ceva groaznic era legat de acest bărbat, o forţă sălbatică şi periculoasă de care ar trebui să se ferească.

— Situaţia lui Dylan Ward s-a rezolvat. Nu trebuie să vă mai faceţi griji pentru el, zise el cu o mişcare indiferentă a mâinii. Este în siguranţă. Nu i se va întâmpla nimic. Este liber. Tatăl tău v-ar fi putut zice asta, pufni el. A ajutat la completarea documentelor pentru eliberarea lui.

Pentru o clipă Bliss fu redusă la tăcere, uluită că totul se rezolvase atât de uşor.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Exact ce am spus, problema s-a rezolvat, zise el laconic. Vă asigur că nu aveţi de ce să vă faceţi griji. Acum, vă rog să mă scuzaţi, dar am întârziat la prânz.

Bliss şi Schuyler schimbară nişte priviri neliniştite.

— Dar cum rămâne cu cei cu Sânge Argintiu? Cum rămâne cu ceea ce ne fac nouă? Am aflat despre Croatan! zise Schuyler pe un ton acuzator.

— Vă rog, nu mă mai deranjaţi cu basmele patetice ale Cordeliei Van Alen. Nu vreau nici măcar să discut despre aşa ceva. Am mai spus-o şi o repet: nu există niciun Croatan, spuse el cu hotărâre şi pe un ton conclusiv. Acum, vă sugerez să vă întoarceţi la şcoală, unde vă este locul.

Treizeci şi opt

Hotelul Carlyle era un hotel elegant şi de bun gust situat pe Madison Avenue, cu o arhitectură similară somptuoaselor conace englezeşti. Era unul dintre acele hoteluri care inspirau un lux rece şi aristocratic, care intimidează. Chiar şi aerul condiţionat era mereu setat la optsprezece grade. Când Schuyler era mai mică, bunica ei o ducea la Bemelmans Bar pentru cocktailuri Shirley Temple. Cordelia stătea la bar şi fuma, sorbind pahare de Sazerac unul după altul, iar Schuyler stătea cuminte privind animalele jucăuşe din pictura mare de pe perete şi numărând doamnele care intrau purtând pălării şi corsaje. Apoi, se retrăgeau în salonul principal unde serveau o masă franţuzească cu cinci feluri de mâncare. În zilele când Cordelia declara că „i-a ajuns până peste cap" să stea în casa de pe Riverside Drive, luau un apartament la Hotelul Carlyle pentru un weekend. Schuyler comanda

căpşuni şi frişcă, îşi umplea cada şi îşi servea gustarea printre spuma de baie frumos mirositoare.

Când Schuyler intră în holul cu marmură albă în acea după-amiază, se simţi ca acasă. Încercă să dea uitării gândurile negre legate de Jack Force şi de umilitoarea întâlnire cu tatăl lui. Bliss le ceruse ei şi lui Oliver să se întâlnească acolo mai pe seară fără a le zice însă de ce. Oliver era deja acolo, aşteptându-le într-un colţ izolat al barului.

— Manhattan? întrebă el arătând spre băutura lui.

— Bineînţeles.

Un chelner discret veni cu o tavă de argint pe care se afla cocktailul ei. Puse pe masă un bol cu migdale spaniole calde.

Schuyler luă una şi o mestecă gânditoare.

— Doamne, nu-i aşa că au cele mai bune migdale din lume?

— Nimic nu se compară cu un hotel din Upper East Side, o aprobă Oliver luând şi el câteva. Ar trebui să facem un tur al hotelurilor din New York care servesc migdale. Să comparăm migdalele de la Regency's cu cele de la Carlyle şi cele de la St. Regis.

— Mmm, Regency are o selecţie grozavă. Au aperitivul ăla care conţine trei feluri diferite — wasabi, nuci calde şi un soi de biscuiţi piperaţi, spuse Schuyler.

Regency era un alt loc frecventat de Cordelia.

Goliră paharele şi mai cerură un rând. După câteva minute apăru şi Bliss cu părul încă ud după duş. Se aşeză lângă Schuyler şi în faţa lui Oliver.

— Bună, vă mulţumesc că aţi venit.

— Manhattan?

— Da.

Dădură noroc.

— Mmm, migdalele astea sunt bune, spuse Bliss ronţăind câteva.

Oliver şi Schuyler izbucniră în râs.

— Ce e aşa de amuzant?

— Nimic. Îţi povestim mai târziu, zise Schuyler.

Bliss ridică o sprânceană. Cei doi se comportau aşa aproape întotdeauna. Glume pe care numai ei le înţelegeau, amintiri ale prietenei lor pe care ea nu le putea împărtăşi. Era incredibil că Dylan rezistase.

— Haide, ce s-a întâmplat? De ce ai vrut să ne vedem aici? întrebă Schuyler.

— E aici.

— Cine? întrebă Oliver.

— Dylan! Cine altcineva?

Bliss le povesti ce aflase de la tatăl ei — că Dylan fusese eliberat — dar nu era tocmai liber aşa cum spusese Charles Force. În schimb, fusese pus sub pază într-unul dintre apartamentele din acest hotel. Judecătorul îi permisese lui Charles Force să-l scoată pe cauţiune, cu condiţia ca Dylan să fie eliberat doar dacă va rămâne sub tutela sa. Tatăl ei spusese că totul fusese o neînţelegere şi acuzaţiile fuseseră retrase destul de repede. Dar încă nu reuşeau să-şi dea seama de ce Dylan era sub tutela cuiva, şi mai ales de ce a lui Charles Force.

— Şi i-am auzit pe tata şi pe Charles discutând despre cum „ei vor avea grijă de-ai lor" şi „să nu lase situaţia să scape de sub control".

— Mă întreb ce-o fi vrut să spună cu asta? întrebă Schuyler, luând încă o migdală din bol.

Bliss sorbi din cocktail.

— Oricum, după cum văd eu lucrurile, o să facem cum a zis Oliver. Să-l ajutăm să evadeze. Nu putem da greş. Folosim controlul minţii pentru a trece de pază — Schuyler mi-a zis că a mai făcut asta —, apoi îl scoatem de acolo rapid şi Ollie stă de şase. Este în camera 1001.

— Aşa, pur şi simplu? întrebă Oliver.

— Da, de ce nu? Tu eşti cel care ne-a zis să gândim ca nişte fiinţe cu Sânge Albastru.

— Dar cum ajungem sus în primul rând? Nu trebuie să fii cazat aici? întrebă Oliver.

— De fapt, interveni Schuyler, asta este partea cea mai simplă. Eu şi Cordelia stăm aici mai mereu. Îi cunosc pe liftieri.

— Păi, atunci hai să ne punem în mişcare, spuse Oliver ridicând mâna pentru a cere nota de plată.

Se îndreptară către liftul de pe holul principal.

— Bună, Marty, spuse Schuyler zâmbindu-i liftierului în haină roşie şi nasturi aurii.

— Bună ziua, domnişoară Schuyler, nu aţi mai fost pe aici de ceva vreme, răspunse el ducându-şi mâna la pălărie.

— Ştiu, a trecut ceva timp, spuse Schuyler invitându-şi prietenii să intre în liftul cu oglinzi.

— Etajul doisprezece?

— Nu, ne-au dat la zece de data asta. Probabil aveţi toate camerele ocupate.

— Este octombrie, explică el. Mulţi turişti. Este un spectacol la Met sau aşa ceva, zise el apăsând butonul pentru etajul zece şi făcând un pas înapoi, zâmbindu-i lui Schuyler şi prietenilor ei.

— Mulţumesc, Marty, ne mai vedem, zise Schuyler când se deschiseră uşile.

Merseră spre capătul culoarului, dar când ajunseră în dreptul camerei 1001, nu văzură nicio pază în faţa uşii.

— E ciudat, zise Bliss. L-am auzit pe tata zicând că au poliţişti care fac de pază mereu.

Schuyler tocmai se pregătea să facă praf broasca de la uşă, când observă ceva. Uşa era întredeschisă. O împinse. Se uită peste umăr şi văzu privirile nedumerite ale prietenilor ei. Veniseră pregătiţi să dea o luptă, şi când colo în calea lor nu stătea niciun obstacol.

Schuyler intră în cameră urmată de Bliss.

— Dylan? strigă Bliss.

Intrară într-o cameră luxoasă, în care televizorul încă mergea. Mai era şi o tavă plină cu resturile unei cine. Patul era nefăcut şi prosoapele zăceau pe podea.

— Eşti sigură că au zis 1001? întrebă Schuyler.

— Foarte, zise Bliss.

— Ce crezi că s-a întâmplat? întrebă Oliver privind în jur şi luând telecomanda. Închise televizorul.

— Dylan a dispărut, spuse Bliss sec.

Îşi aduse aminte ce-i spusese Charles Force. Cineva se ocupa de problema Dylan — orice o fi însemnând asta. O trecu un fior rece. Ajunseseră oare prea târziu pentru a-l mai putea salva?

— A evadat, zise Oliver.

— Sau cineva, sau ceva l-a lăsat să plece, spuse Schuyler.

Bliss rămase tăcută cu faţa împietrită uitându-se la resturile de mâncare.

Schuyler îi puse înduioşată mâna pe umăr.

— Sunt sigură că oriunde ar fi, este bine, Dylan e puternic, îi spuse ea prietenei ei. Acum, haide să plecăm de aici înainte ca cineva să creadă că *noi* i-am dat drumul.

Treizeci şi nouă

Se abătu asupra ei fără nicio avertizare. Schuyler îşi blestemă orgoliul. Era numai vina ei. Oliver se oferise s-o conducă la un taxi, dar din moment ce deja îi datora foarte mulţi bani, refuzase. Conduit sau nu, nu voia să profite de generozitatea lui. El şi Bliss locuiau la doar câteva cvartale depărtare de Hotelul Carlyle şi ea le spusese că totul va fi bine şi că va lua autobuzul. M27 o lăsase pe Seventy-second Street colţ cu Broadway şi se hotărâse să meargă pe jos restul drumului. Asta însemna mai mult de douăzeci de cvartale, dar se bucură că mai face puţină mişcare.

La colţul cu Ninety-fifth Street, ieşi de pe bulevardul bine luminat şi intră pe o străduţă lăturalnică şi întunecoasă, sperând să ajungă mai rapid pe Riverside, şi atunci îl simţi.

În câteva clipe, o învăluise deja. Simţi colţii ascuţiţi cum îi străpung pielea şi îi golesc încet-încet sângele din corp.

Leşină. Va muri. Avea doar cincisprezece ani, abia dacă-şi începuse cu adevărat viaţa şi deja avea să moară. Se luptă să scape din strânsoarea ca de menghină. Şi, mai rău, ştia de la bunica ei ce se va întâmpla de fapt, *va trăi*. Va trăi în amintirile acestui monstru groaznic, o prizonieră eternă a conştiinţei lui demente.

Beauty. Unde era Beauty? Copoiul nu mai putea s-o salveze acum, era prea târziu.

Durerea era teribilă; se simţea ameţită din cauza pierderii sângelui. Dar chiar înainte de a se prăbuşi, se auzi un strigăt.

O luptă.

Cineva se lupta cu bestia. Cel cu Sânge Argintiu îi dădu drumul din strânsoare. Ea se întoarse, ţinându-se de gât pentru a opri sângele, pentru a vedea cine o salvase.

Jack Force era prins într-o luptă a puterii cu acea creatură cumplită, blocat într-o confruntare pe viaţă şi pe moarte. Era o matahală greoaie care avea părul argintiu şi formă umană. Dar Jack îi ţinea piept.

Îi ţinea piept monstrului cu Sânge Argintiu, răspunzându-i la fiecare lovitură, dar într-un final creatura îl aruncă cât colo, izbindu-l de betonul trotuarului.

— Jack! ţipă Schuyler.

Ea îşi ridică privirea şi, în timp ce monstrul se îndrepta spre gâtul ei, îşi aduse aminte de cuvintele şoptite de Cordelia. Legile raiului legau aceste creaturi pe vecie de Limba Sacră.

Ţinu creatura deoparte cu o poruncă atotputernică: *Aperio Oris!* Arată-te!

Monstrul cu Sânge Argintiu râse pe înfundate şi şuieră cu o voce care scrâşnea de agonia a mii de suflete încarcerate.

— Nu poţi tu să mă comanzi pe mine, marionetă de lut!

Monstrul îşi continuă marşul ameninţător spre ea.

— *Aperio Oris!* strigă Schuyler din nou, de data asta cu mai multă putere.

Jack făcu un pas înapoi uluit, pentru că în momentul în care Schuyler repetă cuvintele incantaţiei, monstrul îşi arătase adevărata faţă.

Era o faţă pe care Jack nu o va putea uita niciodată.

Creatura scoase un urlet îngrozit, un ţipăt dureros şi teribil, apoi dispăru în noapte.

— Eşti OK? întrebă Schuyler, alergând spre el. Sângerezi.

— E doar o zgârietură, spuse el ştergându-şi sângele care era roşu, dar în lumină se vedea albastru. Eu sunt OK, tu?

Simţi durerea de la gât. Sângerarea se oprise.

— De unde ai ştiut? îl întrebă ea.

— Că te va ataca? Pentru că a mai făcut-o odată, aşa că ştiam că o va mai face. Ucigaşii au tendinţa de a se întoarce şi a termina ceea ce au început.

— Dar de ce...?

— Nu am vrut să păţeşti ceva din cauza mea, spuse el răstit.

Doar atât? se întrebă ea.

— Mulţumesc, spuse ea domol.

— L-ai văzut? întrebă Jack. L-ai văzut?

— Da, zise ea. L-am văzut.

— Nu se poate aşa ceva, zise Jack. Este un truc. Nu pot să cred aşa ceva.

— Nu este niciun truc. Trebuie să respecte legile, spuse Schuyler încet.

— Ştiu despre Limba Sacră, izbucni Jack. Dar trebuie să fie o greşeală.

— Nu e nicio greşeală. Astea sunt regulile creaţiei.

Jack îi aruncă o privire feroce.

— Nu!

Monstrul li se arătase pentru o fracţiune de secundă, când nu avusese încotro şi fusese nevoit să-şi dezvăluie adevărata identitate, ascultând porunca lui Schuyler. Li se arătase în forma sa reală. Şi era figura care stătea în spatele oraşului New York, figura bărbatului care modelase cu propriile mâini acest oraş pentru a se potrivi voinţei lui.

Era faţa lui Charles Force.

Propriul său tată.

PATRUZECI

Schuyler îi spuse lui Jack tot ce aflase, sperând din tot sufletul să nu fie adevărat.

— El este. Era acolo când a murit Aggie. L-am văzut în subsolul Băncii. Ieşea din Depozitar. Acum îmi aduc aminte, şi asta îl plasează la locul crimei. El era, Jack.

Jack clătină din cap.

— Nu poţi nega ceea ce ai văzut cu ochii tăi. Era faţa tatălui tău.

— Te înşeli. A fost un truc al luminii, era altceva.

Continuă să clatine din cap şi să se uite intens la sângele de pe trotuar.

— Ascultă-mă, Jack, trebuie să-l găsim. Bunica mea mi-a spus că cei cu Sânge Argintiu nici măcar nu ştiu cine sunt. Tatăl tău poate nici nu realizează că este posedat.

Jack nu o mai contrazise de data asta.

Ea îi puse o mână pe braţ.

— Unde e?

— Unde este întotdeauna. La spital.

— Ce vrei să spui? Care spital?

— Columbia, dar nu ştiu ce salon. Habar nu am ce face acolo. Ştiu doar că vizitează pe cineva foarte des. Dar de ce întrebi?

— Cred că ştiu unde-l putem găsi exact, zise Schuyler.

Schuyler simţi un tremur nervos când se urcară într-un taxi spre spital, dar încercă să şi-l înfrângă. Când ajunseră la spital, paznicii făcură câteva glume legate de „prietenul" ei, în timp ce îi dădeau lui Jack un ecuson de vizitator.

— Cine e aici? Unde mergem? întrebă el urmând-o fără prea multe comentarii pe holurile albe.

— Mama mea, spuse Schuyler. O să vezi.

— Mama ta? Credeam că mama ta a murit.

— Mda, ar putea foarte bine să fie considerată şi aşa.

Îl conduse pe holurile pustii către salonul din colţ. Se uită prin fereastra de sticlă şi îi făcu semn lui Jack să facă acelaşi lucru.

În salon era un bărbat, care stătea în genunchi la picioarele patului. Era acelaşi vizitator care venea în fiecare duminică, pe care Schuyler îl văzuse de mai multe ori în salonul mamei ei. Deci de aceea i se păruse ei la înmormântarea lui Aggie că îl ştia de undeva pe Charles Force. Acum îi recunoştea umerii largi. El era bărbatul din subsolul Băncii şi creatura care tocmai o atacase. Străinul misterios se pare că până la urmă nu era tatăl ei, ci un Sânge Argintiu. Un monstru. Simţi cum o cuprinde furia — dar

dacă Charles Force fusese cumva implicat şi în boala mamei ei? *Ce îi făcuse?*

— Tată, zise Jack intrând în cameră.

Se opri şi rămase ca trăsnit când văzu faţa femeii care stătea întinsă în pat. Era femeia din visurile sale, Allegra Van Alen.

Charles îşi ridică privirea şi îi văzu pe cei doi stând chiar în faţa lui.

— Credeam că am terminat cu povestea asta, zise el uitându-se încruntat la amândoi.

— Unde eraţi acum jumătate de oră? întrebă Schuyler.

— Aici.

— Sunteţi un mincinos, îl acuză ea. CROATAN!

Charles ridică din sprâncene nedumerit.

— Ar trebui să mă simt jignit? Te rog frumos să laşi tonul mai moale. Arată puţin respect pentru locul în care te afli. Suntem într-un spital, nu pe stadion.

— Tu eşti, tată. Te-am văzut, zise şi Jack, căruia încă nu-i venea să creadă că Allegra era în viaţă. Dar de ce era în spital?

— Mai exact, de ce anume mă acuzaţi voi pe mine?

— De unde ai zgârieturile alea? întrebă Jack observând tăieturile de pe faţa lui Charles.

— De la diavolul de pisică persană a mamei tale, răspunse el.

— Nu prea cred, pufni Schuyler.

— Ce înseamnă asta? Voi ce căutaţi aici?

— Ai atacat-o pe Schuyler. Eu te-am oprit. Tu erai, te-am văzut... Schuyler a rostit cuvintele şi duşmanul ni s-a arătat cu adevărata lui faţă. Şi era faţa ta.

— Asta credeţi voi?

— Da.

— Bunica ta are dreptate, Schuyler, spuse Charles pe un ton amuzat. Cu siguranţă vremurile s-au schimbat dacă propriul meu fiu crede că sunt Monstruozitatea. Aşa îmi spui, nu-i aşa, Jack? întrebă el desfăcându-şi butonii de la cămaşă şi arătându-le un semn pe încheietura interioară a mâinii.

Era un simbol cu o spadă, o spadă de aur care străpungea un nor.

— Ce înseamnă asta? De ce ne arătaţi acest simbol? întrebă Schuyler.

— Semnul Arhanghelului, explică Jack, cu o voce plină de respect.

Preţ de o clipă uită de nedumerirea pe care o avea legată de Allegra Van Alen şi se lăsă în genunchi prosternându-se în faţa tatălui său.

— Exact, zise Charles cu un zâmbet abia schiţat.

— Ce înseamnă asta? întrebă Schuyler.

— Înseamnă că tatăl meu are tot atât de mult Sânge Argintiu cât am eu sau tu, zise Jack. Semnul Arhanghelului. Nu poate fi reprodus şi nu poate fi falsificat. Tatăl meu este Mihail, Cel cu Inima Curată, care de bună voie i-a însoţit pe pământ pe cei izgoniţi din Rai pentru a le arăta calea de-a lungul călătoriei spre eternitate, spuse Jack

plecându-şi capul în faţa lui Charles. Iartă-mă, m-am rătăcit, dar acum m-am regăsit.

— Ridică-te, fiul meu, nu am de ce să te iert.

Schuyler se uită de la tată la fiu cu o privire întrebătoare.

— Dar am folosit cuvintele Limbii Sacre. Incantaţia pentru a-şi dezvălui adevărata natură.

— Cei cu Sânge Argintiu sunt experţi în a-şi schimba forma, explică Charles. Îţi va asculta porunca — dar abia după ce îţi va fi arătat ceva ce ştie sigur că te va şoca, te va bulversa. Abia după aceea îşi va arăta adevărata identitate, preţ de o fracţiune de secundă.

— Deci dacă tatăl tău nu este Sânge Argintiu, atunci cine este? întrebă Schuyler suspicioasă. Şi unde e Dylan?

— Este în siguranţă deocamdată. E ascuns. Nu va mai răni pe nimeni de acum încolo, zise Charles. Mâine va fi departe.

— Ce vreţi să spuneţi cu *nu va mai răni pe nimeni?* întrebă Schuyler.

— Avea muşcături pe gât, cineva îl folosea. Îl transforma.

— Îl transforma în ce? Nu înţeleg ce tot spuneţi acolo!

— Dylan este Sânge Albastru, spuse Charles tăios. Mă rog, era cel puţin. Credeam că ştii asta.

Schuyler clătină din cap. Dylan era vampir? Dar atunci asta însemna... însemna că putea s-o ucidă pe Aggie — asta însemna că tot ceea ce ei crezuseră până acum, tot ceea ce presupuseseră nu mai era adevărat. Dylan nu era fiinţă

umană. Ceea ce implica faptul că exista o posibilitate ca el să fie vinovat.

— Dar nu a venit la nicio întâlnire, zise Schuyler.

Charles zâmbi.

— Nu sunt obligatorii. Poţi învăţa istoria poporului tău sau poţi alege să o ignori. Dylan a ales s-o ignore. Din nefericire pentru el. Cei cu Sânge Argintiu îi atacă doar pe cei slabi. Sunt atraşi de cei care sunt frânţi, cei care, într-un fel sau altul, sunt defecţi. I-au simţit slăbiciunea lui Dylan şi l-au vânat. La rândul său, Dylan a vânat pe alţii.

— Deci înseamnă că a fost el. *El* a ucis-o pe Aggie?

— Ceea ce i s-a întâmplat lui Aggie a fost o tragedie, da. Am descoperit că Dylan fusese golit de aproape tot sângele din trup în timpul primului atac, dar cel cu Sânge Argintiu a decis să nu-l consume complet şi a preferat să-l transforme într-unul de-ai lor. Pentru a supravieţui, el a trebuit să-şi caute la rândul său o victimă, explică Charles. Îmi pare rău.

Schuyler rămase fără cuvinte. În tot acest timp ei crezuseră că Dylan era prietenul lor. Dylan, un vampir... mai rău, un pion al celor cu Sânge Argintiu. Era îngrozitor.

— Până la urmă, cei cu Sânge Argintiu există. Recunoaşteţi că s-au întors.

— Nu recunosc nimic, zise Charles cu trufie. Ar putea să fie şi alte explicaţii pentru acţiunile lui. Dylan ar putea acţiona de capul lui. Se mai întâmplă din când în când. Demenţă. Anii Amurgului sunt o perioadă foarte instabilă. Poate chiar şi-a falsificat urmele de pe gât. Trebuie să facem

cercetări mai amănunțite. Dacă a fost corupt, mai există încă o șansă de a-i salva sufletul. Deocamdată i-am ascuns pe el și pe părinții lui într-un loc sigur.

— Dar nu puteți face așa ceva. Să mușamalizați totul. Trebuie să-i avertizați pe toți. Chiar trebuie.

— Ah, ești la fel ca bunica ta, spuse Charles. Păcat. Mama ta nu era deloc o femeie isterică, zise el uitându-se cu tandrețe la Allegra și coborându-și vocea.

— Conclavul se va ocupa de asta. Vom acționa la momentul potrivit.

— Dar, cu toate astea, la Plymouth nu ați făcut absolut nimic, îl acuză Schuyler. Roanoke — au dispărut toți și în ciuda acestui fapt nu ați ridicat niciun deget.

— Și decesele au încetat, zise Charles cu răceală. Dacă am fi băgat spaima în toată lumea, dacă am fi continuat să fugim, așa cum ne sfătuiau bunicii tăi, nu am fi ajuns niciodată unde suntem acum. Ne-am fi ascuns mereu, înfricoșați de o umbră care poate nici nu există.

— Dar Aggie — și fata din Connecticut, și băiatul de la Choate, îl contrazise Schuyler. Cu ei cum rămâne?

Charles oftă.

— O pierdere nefericită, din păcate.

Lui Schuyler nu-i venea să creadă ce auzea. Vorbea despre oameni ca și cum s-ar fi putut dispensa de ei extrem de ușor.

— Vom clarifica acest subiect la momentul potrivit, vă asigur. Am câștigat bătălia de la Roma. Cei cu Sânge Argintiu au fost nimiciți.

— Bunica mi-a spus că unul dintre ei a supravieţuit, că a reuşit să se ascundă printre noi... că cel mai puternic Sânge Argintiu încă respiră, spuse Schuyler ocolind patul mamei ei pentru a sta faţă în faţă cu Charles.

— Cordelia a susţinut asta mereu. Insistă să afirme acelaşi lucru. Greşeşte. Am fost acolo. Am luptat în bătălia de la templu. Ascultaţi-mă cu atenţie amândoi pentru că nu vreau să mai repet — l-am trimis pe însuşi Lucifer în flăcările iadului, zise Charles.

Schuyler rămase tăcută.

— Acum, haideţi s-o lăsăm pe mama ta să se odihnească, ordonă Charles. Îngenunche din nou şi sărută mâna rece a Allegrăi.

— Dar mai e ceva, îşi aminti brusc Schuyler. Dylan.

— Aşa? întrebă Charles.

— Unde este?

— La Hotelul Carlyle. Ţi-am mai spus, este în siguranţă.

— Nu, nu este în siguranţă. Nu mai este la Carlyle. Tocmai am fost acolo. A dispărut.

Schuyler le povesti ce găsiseră în cameră — televizorul care mergea, mâncarea rămasă în farfurie.

— Cred că el a fost cel care m-a atacat.

Urmă o tăcere îndelungată, în care nimeni nu scoase niciun cuvânt. Charles se uită la Schuyler cu ochii scânteind de mânie.

— Dacă este adevărat ceea ce spui, trebuie să-l găsim urgent.

PATRUZECI ŞI UNU

Ţipa, ţipa atât de tare, de parcă i-ar fi fost teamă că n-o va auzi nimeni niciodată. Avea iarăşi acel coşmar — cineva care o subjuga, strângând-o până nu mai putea să respire, iar ea nu putea face absolut nimic, se înăbuşea, se îneca, iar apoi se lupta cu forţa care o acaparase, se zbătea, încercând din răsputeri să se trezească din vis, să se scoale din pat, trebuia să deschidă ochii, trebuia să vadă şi văzu.

Îi văzu pe cei doi care o priveau. Părinţii ei. Tatăl ei purta un halat de noapte peste pijama, iar mama ei vitregă un neglijeu peste cămaşa de noapte.

— Bliss, iubito, eşti OK? întrebă tatăl ei. Se întorsese din Washington pentru o săptămână.

— Am avut un coşmar, zise Bliss, ridicându-se din pat.

Îşi duse o mână la frunte, simţind cum îi iese fierbinţeala prin toţi porii. Ardea şi avea o stare febrilă.

— Din nou? o întrebă mama sa vitregă.

— Unul groaznic.

— Toate astea sunt normale, Bliss, nu-ţi face griji, îi spuse tatăl ei vesel. Mi-aduc aminte când eram de vârsta ta, aveam nişte coşmaruri cumplite. Asta face parte din întregul proces. La fel şi pierderea cunoştinţei — când aveam cincisprezece ani, mă trezeam adesea într-un loc fără să am nici cea mai vagă idee cum ajunsesem acolo sau ce se întâmplase.

Ridică din umeri.

— Face parte din procesul de transformare.

Bliss dădu din cap, luând paharul de apă rece oferit de mama ei vitregă. Bău însetată. Tatăl ei îi spusese toate astea mai demult, atunci când ea îi povestise despre leşinurile ei şi călătoriile mentale în alte timpuri.

— Sunt OK, le spuse ea, deşi se simţea extrem de obosită, o durea fiecare muşchi din corp de parcă s-ar fi bătut cu cineva.

Icni.

Amândoi se aplecară spre ea îngrijoraţi.

— Sunt OK, serios, zise Bliss reuşind să zâmbească şi mai luă o gură de apă. Duceţi-vă înapoi în pat, sunt OK.

Tatăl o sărută pe frunte, iar mama ei o bătu uşor cu palma pe braţ, apoi părăsiră camera.

Puse paharul de apă pe noptiera de la capul patului. Atunci îşi aminti — Dylan.

După ce le spusese la revedere lui Oliver şi Schuyler la Carlyle, se întâlnise cu familia ei să ia o cină frugală la DB Bistro. Când ajunsese acasă, deschisese uşa şi îl zărise

pe Dylan aşezat la ea pe pat, de parcă ar fi fost cel mai normal lucru de pe pământ. Folosise cheia pe care i-o dăduse.

— Dylan!

Arăta palid şi avea febră. Îşi dăduse geaca jos şi ea îi văzu blugii şi tricoul rupţi. Părul negru îi era lipit de frunte. Arăta îngrozit. Îngrozit. Avea ochii înfundaţi în orbite. Îi spuse ce se întâmplase — că fusese anchetat şi închis, dar nu fusese acuzat oficial, cum îl dusese Charles Force la apartamentul de la hotel şi cum el se gândise în tot acest timp la cât de dor îi era de ea.

— Dar chestia e că mi se pare că am făcut ceva, zise el cu mâinile tremurânde. Cred că au dreptate. Cred că eu am ucis-o pe Aggie. Nu sunt sigur, dar cred că e ceva în neregulă cu mine.

— Dylan, nu! În niciun caz. Nu aveai cum s-o omori, zise Bliss.

— Ah, ce nu înţelegi, sunt vampir, la fel ca tine! spuse Dylan.

Bliss rămase cu gura căscată. Dintr-odată totul avea sens. Normal că era unul de-al lor, ea ştiuse acest lucru oarecum, de aceea probabil fusese atrasă de el de la bun început. Pentru că era exact ca ea.

— Dar mi se întâmplă ceva... nu ştiu sigur, dar cred că tocmai am încercat s-o omor pe Schuyler... Am văzut-o când pleca de la hotel şi am urmărit-o. Nu ştiu de ce, pur şi simplu aşa mi-a venit. Am văzut-o pe stradă şi am... şi nu cred că fac asta pentru prima dată.

— Nu, zise Bliss refuzând să audă ce-i spunea el. Opreşte-te. Nu are sens.

De ce ar ataca-o pe Schuyler? Doar dacă nu era... doar dacă el nu devenise... se transformase într-un... Îşi aduse aminte de noaptea de după şedinţa foto. Schuyler împleticindu-se pe trotuar, ţinându-se strâns cu mâinile de gât...

— Ascultă, zise el ridicându-se în picioare şi îmbrăcându-se. Trebuie să pleci de aici. M-au prins pe mine şi vor veni şi după tine. Ne vor pe toţi. Am venit înapoi doar pentru a te avertiza pe tine, nu pot să mai rămân. Nu cred că eşti în siguranţă în preajma mea. Dar voiam să-ţi zic să ai mare grijă. Nu vreau să pună mâna pe tine. Trebuie să te protejezi. *Îi simt venind...*

Apoi totul se întunecase. Asta era tot ce-şi amintea.

Îşi pierduse cunoştinţa. Nu era ea însăşi. Se strecurase prin timp şi se dusese în altă parte. Când se trezise, îi văzuse pe părinţii ei stând la capul patului.

Dylan venise s-o avertizeze, iar acum dispăruse.

Simţi un gol imens, o durere profundă în toată fiinţa ei, ca şi cum ar fi supravieţuit unei lupte. Se duse la baie şi aprinse lumina. I se tăie respiraţia când se uită în oglindă. Avea un semn pe gât, chiar sub gulerul tricoului. Părinţii ei nu observaseră? Trase de material să vadă mai bine. Era o vânătaie urâtă. O umflătură roşiatică, ca şi cum cineva ar fi încercat s-o sugrume. Pielea era iritată. Ce se întâmplase? Unde era Dylan?

Deschise robinetul pentru a se spăla pe faţă când observă bucăţi de sticlă împrăştiate pe podea. În baie era frig.

Se întoarse spre fereastră. Draperiile fluturau de la curent. Partea de sus a ferestrei era spulberată — şi era sticlă antiglonţ — tatăl ei o pusese acolo când se mutaseră aici, chiar dacă erau la cel mai înalt etaj al clădirii — treizeci.

Bliss îşi croi drum printre cioburile de sticlă când ceva îi atrase atenţia. Lângă calorifer, era ceva mototolit. Se aplecă şi luă de jos geaca de piele a lui Dylan. Dylan nu pleca nicăieri fără geaca asta. Era un fel de a doua piele pentru el. Mirosea a Dylan — uşor acru, miros de tutun combinat cu aftershave.

Dar totuşi era ceva diferit la ea. Apropie geaca de lumină şi atunci văzu. Căptuşeala era îmbibată de sânge. Umed şi proaspăt. Greu. Era atât de mult sânge, o, Doamne...

Încă ţinea geaca în braţe când observă că Jordan stătea în pragul uşii de la baie. O formă micuţă şi tăcută îmbrăcată în pijama de bumbac.

— M-ai speriat. Te-ai gândit vreodată să baţi la uşă? Ştii că nu ai voie să intri la mine în cameră, spuse Bliss.

Sora ei mai mică se uita la ea de parcă ar fi văzut o stafie.

— Nu ai păţit nimic.

— Normal că nu am păţit nimic, izbucni Bliss.

— Am auzit ceva, o voce groasă...

— Dylan, prietenul meu. A fost aici mai devreme.

— Nu, nu băiatul — altcineva, zise Jordan tremurând din toate încheieturile, iar Bliss fu surprinsă s-o vadă pe sora sa în lacrimi. N-o mai văzuse niciodată pe Jordan comportându-se în felul ăsta.

Bliss, cu geaca în mână, se apropie de ea şi o trase mai aproape.

— Ce-ai auzit? o întrebă ea, încercând s-o liniştească.

— Am auzit o bufnitură ca şi cum ar fi căzut ceva greu, apoi paşi ieşind din camera ta şi ceva târşâit pe jos, apoi tu ai ţipat, eu nu am ştiut ce să fac, aşa că i-am trezit pe mama şi pe tata...

Acum totul avea sens.

Fereastra spartă.

Cineva fusese aici.

Altcineva.

Sau, mai degrabă, alt*ceva*.

Şi... o, Doamne, Dylan... tot sângele ăla — era atât de mult sânge îmbibat în geacă — cum ar putea cineva să supravieţuiască după ce pierduse o cantitate aşa de mare de sânge? Simţi o tristeţe fără margini. Era ca şi mort. Creatura îl luase.

Se întorsese pentru a termina treaba — pentru a o lua pe *ea* — umflătura de la gât — ea încercase să se lupte — dacă Jordan nu ar fi auzit şi părinţii ei nu ar fi intrat în cameră... Un fior rece o trecu pe şira spinării şi i se ridică părul pe mâini de frică.

Nu fusese niciun coşmar — chiar se luptase cu ceva — fusese acolo, fusese real. Încercase s-o ucidă. Acel ceva de care Dylan încercase s-o avertizeze, pe care ea cu Schuyler şi cu Oliver îl descoperiseră la Depozitar: Croatan. Creatura care se hrănea cu vampiri.

Un Sânge Argintiu.

PATRUZECI ŞI DOI

Cei doi bărbaţi Force o lăsară în dreptul casei. Schuyler era extrem de ruşinată că-l acuzase pe tatăl lui Jack că ar fi fost un Sânge Argintiu. Deşi era foarte tulburată de atitudinea sa cavalerească în ceea ce priveşte întoarcerea lor — aproape ca şi cum nu l-ar fi deranjat deloc — ca şi cum s-ar fi aşteptat la asta. Dar asta nu putea fi adevărat. El era Regis, liderul lor, un vampir care era vampir ca o consecinţă a propriei alegeri şi nu a păcatului. Trebuia să aibă încredere în el că va face exact ce trebuia făcut.

— Ai grijă de tine, îi zise Jack luându-şi la revedere.

Schuyler îi mulţumi şi ieşi din maşină. Apoi îşi aminti că uitase complet să-l întrebe pe Charles de ce o tot vizita pe mama ei la spital. Poate ştia bunica ei.

Când intră în casă simţi ceva straniu în aer. Sufrageria era întunecată şi acoperită de draperii ca de obicei, dar în casă persista o atmosferă ameninţătoare. Suportul pentru

umbrele era la pământ, trântit probabil de cineva care coborâse scările pe lângă el în grabă. Casa era învăluită într-o linişte stranie. Hattie avea o săptămână liberă, iar asta însemna că bunica ei era singură în casă. Schuyler grăbi pasul în sus pe scări. Observă că unul dintre tablouri atârna strâmb. Cu siguranţă cineva fusese în casă. Cineva care nu avea ce căuta acolo.

Dylan! Dacă Dylan fusese aici? Căutând-o pe ea? Pentru a termina ce începuse? Se panică. Camera bunicii ei era la capătul culoarului de la etajul doi. Deschise uşile cu putere şi intră repede în cameră strigându-şi bunica.

— Cordelia! Cordelia!

Se auzi un vaiet din partea cealaltă a patului. Schuyler alergă către locul de unde se auzea vaietul, îngrozită de ceea ce ar putea vedea. Dar nu ţipă atunci când o văzu pe Cordelia întinsă pe jos într-o baltă de sânge — un lichid gros şi albastru — de parcă ar fi ştiut că asta avea să se întâmple.

— L-am gonit..., dar era aşa de puternic, îngăimă Cordelia deschizând ochii.

— Pe cine? Cine ţi-a făcut aşa ceva? întrebă Schuyler ajutând-o pe Cordelia să se ridice în capul oaselor. Trebuie să mergem la spital.

— Nu, nu avem timp, spuse Cordelia cu o voce abia perceptibilă. A venit după mine. Croatan, zise ea scuipând sânge.

— Cine? Era Dylan? L-ai văzut?

Cordelia clătină din cap.

— Nu am văzut nimic. Am fost orbită pentru o clipă. Dar era tânăr şi puternic. Nu i-am văzut faţa. I-am ţinut piept. A încercat, dar nu a reuşit să mă ia pe mine sau amintirile mele. Dar aici se termină timpul meu. Trebuie să mă duci la dr. Pat. Pentru a-mi lua sângele. Pentru următoarea Expresie. Foarte important.

Schuyler dădu din cap cu ochii în lacrimi.

— Dar cu tine cum rămâne?

— Acest ciclu s-a încheiat pentru mine. Asta este ultima şansă pe care o avem să vorbim pentru mult timp de-acum încolo.

Schuyler îi spuse repede ce se întâmplase la Carlyle şi ce aflase de la Charles Force în legătură cu Dylan, cum fusese el muşcat şi transformat într-un Sânge Argintiu. Şi cum o ucisese pe Aggie.

— Dar Dylan a dispărut. A plecat din camera de hotel şi nimeni nu ştie unde poate fi.

— Cel mai probabil este deja mort la ora asta. Îl vor omorî înainte de a putea el să le dezvăluie secretele. Înainte de a ajunge din nou în mâinile celor cu Sânge Albastru. Este exact de ceea ce mi-a fost teamă, şopti Cordelia. Cei cu Sânge Argintiu s-au întors... doar tu îi poţi învinge... mama ta a fost cea mai puternică dintre noi toţi, iar tu eşti fiica ei...

— Mama?

— Da, mama ta a fost Gabrielle. Gabriel. Unul dintre cei şapte arhangheli. Doar doi dintre ei au venit cu noi din proprie iniţiativă, aici pe pământ. Pentru a ne salva. Ea era

cea mai puternică. Ea era perechea lui Mihail — adică a lui Charles Force. Singura lui dragoste. A fost sacrificiul ei originar. El a urmat-o din dragoste pentru ea. A refuzat paradisul pentru a fi cu ea.

Deci de aceea o vizita Charles pe mama ei. Allegra era sora lui geamănă. Iar asta însemna că el era... unchiul ei? Istoria familială încurcată a celor cu Sânge Albastru era mult prea complicată pentru Schuyler în acest moment. Cordelia vorbi în continuare.

— Au domnit împreună timp de mii de ani. În Egipt, se obişnuia ca faraonii să se căsătorească cu surorile lor, exact aşa cum făceau şi împăraţii din Roma Antică. Dar în lumea modernă, această practică a fost interzisă şi a devenit un secret bine păstrat. Gemeni continuau să se nască în aceleaşi familii, uniţi prin acelaşi sânge, aşa cum am fost eu legată de bunicul tău; dar, în urma unei schimbări, unul dintre gemeni preia rolul soţului sau soţiei, iar cei cu Sânge Roşu nu observă niciodată această tranziţie. În acest fel, averile sunt păstrate în familie timp de generaţii întregi.

Schuyler se gândi la Jack şi Mimi şi la neobişnuita legătură intimă dintre cei doi.

— Charles şi Allegra sunt legaţi prin sânge pe vecie. Asta până l-a întâlnit pe tatăl tău. Mama ta s-a îndrăgostit de Stephen. Asta a fost damnarea ei. A renunţat la Charles, iar acesta furios a părăsit familia. Şi-a luat alt nume şi s-a lepădat de moştenirea Van Alen. Când tatăl tău a murit, pentru a-i păstra dragostea neatinsă, Allegra a jurat să nu-şi mai ia vreodată alt însoţitor uman. De aceea nu se

poate trezi. Se află într-o stare suspendată între viață și moarte. Refuză să bea sângele uman care ar readuce-o la viață. Charles ar putea s-o ajute, dar nu o face.

— Tatăl meu a fost ființă umană?

— Da. Tu ești unică. Ești Metisă. *Dimidium Cognatus.* Trebuie să ai mare grijă. Eu te-am protejat cât am putut. Sunt mulți care vor să te distrugă.

— Cine? De ce?

— Se spune că fiica lui Gabrielle ne va conduce către mântuire.

— Eu? Cum?

Cordelia tuși. O prinse strâns pe Schuyler de braț.

— Trebuie să-l găsești pe bunicul tău... soțul meu... Teddy... un nemuritor, un vampir care și-a păstrat același înveliș fizic de veacuri... Noi ne-am despărțit cu mult timp în urmă. După ce am fost îndepărtați din Conclav, am convenit că era mult mai sigur să ne separăm... nu aveam încredere în Protectori... Credeam că unul dintre ei era Croatan... Teddy este dispărut de secole...Trebuie să cauți la Depozitar și să afli ultimele locuri pe unde a fost zărit... El te poate ajuta. Încearcă la Veneția. Îi plăcea mult Italia. S-ar putea să se fi dus acolo. Doar el știe cum poți să îi înfrângi pe cei cu Sânge Argintiu. Trebuie să-l găsești și să-i povestești ce s-a întâmplat.

— Dar cum îl recunosc?

Pe fața Cordeliei apăru un zâmbet stins.

— A scris multe cărți. Majoritatea cărților din bibliotecă sunt din colecția lui sau sunt scrise de el.

— Cine a fost? Care era numele lui?

— Are multe nume. Vei avea nevoie de ele, să ştii, dacă vei trăi foarte mult. Atunci când eram împreună îl chema Lawrence Winslow Van Alen. Caută-l prin Piaţa San Marco. Şi pe la Academie. Stai — pe la restaurantul Cipriani cel mai probabil. Îi plăceau cocktailurile Bellini. Spune-i, spune-i că te-a trimis Cordelia.

Schuyler dădu din cap. Nu-şi mai putu reţine lacrimile. Mai avea atât de multe lucruri la care încă nu găsise răspuns — Charles/Mihail, Allegra/Gabriel, tatăl ei şi bunicul nemuritor. Nimeni nu putea nega faptul că avea un arbore genealogic neobişnuit şi extrem de variat. Statutul ei de Metisă. Cine mai ştia? Oliver ştia? Jack? Şi ce însemna asta? Ce însemna că fiica lui Gabrielle îi va conduce către mântuire? Era mult prea mult. Voia doar ca sângerarea Cordeliei să se oprească. Cum se va descurca fără ea?

Chiar dacă ştia că bunica ei nu avea să moară în adevăratul sens al cuvântului, nu se putea abţine să nu se gândească că tot pleca din această lume, într-un fel sau altul.

— Bunico, o rugă Schuyler, mai stai.

— Ai grijă de tine, draga mea nepoată, spuse ea întinzând mâna spre Schuyler. *Facio Valiturus Fortis.*

Fii puternică şi curajoasă. Şi, odată cu această binecuvântare, spiritul Cordeliei Van Alen se întoarse la starea pasivă.

Patruzeci şi trei

Serviciul de comemorare avea loc într-o sală în care toţi invitaţii stăteau în picioare. Era incredibil cât de mulţi oameni o cunoşteau pe Cordelia Van Alen. Biserica St. Bartholomew era plină ochi şi chiar şi în cea de-a şaptea noapte de priveghi sute de oameni veneau să-şi prezinte omagiile. Guvernatorul, primarul, cei doi senatori de New York şi mulţi alţii veniră la funeralii. Era aproape la fel de multă lume ca la înmormântarea lui Jackie O, se gândi Mimi.

Spre deosebire de serviciul funerar al lui Aggie Carondolet, aici aproape toată lumea era îmbrăcată în alb. Până şi tatăl ei insistase ca membrii familiei să se îmbrace în haine albe. Mimi alesese o rochie de culoarea fildeşului Behnaz Sarafpour. O observă pe Schuyler Van Alen care stătea în faţa uşii şi saluta pe toată lumea care sosea, îmbrăcată într-o rochie albă subţire şi cu părul prins la spate cu două gardenii albe.

— Vă mulțumesc că ați venit, zise ea familiei Force.

— Îți împărtășim durerea. Se va întoarce, zise Charles Force pe un ton solemn, îmbrăcat într-un costum de culoarea untului.

Schuyler nu spusese nimănui împrejurările în care murise bunica ei. Dacă era cu adevărat vreun Sânge Argintiu în cadrul Conclavului, considera că era cel mai bine să nu divulge ceea ce se întâmplase în realitate. În schimb, le spusese tuturor că bunica ei era obosită de acest ciclu al Expresiei și abia aștepta să intre în repaus înainte de următorul ciclu.

— Așteptăm vești îmbucurătoare, dădu Schuyler răspunsul tradițional. Învățase destul de multe în ultimele două luni.

— *Vos Vadum Reverto,* șopti Jack făcând o plecăciune în fața sicriului.

Te vei întoarce.

Mimi o salută pe Schuyler cu un semn scurt din cap. Apoi o văzu pe Bliss sosind împreună cu familia ei. Bliss purta o rochie Sarafpour exact ca a lui Mimi. Se pare că și texana învăța câte ceva.

— Hei, Bliss, poate după înmormântare mergem la un spa. Mă dor toate oasele de la power yoga, îi zise Mimi.

— Sigur, te aștept după ceremonie.

Se îndreptă spre Schuyler, care stătea singură lângă somptuosul sicriu de platină.

— Îmi pare rău pentru bunica ta, zise Bliss.

— Mulțumesc, răspunse Schuyler cu ochii plecați.

— Ce vei face acum?

Schuyler ridică din umeri. În testamentul ei, Cordelia o declarase pe Schuyler ca fiind un minor emancipat şi îi desemnase pe Julius şi pe Hattie drept tutori până la majorat.

— O să mă descurc.

— Mult noroc.

Schuyler o privi pe Bliss cum se îndepărtează şi se duce la Mimi. Cu o zi în urmă, Bliss îi relatase ce se întâmplase în noaptea când se întorsese de la Carlyle. Cum îl găsise pe Dylan la ea în dormitor şi confesiunile acestuia. Cum îşi pierduse ea cunoştinţa şi apoi, când se trezise, cum descoperise cioburile de sticlă spartă şi geaca îmbibată de sânge.

— Era vampir, iar acum e mort, Schuyler, spunea Bliss înlăcrimată.

Nu, nu era mort. E mai rău decât mort, se gândi Schuyler. Cordelia îi spusese că atunci când cei cu Sânge Argintiu sugeau tot sângele dintr-un Sânge Albastru, le luau şi sufletele, amintirile şi îi făceau prizonieri pentru totdeauna în conştiinţele lor nemuritoare.

— L-au luat pe el, dar mă voiau şi pe mine, suspină Bliss. El s-a întors doar pentru a mă preveni. L-au transformat într-unul de-ai lor, dar el încerca să se lupte. Acum s-a dus şi nu-l voi mai vedea niciodată.

Schuyler o strânsese în braţe.

— Cel puţin, tu eşti în siguranţă.

I se rupea inima pentru Bliss. Voia ca ea să ştie că va sta mereu lângă ea la nevoie. Dar, în ziua următoare, se pare că texana se reîntorsese la vechile obiceiuri. Refuza să mai vorbească cu Schuyler sau Oliver despre cele întâmplate şi gravita din nou în jurul vechiului ei cerc de prieteni — adică Mimi Force.

Schuyler spera ca în viitor, cândva, să mai aibă ocazia de a redeveni prietene. Adânc în inima ei înţelegea că Bliss era o fiinţă slabă, dar într-o bună zi ea o va ajuta să devină puternică. *Valiturus. Fortis.*

Oliver sosi şi lăsă un buchet de cale albe pe sicriu. Purta un costum alb, iar părul castaniu îi cădea în bucle deasupra gulerului.

— Îi vom simţi lipsa, spuse el.

— Mulţumesc, zise Schuyler acceptând un sărut pe obraz.

Începu ceremonia, iar corul intonă imnul preferat al Cordeliei, *Pe aripile vulturului.* Schuyler stătea în primul rând, cu mâinile încrucişate în poală. Cordelia plecase. Singura familie pe care o avusese vreodată. Acum era singură pe lume. Cu o mamă blocată într-un somn de moarte şi un bunic pierdut, care se ascundea cine ştie pe unde.

Oliver, care se aşezase lângă ea, o strânse de mână cu compasiune.

După înmormântare, Jack Force se îndreptă spre Schuyler. Şi el purta un costum alb care strălucea în soare. Ieşiră din biserică pe aglomeratul Park Avenue, unde era o duminică newyorkeză ca toate celelalte. Mame şi bone care

împingeau cărucioare spre parc, newyorkezi bine îmbrăcaţi ieşiţi la o scurtă plimbare sau la o vizită la muzeu.

— Schuyler, pot să vorbesc cu tine o secundă?

— Sigur, ridică ea din umeri nepăsătoare.

Cu părul blond şi acea pereche de ochi verzi, Jack Force arăta extraordinar în costumul alb. Avea o faţă de înger. O faţă nu foarte diferită de cea a tatălui lui.

— Spune, îi zise ea.

— Îmi pare rău că lucrurile au fost aşa ciudate între noi..., începu el. Eu... viaţa mea nu-mi aparţine... am responsabilităţi faţă de familia mea, care... mă împiedică să am acel gen de relaţie...

— Jack, nu trebuie să-mi explici nimic, îi răspunse Schuyler retezându-i fraza.

Putea ghici ce este între el şi Mimi. Uniţi prin legământ de sânge unul de celălalt încă din prima zi a creaţiei lor.

— Nu?

— Trebuie să faci ceea ce trebuie să faci, iar eu trebuie să fac ceea ce trebuie să fac.

El păru încurcat.

— Tu ce trebuie să faci?

Ea se gândi la Dylan, la băiatul cu faţa tristă şi cu un straniu simţ al umorului şi reputaţia terfelită. La *prietenul* ei. Fusese transformat într-un monstru. Folosit şi apoi ucis. Îşi aminti de ceea ce îi spusese bunica ei despre cei cu Sânge Argintiu — erau vicleni, înşelători şi duplicitari — şi de faptul că bunica ei credea că unul dintre ei este ascuns printre ei, deghizat în Sânge Albastru. Dar nimeni nu voia

să creadă în existența lor, în posibilitatea ca ei să se fi întors. În ciuda faptului că moartea lui Aggie fusese extrem de reală. Şi acum, Dylan. Charles Force era hotărât să privească, să aştepte şi să nu facă absolut nimic. Dar Schuyler nu avea să aştepte. Nu ar fi putut face nimic pentru Aggie, dar acum trebuia să afle cine anume îl luase pe Dylan. Îl va vâna pe cel cu Sânge Argintiu şi îşi va răzbuna prietenul.

— Nu-ţi îngreuna şi mai mult situaţia, Schuyler, o avertiză Jack.

Schuyler doar îi zâmbi.

— La revedere, Jack.

Oliver se materializă lângă ea. Era incredibil cum apărea mereu exact atunci când ea avea cel mai mult nevoie de el.

— Schuyler? Ne aşteaptă maşina, spuse el.

Îl luă de mână şi îl lăsă s-o conducă spre maşină. Îl avea pe Oliver. Nu va fi niciodată singură.

Patruzeci şi patru

Panoul publicitar al celor de la Stitched for Civilization fu plasat în Times Square, cel mai mare panou pe care-l văzuse oraşul vreodată. Fotografia era una neobişnuită: un amestec de trupuri feminine îmbrăcate doar în blugi, dar o singură faţă era vizibilă şi se uita direct spre cameră. Schuyler. Faţa lui Bliss era ascunsă în claia de păr roşcat.

Schuyler se uită la panou şi începu să râdă.

Oliver îi făcu o poză cu telefonul mobil în timp ce chicotea arătând amuzată spre panou.

— Arăţi foarte bine la înălţime, zise el.

Schuyler privi faţa din panou. Era faţa mamei ei. Nu, faţa era a ei. Arăta ca mama ei, dar ochii îi avea de la tata. Era ea vampir, dar avea şi ceva omenesc. Era mândră de fotografie. Apoi văzu panoul de vizavi.

Era o reclamă la Force News Network, FNN, iar fotografia o înfăţişa pe Mimi Force purtând un tricou alb şi

mulat care avea logoul televiziunii. ŞTIRILE FORCE. CORECTE, OBIECTIVE ŞI RAPIDE.

— Ia uite, zise ea arătând spre panou.

Deci Mimi auzise până la urmă despre campania Stitched for Civilization. Şi încercase s-o eclipseze comandându-şi un alt panou. Nimeni nu putea domina Times Square în afară de ea.

Trecură pe lângă un stand de ziare şi Oliver cumpără un exemplar din *Post*.

ELEV GĂSIT MORT LA PETRECERE.

Schuyler îşi aruncă o privire asupra articolului. Îl ştia pe puşti din Comisie. Landon Schlessinger era un Sânge Albastru. Nu mai avea prea mult timp la dispoziţie. Cei cu Sânge Argintiu se reîntorseseră. Veniseră înapoi. Erau aici, la New York, ascunşi sub identităţi false de Sânge Albastru, distrugându-le comunitatea, vânându-i pe cei tineri, exact în perioada în care aceştia erau vulnerabili. Iar cei cu Sânge Albastru pur şi simplu le lăsau cale liberă şi nu ridicau un deget pentru a-i opri.

Dar până aici. Îndoi ziarul şi-l puse sub braţ.

— Ollie, ce părere ai despre un weekend la Veneţia? îl întrebă ea.

Notă asupra textului:

Această carte este o operă de ficţiune, dar acţiunea este plasată într-un loc geografic real — New York. Cu toate acestea, mi-am permis anumite libertăţi. Reşedinţa Societăţii Americane este inspirată de clădirea somptuoasă care adăposteşte Americas Society de la intersecţia dintre Park Avenue şi East Sixty-eighth Street. Americas Society are drept scop promovarea înţelegerii culturale şi politice din emisfera vestică (inclusiv America de Sud), în timp ce Societatea Americană fictivă din prezenta carte are drept obiectiv cunoaşterea istoriei americane coloniale timpurii.

Poveste adevărată: Colonia Pierdută Roanoke a fost fondată în 1587, iar în 1590 totul dispăruse cu excepţia cuvântului „Croatan", care era scrijelit pe un trunchi de copac.